

บทประพันธ์ชั้นเอกที่เลื่องลือของจิตรกรรมมือเทวดา

เข็ญกรรณิไทย

ตอน ขึ้นจากหลุม

จอมเรขกร

ความลึกลับที่ใครบางคนอาจปฏิเสธ แต่ก็ไม่กล้าพิสูจน์!

พิมพ์ครั้งที่สอง

ครูเทมและคุณเข้มภรรยาคู่ชีวิต

ครูเทม เวชกร

เกิดที่ตำบลพระราชวัง กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๔๔๖

มีนิสัยรักในการเขียนภาพมาตั้งแต่เด็ก

แว่วเป็นจิตรกรอายุสิบปีเศษ

เมื่อครั้งติดตามมิสเตอร์ริกอร์

ไปฝึกเขียนภาพที่พระที่นั่งอนันตสมาคม

ปี ๒๔๗๓ ได้รับเชิญเขียนภาพระเบียงวัดพระแก้ว

เรื่องรามเกียรติ์ตอนแผลงศรฆ่ามังกรกัณฐ์

หันเหชีวิตมาสู่วงวรรณกรรม

เริ่มจากงานเขียนภาพปก ภาพประกอบ

สร้างผลงานภาพวิจิตรที่มีชื่อ

ขุนช้างขุนแผน กามนิด กากี ฯลฯ

จนได้รับการขนานนามว่าเป็น **จิตรกรมือเทวดา**

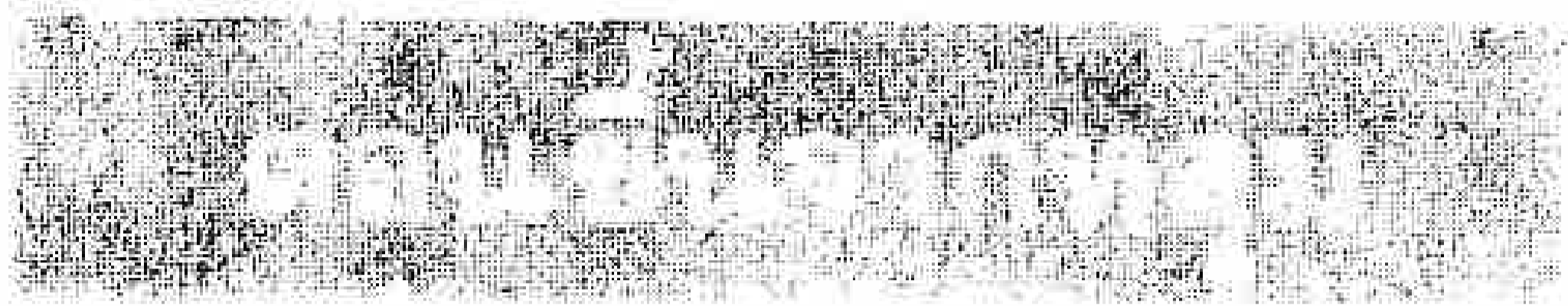
และวิผลงานการประพันธ์อีกกว่าร้อย

คัมภีร์ **ผี** ที่ทำให้ชนหัวลูก

เข้มนต์กับภาพเขียนหลาย ๆ ภาพ

ทั้งนี้ กตัญญูคิดถึงดวงเทวีกานต์ลงมนต์สะกด

ປັດຈຸບັນພາຍ

1 ຕຸລາ 1975.

ครู ครอบศิลป์ศาสตร์ไว้
เหม ท่วงทัดให้เรียน
เวช ศาสตร์สุดพากเพียร
กร กุ่อกองกอบปรุ้

เหนือเคียร
รอบรู้
ยากยิ่ง
เกียรติก้องกำจาย

ตระกูล สุขมั่งมี

...เหมยังเป็นนักเขียน "เรื่องผี" ที่ดีเด่นอีกด้วย แม้ว่าจะไม่มีสถิติเป็นทางการของจำนวน "เรื่องผี" ที่เขาเขียนไว้ ผู้สังเกตการณ์ซึ่งทราบดีกล่าวว่า เรื่องทั้งหมดได้รับการต้อนรับอย่างท่วมท้นจากผู้อ่าน...

สันตสิริ

...ใครๆ ก็รู้ว่าครูเหมเป็นนักเขียนภาพ เป็นจิตรกรของไทยคนเดียวที่มีแบบการเขียนของตัวเองโดยเฉพาะ นอกจากครูเหมจะมีสไตล์การวาดรูปตามลักษณะกายวิภาคแบบไทยๆ แล้ว อุปกรณ์ของภาพ ฉากสถานที่ เครื่องใช้ไม้สอย ตลอดจนกระทั่งต้นหมาก รากไม้ สีหน้าอารมณ์ของภาพคนผีมือครูเหม ดูแล้วก็รู้สึกทันทีว่าเรากำลังเอาตัวเข้าไปอยู่ในที่นั้น ที่ที่มีบรรยากาศอย่างไทยแท้ๆ...

พนิตย์ นิลวิเชียร

...ไอแดดและแมกไม้ริมฝั่งสวยงามในวันนั้น และข้าพเจ้าจึงถ่ายภาพครุ
เหม เวชกรไว้โดยหมายจะให้ เป็นภาพพอร์เทรต แต่จะเป็นได้หรือไม่? ภาพนี้จะ
ดีสมลักษณะทางวิชาการหรือไม่? ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้ารู้เพียงว่าบุคคลที่ข้าพเจ้า
มีบุญตาได้บันทึกไว้บนฟิล์มเป็นคนดี เป็น ครูดี และเป็นจิตรกรผู้สูงส่ง

รงค์ วงษ์สวรรค์

(คัดลอกจากหนังสือในงานพระราชทานเพลิงศพของครุเหม เวชกร)

คำนำผู้เขียน

เรื่องของภูตผีปีศาจทั้งหลาย ตามที่คนไทยทั้งชาติรู้จักดี อีกทั้งคนทั่วโลกก็รู้จักนามนี้โดยทั่วถึงกัน แต่ก็คงไม่รู้จักว่าเจ้าของนามเกิดจากธาตุอะไร และที่มาของเขา หรือรากฐานของเขาเป็นมาอย่างไร ทั้งๆ ที่รู้จักเขามาดีตั้งแต่หลายพันปีโน้นจนบัดนี้ ก็ยังไม่มีใครชี้แจงให้ชัดว่า เขาคืออะไร นับแต่เด็กรู้ความจนกระทั่งแก่เฒ่า ทุกคนจะรู้ว่าภูตผีปีศาจเป็นสิ่งที่น่ากลัว แม้แต่คนที่เชื่อว่าผีไม่มีในโลก ผู้เขียนเคยชวนเดินเล่นในสุสานในยามค่ำคืน ไม่ยังมีใครยอมไปด้วย จึงจัดว่าเป็นความลึกลับในหัวใจคนที่ว่าผีไม่มีแต่ก็ไม่กล้า ทางแพทย์ว่าเกิดจากประสาทตนเอง กลัวและเชื่อในคำบอกเล่า กลัวความมืด กลัวความวังเวง ในเมื่ออยู่ตัวคนเดียว น่าประหลาดที่ว่าคนที่ไม่เชื่อว่ามีผีแต่ก็กลัวผี จัดว่าใจตัวไม่เชื่อใจตัว เรื่องน่าคิดอยู่ที่ว่า การโกหกให้หลงเชื่อทั้งหลาย ถ้าไม่พบความจริงแล้วไซ้ ๕-๖ ปีก็เลือนหายไป ไม่อยู่มาได้ตั้งหลายพันปีตั้งเรื่องของผี บางคนก็เล่าให้เราฟังว่าพบผีมาแล้ว ถ้าเราจะลงความเห็นเองว่าเขาเป็นโรคเส้นประสาท แต่เขาผู้นั้นก็ทำงานสำคัญๆ อยู่ตลอดมา ทาใช้คนสติเลอะเลือนแต่อย่างใด เรื่องนี้จึงลึกลับอยู่จนกว่าโลกจะสลายไป

สำหรับการประพันธ์เรื่องปีศาจของไทยของผู้เขียนนี้จุดประสงค์อยู่ที่ว่าจะทำให้ท่านผู้อ่านเห็นว่าการประพันธ์มีหลายแนว และเรื่องชนิดนี้ก็เป็นอีกแนวหนึ่งของการประพันธ์ มิได้มุ่งหวังให้ท่านเชื่อว่าผีมีจริง เพราะการเชื่อไม่เชื่ออยู่แต่ละบุคคล

เคารพ

1๗๓ 1๐๖๕

หมายเหตุ

ในการขออนุญาตพิมพ์เรื่องผี ของ คุณเหม เวชกร สามี่ของดิฉันในครั้งนั้น คุณขาลี เอี่ยมกระสุนธุ์ ที่ปรึกษาของสำนักพิมพ์ดอกหญ้าเป็นผู้มาติดต่อด้วยตนเองเป็นเวลาหลายครั้ง แต่ไม่พบกันเลย เพราะดิฉันต้องออกไปในงานบุญตามต่างจังหวัด ไม่ค่อยมีเวลาอยู่ติดบ้าน จึงต้องขอร้องในการที่เสียเวลาที่ไม่พบ

ดิฉันมีความยินดีอย่างยิ่งที่สำนักพิมพ์ดอกหญ้าเป็นผู้จัดพิมพ์หนังสือเรื่องผีในครั้งนั้น เพราะได้เห็นรูปเล่มของสำนักพิมพ์ดอกหญ้าว่า การพิมพ์และการจัดรูปเล่มสวยงาม พิมพ์ด้วยกระดาษชนิดดี เป็นการเก็บไว้ได้ถาวร

ความนิยมของงานคุณเหม เวชกร นอกจากภาพเขียนที่ได้เขียนไว้มากมายนั้นก็ยังมีบทประพันธ์ที่คุณเหมถนัดนับตั้งแต่เขียนให้สำนักพิมพ์เพลินจิตต์ อันเป็นเวลายาวนานไม่น้อยกว่า ๔๐ ปี และเรื่องเหล่านี้ก็ยังเป็นเรื่องที่ท่านนักอ่านให้ความสนใจกันตลอดมาไม่เสื่อมคลาย ดิฉันต้องขอบพระคุณท่านผู้ยังไม่ลืมงานของคุณเหม เวชกร

๑๑ มกราคม ๒๕๓๕

แฉ่ม เวชกร

สารบัญ

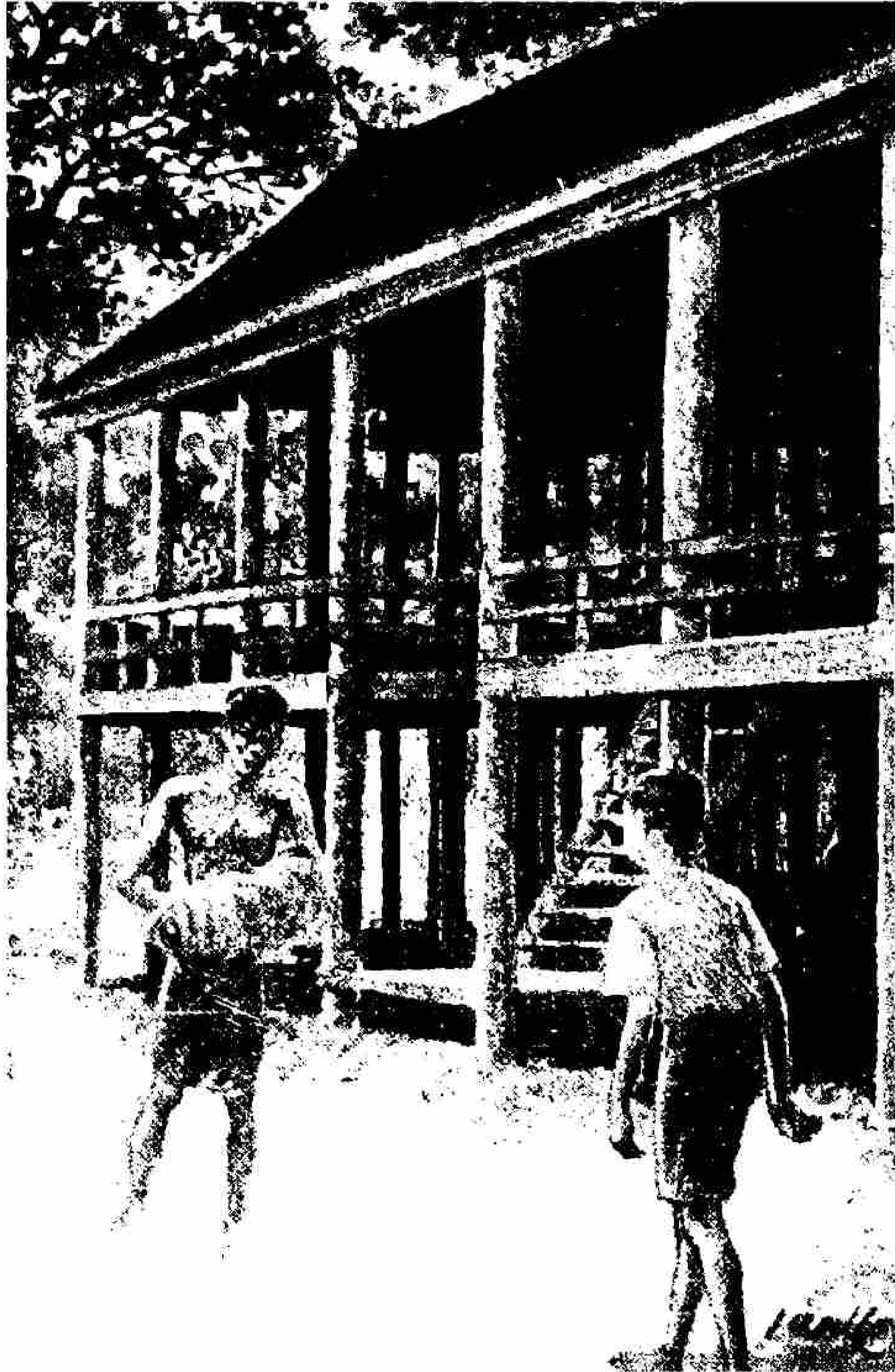

ขึ้นจากหลุม	๒๑
ศาลาทางเปลี่ยว	๔๑
หมอมณี	๕๑
ไปจับจิ้งหรีด	๖๓
เธอทำอะไร?	๗๒
ผู้ที่กลับมา	๘๑
เลขานุการณี	๙๑
มรดกยุ่งยาก	๑๐๕
ก็ผีนะซี!	๑๓๑
แดนประหลาด	๑๔๓
รำเพยจะเป็นของคุณทุกๆ ชาติ	๑๕๕

เพลงกรรณิทาย

ตอน ขึ้นจากหลุม

1000000

...ข่าวการตายได้เพิ่มแก่หูอยู่ทุกวัน รู้สึก
ว่าแทบทุกแห่งจะมีเงาของปีศาจวูบวาบไปทั้ง
หมด...

...กลิ่นรูปที่ยายจุดบูชาพระคลบทั่วบ้าน...

ไปฝั่งศพ

เป็นเหตุการณ์ตอนหนึ่งของนายทองคำเมื่ออายุยังน้อย และไปรับ
การศึกษาอยู่ที่อยุธยา เหตุการณ์เกี่ยวกับภูตผีปีศาจตอนนี้ได้บันทึกจาก
ปากคำของนายทองคำไว้โดยทุกประการ

เรื่องที่ผมจะเล่าให้คุณฟังตอนนี้นั้นจะเป็นปีอะไรผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว
แต่เวลานั้นอายุผมในราวสิบสองถึงสิบสามปีได้เคยประสบกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผี
ที่ร้ายกาจตอนหนึ่ง เป็นสมัยที่ผมกำลังอยู่กับยายที่อยุธยาใกล้ตัวจังหวัด
ปีนั้นเกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้นอย่างหนัก ชาวบ้าน ชาวสวน ชาวนา
ชาวไร่ตายกันอย่างหนักทุกวี่ทุกวัน ข่าวการตายของกาฬโรคแพร่สะพัดไป
ทั้งอยุธยา ที่โน่นก็ตายที่นี้ก็ตายพระสงฆ์องค์เจ้าไม่ละเว้น ผู้ที่ไม่ตายก็พา
กันหนาวสะท้านไปตาม ๆ กัน ทั้งหนาวกลัวโรคและหนาวกลัวภูตผีปีศาจ
ที่ตายซับซ้อนแทบไม่เว้นแต่ละวัน ในอยุธยาเงียบเหงาเศร้าโศก ที่ได้ที่
เคยมีผู้คนชุมนุมคับคั่งก็บางตาแทบจะไม่มีคน ไม่มีการเที่ยวเตร่ขึ้นบาน

กันอย่างเคย เก็บตัวอยู่กับบ้าน บ้านใครใครอยู่ระวังตัวกลัวตายไปทั้งนั้น การสุขภาพิบาลของเราตอนนั้นยังไม่เข้มแข็ง ชาวบ้านหันเข้าพึ่งพระ รดน้ำมันต์ปิดรังความกันไป บ้างก็ผูกสายสิญจน์ที่คอและข้อมือ ในยามค่ำคืนจะได้ยินเสียงแต่สุนัขหอนอย่างเยือกเย็นไปทุกแห่ง ยายของผมกลัวเสียงอย่างนี้เป็นสัญญาณแห่งมรณะ และการใช้จะลุลกลามอีกอย่างไม่หยุดหย่อน

ความตายที่จะเกิดจากโรคนั้น ตัวผมไม่รู้สีกกลัว แต่เรื่องกลัวผีนี่นะซีหนาวสะท้านเข้าหัวใจ ชาวการตายได้เพิ่มแก่หูอยู่ทุกวัน รู้สึกว่าแทบทุกแห่งจะมีเงาของปีศาจวูบวาบไปทั้งหมด เข้านอนกลางคืน พอดับไฟหมดแล้วไม่อยากจะหายใจดัง เกรงปีศาจจะได้ยิน นอกบ้านออกไปไกลเสียงสุนัขหอนเป็นหมู่เยือกเย็นไม่ขาดเสียง ยิ่งนึกถึงคำพูดของยายที่ว่าเสียงอย่างนี้เป็นสัญญาณแห่งมรณะยิ่งหนาวสะท้าน กลิ่นรูปที่ยายจุดบูชาพระตลบทั่วบ้าน ทำให้เกิดความกลัวเพิ่มขึ้นอีก ยายของผมอาจจะกลัวตายมากกว่ากลัวผี ผมไปโรงเรียนแกล้งให้รีบกลับ ห้ามแหวะเวียนไปไหนกลัวจะไปนำเชื้อโรคกลับมา ตอนเย็นจวนค่ำแกเปิดประตูหน้าต่างหมดแล้วเริ่มจุดรูปเทียนบูชาพระ แล้วพูดดั่งๆ ขอพรพระมิให้โรคเข้ามาคล้ำกราย

เข้าวันหนึ่งเป็นวันพระ ผมหยุดโรงเรียน ขะโงกหน้าต่างมองไปที่ทางเดิน เห็นคนหามโลงศพเดินผ่านไปอย่างเร่งรีบ ผมหลบหน้าวูบเข้าบังฝาเลยใจคอสั่น นั้นหมายถึงว่ามีใครตายใกล้บ้านเราเข้าแล้วซี ผมร้องบอกยายแต่ยายรีบเอามืออุดปากผม ผมเลยนั่งเงิบ ยายนั่งลงพนมมือไหว้พระแล้วสวดมนต์ ผมไม่ได้สวดแต่ก็แอบนั่งอยู่ใกล้ ๆ นั้นเอง

ตกตอนสายผมคงขลุกอยู่ในห้องลุ่มคล้ำจ้งหันลมที่ลองทำขึ้นเอง เพราะเคยเห็นเพื่อนบ้านเขาทำกัน เวลาลมจัด ๆ จ้งหันชนิดนี้จะร้องหึ่ง ๆ ได้ แต่ที่ผมทำเองนั้นมันจะร้องได้หรือมิได้ยังหาไม่รู้ ผมพยายามทำ

เองอย่างไม่มีครุ เห็นเขามากก็มาคิดทำเอง จึงยังไม่แน่ใจว่าจะดังหรือไม่ดัง ความจริงน้ำชายท่า่ง ๆ ของผมคนหนึ่งแกชื่ออันบ้านแกอยู่ในคลองบางสะแก แกเคยรับปากผมว่าจะทำให้ผมเล่นสักอัน แต่นาน ๆ แกจะมาสักทีผมก็คอยแล้วคอยเล่า มือคล้ำจันทน์ที่ยังไม่สมบูรณ์ไปใจก็นึกถึงน้ำอันไป ก็พอดีได้ยินเสียงยายที่นั่งอยู่ท้ายครัวตะโกนทักเรียกชื่อคนที่ผมคอยนักคอยหนา

"อ้าว! นั่นเจ้าอันรึ" พอผมได้ยินคำนี้เท่านั้นก็ดีใจ โดดพรวดออกจากห้องตรงไปที่ยาย แต่ไม่เห็นน้ำอัน เห็นแต่ยายนั่งทำอะไรอยู่คนเดียว

"ไหนเล่ายายน้ำอัน!" ผมถามแก แกกลับเลิกคิ้วมองดูผม

"อ้าว! มันไม่ได้เข้าไปหาเอ็งรึ"

"เปล่าจ๊ะ"

"ถ้ามันเลยไปบ้านโน้นกระมัง"

"เขาแน่หรือจ๊ะยาย!"

"บ๊ะ มันยังยิ้มกะขำนี่หว่า"

"เอ๊ะ! ยายจำ เมื่อกี้ยายเห็นน้ำอันเขาถือจันทน์มาด้วยหรือเปล่า"

"ไม่เห็นว่ะ ไม่เห็นมันถืออะไร มันยังยกมือไหว้ขำนี่ ไม่เห็นมันมีอะไร"

ผมเสียใจวูบ ถ้าน้ำอันไม่ถือจันทน์ติดมือมาก็แปลว่าน้ำอันไม่ได้ทำให้อีกตามเคย รู้สึกเสียดายเป็นกำลังนาน ๆ แกจะออกมาจากคลองบางสะแกสักหน ด้วยความอยากพบผมจึงเดินออกไปดูข้างนอกบ้าน เมื่อมองไม่เห็นจึงเลยไปบ้านยายอ่อง เพราะตามเคยถ้าเขามาหายายเขามักจะเลยไปบ้านยายอ่องทุกครั้ง ถูกคอกันนักกับน้ำสมลูกชายยายอ่องเรื่องกระบี่กระบอง คุยสามวันไม่จบ

ไม่พบน้ำอันที่บ้านยายอ่องอย่างคิดไว้ จึงเดินดูแถวใกล้ ๆ จนทั่วก็ไม่พบ กลับเข้ามารายงานกับยายตามนั้น

"เฮ! ตาจะผาดไปกระมังนี่หว่า" ยายว่า "แต่มันยืนอยู่ที่ประตูนั้นแหละ พอข้าทักมันแล้วข้าก็ก้มหน้าทำอะไรของข้า แล้วมันไปเสียข้างไหนนี่หว่า"

แก้มบ่นแล้วมองตามผมอย่างขอความเห็น

"ยายเห็นใครก็ไม่รู้" ผมพูดอย่างรำคาญใจ นึกเสียดายที่ไม่ได้พบกัน พูดแล้วเลยเดินเข้าห้องอย่างหมดหวัง หยิบนิทานอีสปมาอ่านด้วยความพลุ่งพล่านในที่สุดก็หลับไป

เป็นเวลาบ่ายสักสามโมงเย็น ผมตกใจตื่นโดยมีเสียงใครมาพูดอย่างร้อร้นกับยาย และมีเสียงยายโต้ตอบบ้างบางคำและก็เป็นเสียงตกใจเช่นกัน ผมรีบออกจากนอกห้องไปที่เขาพูดกันนั้นก็พบหญิงคนที่บ้านน้ำอันนั่งพูดอยู่กับยายคือพี่สอน

"ข้านึกไม่ผิดเขี้ยวอิสอนเอ๋ย พอเห็นหน้ามันมาที่ประตูเมื่อเข้านี้แล้วก็หายไป ข้านึกสังหรณ์ใจ อนิจจังทุกขังสุดสำหมาให้เห็น"

คำพูดของยายคำนี้สะกิดใจผมพิลึก

"อะไรจะยาย ?"

"อ้ายอัน! ตายเมื่อเข้ามิดนี้เอง"

ผมตกใจตัวขาวบคล้ำยจะล้มลงทั้งยืน รีบทรุดลงนั่ง

"แหม! ใจคอฉันไม่อยู่กับตัวเลย" พี่สอนพูดต่อ "มันเพิ่งจะเข้าไปถึงหมู่บ้านฉัน อ้ายเก๊าที่แพขายของใกล้บ้านก็ตายเมื่อวานนี้" พี่สอนหยุดพูดแล้วยกแขนตัวเองขึ้นดู "แหม ฉันขนลุก" แล้วพูดต่อไปด้วยกระซิบ

"เมื่อคืนนี้ยายทวดแกฝันไปว่า มีใครไม่รู้มาบอกแกว่าการใช้คราวนี้จะกินคนอีกไม่น้อย จนกว่าหลุมศพจะฝังซ้อนกันนั้นแหละจึงจะหยุด" พี่สอนพูดแล้วกอดอกจนตัวสั่น ส่วนอาการของยายนั้นหน้าขาวเผือดดวงตาเบิกกว้าง สำหรับอาการผมเองนั้นมองไม่เห็นตัวเอง รู้สึกเพียงว่าใจคอสั่นและเต้นไม่เป็นระเบียบ

"ไปกันเถอะยาย" พี่สอนเตือน "เขาให้รีบมาบอกยายเร็ว ๆ พอพลบจะเอาศพไปฝัง หมอหลวงเขาเร่งให้ฝังแต่กลางวัน ขอผิดเขาไว้บอกญาติให้ทั่วกันก่อน"

"ไปซี" ยายพูดแล้วลุกขึ้นจะไปแต่งตัว แล้วหันมาทางผม "อ้าว เจ้าคำรืบทาเสียใส่เร็ว" ผมไม่อยากจะไปเลยกลัวเหลือเกินเรื่องการตายแก่ตายแล้วยังมาหาเมื่อเช้านี้ ซ้ำยังไปหาศพแกอีกใครจะกล้า แต่จะไม่ไปนั้นก็ไม่ได้ จะอยู่คนเดียวที่บ้านไม่ไหวแน่ เมื่อเช้านี้ถ้ายายตาฟาดไปก็ไม่ใช่ไร ถ้าเกิดน้ำอันมาจริงๆ ตามที่เห็น ถ้าผมเฝ้าบ้านคนเดียวแล้วน้ำอันสวนทางมาเยี่ยมผม ผมก็ตายเท่านั้นเอง ตกลงใจไปดีกว่าอยู่ สวมเสื้อแล้วก็ไปกันทั้งสามคน

เราเดินทางโดยเรือแจวที่พี่สอนเอามารับ ตลอดทางในคลองผมไม่เบิกบานจะขมขมไม่อย่างเคย ใจมันกลุ่มมันอลเวงอยู่ตลอดเวลา ยายกลัวจะช้ากว่าพายช่วยจำหัวเรืออีกคนหนึ่ง ตอนท้ายพี่สอนเป็นคนแจวผมเองพายไม่ค่อยออกแรงเท่าใดนัก เพราะไม่คิดอยากจะได้เร็ว คิดว่าถ้าบ้านไกลกว่านี้จะดีมาก ต้องพักหยุดค้างที่บ้านอื่นก่อนแล้วค่อยไป จะพออนาคตความวุ่นใจลงบ้างแต่ไม่เป็นผล เพราะบ้านน้ำอันจะถึงอยู่ในชั่วครู่นี้เองแล้ว

เรือเทียบตลิ่งหน้าบ้านซึ่งมีเรือจอดอยู่แล้วมากล้า มองขึ้นไปบนบ้านเห็นพวกบ้านไกลและไกลมานั่งหน้าเส้าๆ แววมามีทุกข้อน มีคนมากก็จริงอยู่แต่ไม่มีใครพูดจกกันเอะอะเหมือนศพที่ตายกันธรรมดา ตอนกลางคืนจะมีสวดพระอภิธรรมย่อมมีเสียงเอะอะพูดจาจัดงานกัน แต่นี้เป็นศพที่จะต้องรับนำไปฝังในตอนพลบค่ำนี้ จึงไม่มีใครจัดทำอะไรกัน ด้วยว่าศพก็อยู่ในโลงแล้ว เพียงแต่รอญาติพร้อมเท่านั้น บางคนนึกแข่งผู้ที่มาช้า โดยเป็นผู้ถ่วงเวลาให้พลบค่ำที่ไม่เหมาะแก่การจะไปฝัง จะต้องขมุกขมัวอยู่ในป่าช้าขุดหลุมฝังกว่าจะเสร็จการก็มีดื้อ ฟืนไฟบ้านเราจะเอาที่โหนดสว่างนอกจากดวงได้แดงๆ ฉะนั้นทุกคนจึงมีสีหน้าไม่ค่อยดี บ้างก็เศร้าใจที่ตายแล้วก็ได้ไม่ได้สวดกัน ดูคล้ายๆ รับประทานอาหารไปทิ้ง บางคนที่มีหน้ากังวลนั้นเห็นจะมาจากเกรงภัยของไข้คราวนี้ที่ระบาดทั่วไป จึงหวั่นๆ ว่าจะ

มาถึงตัว ส่วนผมไม่มีความกังวลตรงกับใคร กังวลก็แต่เรื่องผีเท่านั้นตายกันมากผีก็อยู่ทั่วไปและที่ใกล้ที่สุดก็คือผีน้ำอัน การตายที่รวดเร็วและไม่ขาดวันก็เป็นที่น่าสะดุ้งใจและสลดใจอยู่เห็นๆ กันแล้วมาตายจากไปคนบ้านนอกอยู่ในวงแคบๆ ใครตายใครอยู่ก็รู้จักกันหมดทั้งบาง สุนัขบ้านตรงข้ามคลองฟากโน้นหอนใจๆ สะท้านใจ ผมหันมองทางเรือนฝั่งคลองที่เสียงสุนัขหอน เห็นปิดประตูหน้าต่างเงิบ เขาคงไม่อยากจะสู้หน้ากับการมรณะในยามนี้ สุนัขก็มีโอกาสหอนตามใจมัน ไม่มีใครห้ามปรามผมก้าวขึ้นบันไดตามยายขึ้นไปบนเรือนด้วยความท้อแท้ประหวั่นกลัว เลยแอบนั่งรวมๆ กับคนแก่ๆ ที่ระเบียงไม่ยอมขึ้นบนห้องบน ให้ยายแก่เข้าไปแต่คนเดียว เสียงญาติร้องไห้พลากรำพันความดีของน้ำอันระงมเยือกเย็นไปทั้งบ้าน ผมหนาวใจอยู่แล้วเลยสะท้านขึ้นมาเลย เสียงยายร้องเรียกผมอยู่ในห้อง ผมจึงย่องหลีกคนไปลับๆ ล่อๆ ที่หน้าประตู ยายบอกว่าไหว้หน้าเขาเสียซี ผมลังเลใจ แต่กลัวยายก็กลัว กลัวน้ำอันก็กลัว ทางดีที่สุดรีบยกมือไหว้เสียที่ประตูนั้นเอง ยายก็ไม่ได้ว่าอะไร ผมรีบถอยกลับลงมาที่พื้นดิน พอพวกญาติที่แข็งแรงช่วยกันยกโลงศพลงบันไดบนเรือนก็ร้องไห้กันโฮ

"เวรกรรมพ่อคุณเอ๋ย ไม่ได้สวดให้สักจบเดียว ตายแล้วก็ทิ้งไป" เสียงคนแก่คนหนึ่งที่ผมไม่รู้จักนั่งพูดอยู่บนเรือนเสียงแหบแห้ง ผมหนาวเย็นจับใจขึ้นอีก ดวงอาทิตย์ต่ำลงมากจวนลับไม้ ทุกๆ คนหน้าขาวซีดเขากลับตายแห้งไข้ แต่ผมกลัวทุกอย่าง พอศพลงเรือ สุนัขบ้านตรงข้ามก็หอนขึ้นอีก เรือค่อย ๆ เคลื่อนจากท่าแล้วแจวไปทางวัดอย่างเงิบ ๆ ไม่มีใครคุยกันเลย มีแต่เสียงแจวกระทบน้ำและระลอกคลื่นที่คอเรือดังเบา ๆ เรือผ่านบ้านใคร สุนัขบ้านนั้นก็หอนและบ้านนั้นก็จับประตูหน้าต่างจนสิ้น ผมมีความรู้สึกครึ่งเป็นครึ่งตาย หายใจอยู่หรือเปล่าไม่ได้สังเกต พวกเด็ก ๆ บนบกพอเห็นเรือศพต่างวิ่งหนีหลบไป เสียงชาวบ้านพิมพ์่าบ่นถึงการตาย

ยายแก่หนึ่งเหี่ยวร้องขอความคุ้มครองต่อเทพเจ้าออกมาดัง ๆ

"เจ้าพ่อเจ้าแม่เอ๋ย จะรุกรานไปถึงไหน ตายก็มากแล้ว ผิดสิ่งใดก็ลงโทษไปพอแล้ว ขอกรุณาหยุดแต่เพียงนี้เถิดเจ้าข้า" ยายนั่นแกจะร้องขอโทษใครผมไม่รู้ ผมอยากร้องให้ทำเดี๋ยว คิดถึงบ้าน ถ้าผมขออยู่เฝ้าบ้านและอาศัยนอนกับน้ำสมลูกชายยายอ่องก็ดีไปแล้ว ไม่ควรใจง่ายมากกับเขา

"เอ! ทำไมเรือหนักจริงเว้ย!" ทิดน้อยพายหัวเรือร้องบ่น ความจริงน่าฉงน ทิดก่องแจวท้ายก็มีได้ละลัด รวมทั้งทิดน้อยพายหัวก็ออกแรงกันเต็มที่ แต่เรือเหมือนไม่เขยื้อน พอขาดคำของทิดน้อย ตาเถิงจุกปากห้ามคล้ายมีอะไรเป็นความลับที่ไม่ควรพูด ผมสงสัยนัก กระซิบถามพี่สอนว่าตาเถิงแกห้ามทิดน้อยทำไม

"ห้ามซี" พี่สอนกระซิบตอบที่ใกล้หู

"คนตายจะมาวัด พวกที่ป่าช้าจะพากันมารับ หรืออาจจะนั่งมาในเรือเราด้วยเรือจิ้งหิ้ง" พอพี่สอนพูดดังนั้นผมสะดุ้งทั้งตัว เหลือบตาไปดูหัวเรือ มองไปข้างหน้าเห็นวัดไกลๆ อากาศซักจะมัวๆ ผมหูแว่วคล้ายว่าที่วัดมีปีพาทย์มอญ เสียงตะโพนใหญ่ดังเท่งทึงๆ ลอยมาตามลมเบาๆ ทำให้นึกไปว่ามันเป็นเพลงเชญศพที่กำลังจะไปถึง และปานนี้ผู้ตายที่นอนในโลงมีกำลังลืมตาเงี่ยหูฟังอยู่ในโลงกระมัง? ยิ่งคิดไปก็ยิ่งหวาดกลัว สะท้านใจไม่มีสุขเลย

เรือได้เข้าจอดหน้าวัดตรงที่ตึนงอกออกมาเป็นหาดในหน้าแล้ง คนในเรือต่างรีบจะขึ้นไปทำกิจการให้แล้วก่อนค่ำ การลุกขึ้นแก่งกันนี้เองทำให้เรือแทบจะล่ม จึงเอะอะดำทอกันกลุ่มไป ถ้าเรือล่มจริง ๆ ศพจะลงน้ำ จะทำความทุลักทุลีให้อีกโขทีเดียว วัดนี้ผมไม่เคยมา เพิ่งจะเหยียบย่างเป็นครั้งแรก หน้าวัดมีเลนงอกออกมาพันตลิ่งมาก แต่ได้แห้งเป็นทรายหาดไป ต้นหญ้าขึ้นเขียวดูดังสนามหญ้าน่ารื่นเย็น มองฝั่งตรงข้ามเป็นวัดร้างชื่อวัดโกโรโกโส ทิ้งร้างเหลือแต่หลวงพ่อนั่งตากฝนตากแดดโดย

โบสถ์มีแต่ฝาไม่มีหลังคา หลังวัดโกโรโกโสเป็นทุ่งนาโล่ง เราหันหน้าเข้าวัด จะเห็นศาลาการเปรียญใหญ่อยู่ซ้ายมือเรา ศาลานี้อยู่แนวเดียวกับโบสถ์ ที่อยู่ขวามือเรา ส่วนกุฏิพระทั้งหมดอยู่ลึกเลยศาลาและโบสถ์เข้าไป

เมื่อศพถูกห้ามขึ้นบกเดินเลาะชายหาดดินไปหน้าศาลาจะสู่ป่าช้า พวกญาติเดินตามร้องไห้ไปอย่างน่าระอาใจ ผมถูกใช้ให้เฝ้าเรือ นึกเหมาะแก่ใจแล้ว ถึงเปล่าเปลี่ยวก็ยิ่งดีกว่าการตามศพเข้าสู่ป่าช้า สุนัขที่ศาลาการเปรียญและลานโบสถ์ได้หอนต้อนรับศพที่ห้ามไป ผมยืนขนลุกไปทั้งตัว พอศพลับมุ่มศาลาไปแล้วผมจึงทรุดตัวลงนั่งที่เนินหญ้ามองทอดตาไปทั่วๆ คลองนี้ข้างกระไรยังไม่ทันค่าก็ไม่เห็นมีเรือแพพายผ่านมาบ้างเลย บ้านสองหลังถัดวัดไปทางโน้นเงียบเหงาคล้ายไม่มีคน เป็นอันว่ายามนั้นไม่มีคนเลยในที่ใกล้และไกล มองบนวัดก็มีบรรยากาศทึมของศาลาและไม้ใหญ่

ความมืดค่อยๆ คลานเข้ามาทุกขณะ ผมเกิดไม่สบายใจขึ้นเป็นลำดับ ชักจะอยู่คนเดียวไม่ได้ ครั้นจะตามเขาไปบ้างก็ห่วงเรือที่เขาให้เฝ้าไว้ ภาวนาขอให้เขารีบทำให้แล้วเร็วๆ จะได้กลับมา มันช่างเงียบน่าหวาด สะดุ้งเหลือประมาณ นอกจากเสียงน้ำไหลกระทบกิ่งไม้แห้งๆ ที่ปักไว้ข้างคลองและพงอ้อพงแขม ต้นไม้ฝั่งตรงข้ามเบียดกันออกแอต พอเหลียวไปเจอะเรือที่มากี่ใจหายวูบ นั่นคือเรือศพและศพเพียงขึ้นไปเมื่อกี้ ในขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น ระฆังวัดก็ดังขึ้น เขาเรียกพระลงบังสุกุล เจ้าสุนัขหกเจ็ดตัวบนลานโบสถ์ก็หอนประสานระฆังขึ้นมา ความรู้สึกของผมชู้ซ่าไปหมด ผู้ใหญ่นะผู้ใหญ่อ้างใจดำทิ้งผมไว้คนเดียวในสภาพเช่นนี้ ฮี! เป็นไรเป็นกัน ทั้งเรือจะต้องตามไปรวมกับเขาให้ได้

ผมรีบก้าวเท้าไปทางที่เห็นเขาเดินกันเป็นหมู่เมื่อตอนแรก พอเข้าเขตศาลาได้ถุนสูง ทั้งบนศาลาก็มืด ได้ศาลาก็มืด ยืนชะงักอยู่แถวนั้นเอง มองไม่ออกว่าทางไหนเขาไปป่าช้ากัน จะหาเด็กวัดสักคนก็ไม่มี จะตามไป

คนเดียวโดยไม่รู้เรื่องทางเข้าป่าช้านั้นยากยิ่ง ผู้ใหญ่เคยพูดว่าเวลาพลบค่ำนี้แล้วเป็นเวลาที่เราจะออกจากโรงจากหลุมขึ้นมาบนพื้นดินเพื่อตัดแข้งตัดขาให้หายเมื่อยที่ต้องมาอัดอยู่ในโรงตลอดวันตลอดคืน ยิ่งคิดใจยิ่งสั่นจะเป็นลม ตัดสินใจจะวิ่งกลับที่เก่าบนศาลาไม้ใกล้มองขึ้นไป เกรงจะพบเอาใครเข้า เสียงตุ๊กแกร้องกระโชกขึ้น ผมสะดุ้งจนตัวลอย หัวใจแทบทะลักออกมาทางปาก อยู่เงียบๆ แล้วมาร้องกระโชกอย่างไม่รู้ตัว เสียงมันคล้ายคนแก่งร้อง ดังท่าจะวิ่งกลับที่เก่าให้พ้นศาลาโดยเร็ว ก็พอดีเห็นชายผู้หนึ่งเดินอ้อมอะไรแบบอกมา ดูว่าเขาจะไปทางป่าช้า ดีใจว่าจะได้อาศัยเขาเดินไปด้วย ชายนั้นเดินใกล้เข้ามา อากาศมืดสลัวไม่รู้ว่าเป็นใครใจค่อยขึ้นขึ้นที่พบคน พอเราต่างใกล้กันเข้ามาจนเห็นหน้ากันถนัด ก็รู้ว่าเขาเป็นคนแปลกหน้าไม่ใช่พวกเราที่มาด้วยกัน เขาอาจจะเป็นคนบ้านนี้ สิ่งที่เขาอ้อมมาคือเด็กแดง ๆ นั้นเอง นอนอยู่บนเบาะเล็ก ๆ

"ฝากเด็กเดี่ยวเถอะวะหนู" ชายนั้นพูดอู้อี้และแทบแห้ง แต่ก็พอฟังรู้เรื่อง ผมนิ่งอยู่ไม่ตอบว่าอะไร ใจนึกอยู่ว่าจะไรกันพ่อเอ๊ย ฉันทนเองก็เอาตัวไม่รอดอยู่แล้วจะมารับฝากเด็กเข้าไว้ผูกคอฉันอีกละก็ตายแน่

"เดี่ยวฉันจะกลับแล้ว" ผมบอกกับเขาเพื่อบายเบี่ยง

"จะกลับเมื่อไรล่ะ?" เขาถาม

"พอเขาฝังศพเสร็จก็กลับ" ผมว่า

"โอ๊ย! ัจั้นละก็อีกนาน ฝากเดี่ยวเถอะวะอ้ายพ่อคุณ แม่มันไปฝังศพเขาจะเข้าไปตาม" เขาว่า

"ทำไมหน้าไม่อ้อมไปเลยล่ะ ก็จะพบกันที่โน่น" ผมแย้ง

"วัดโธ่! เด็กๆ เอาเข้าป่าช้าได้เรอะ" เขาแย้งด้วยเหตุผล ทำเอาผมเห็นจริง

"น้าอย่าไปช้านะ"

"เออนะ ข้าจะวิ่งไป"

เป็นอันว่าผมรับเอาเด็กนั้นไว้ โดยคิดแล้วว่าแม่จะเป็นเด็กเล็ก ๆ ก็ยิ่งดีกว่าจะอยู่คนเดียว ไม่พูดอะไรอีกตรงเข้ารับเด็กเลย

"ไปเร็ว ๆ นะ ถ้ามันร้องขึ้นฉันแหย่เลย"

"เออ" เขาตอบคำแล้วรีบวิ่งไปตามที่เขาบอกว่าจะรับ

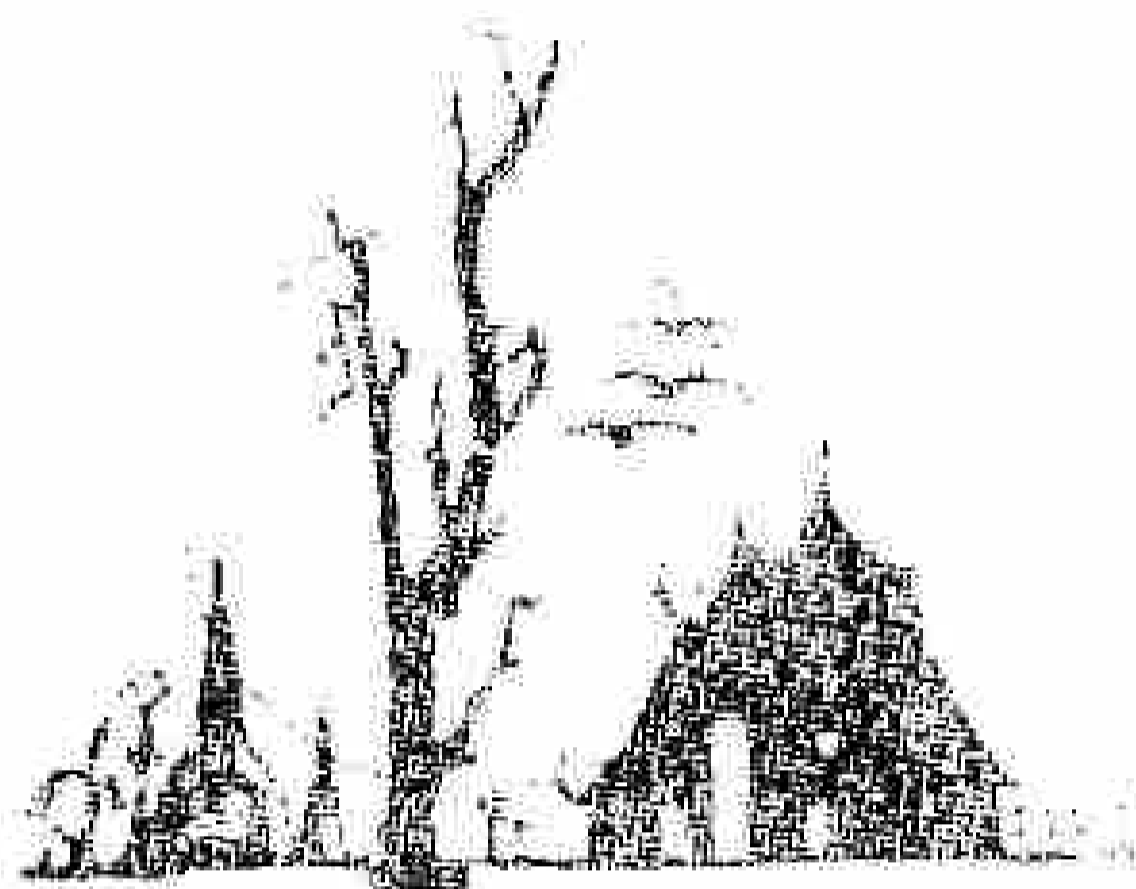
ผมรับเด็กแล้วก็กลับมาที่เนินหญ้า วางเบาะเด็กลง เพราะรู้สึกว่ามันอ้วนตัวหนัก พอนั่งพักหายใจเดี๋ยวยังไม่ได้สติดี เจ้าของฝากของผมก็เริ่มสำแดงเดชคือร้องแงงขึ้น ผมต้องอุ้มและหลอกล้อปลอบโยนตามแกน แต่มันไม่ยอมจะอือจะเอออะไรมันไม่ฟังทั้งนั้น มันร้องดังจนแทบหู เจ้าเวรเจ้ากรรม ผมแลบลิ้นปลิ้นตาเล่นกับมัน จะให้มันถูกอารมณ์ มันก็ไม่หยุด ผมวางมันลงกับดินแล้วขึ้นเดินโขนอย่างกระฉับกระเฉง ความกลัวหายไป แล้วเวลานั้น โดนพ่อเจ้าประคุณแผลงฤทธิ์เสียเสียงก้องไปหมด จะโอ้จะเอ๋ ฉันไม่เอา อ้อนบัดซบ ถ้าไม่อ้อนก็น่าขมมันอ้วนท้วนดี แต่อ้อนเสียจนน่าโยนทิ้ง ลงท้ายผมชักฮึด มึงร้องได้ร้องไป ปล่อยมันนอนร้องให้สบาย

ในครูนั่นเองเด็กเจ้ากรรมก็หยุดร้องไปเฉยๆ แล้วเปลี่ยนเป็นหัวเราะก๊ิก ๆ ผมฉงนใจจึงก้มดู อากาศมันมืดลงจนมองแทบไม่เห็น จึงก้มลงใกล้มัน มันก็ขู่มือไขว่คว้าหน้าผมในความมืดสลัว ทันใดนั้นผมก็ร้องขึ้นสุดเสียง อ้ายเด็กแดง ๆ นั้นหน้าตามันเป็นผู้ใหญ่แก่ ๆ หัวเราะฟันเต็มปาก แต่ฟันดำอย่างคนกินหมาก แล้วเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ นั้นกลายเป็นหญิงแก่หัวเราะ ผมกลัวจนสุดขีดพุ่งหัวเข้าพงหญ้าเอาหน้าซ่อนแล้วเลยหมดสติไปเลย

ผมมารู้ตัวต่อเมื่อรู้สึกที่หัวผมหนุนตักใครอยู่ ผมลืมตาก็รู้ว่าตักของยายนั่นเอง แก่กำลังบีบผมใส่จุกผม ไฟดวงได้สว่างจ้า คนทั่วไปต่างถามผมว่าเป็นอะไร แต่ผมตอบไม่ออก ครั้นมาถึงบ้านแล้วผมล้มเจ็บเสียหลายวัน เผ้าผมร่วงจนหัวโกร๋น และก็พอดีกกับกาฬโรคได้ยุติลง เหลือไว้แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ใครจำได้ก็เล่าสู่กันฟังต่าง ๆ หายไป

... "คุณพระช่วย!" ผมผงะถอยหลังและ
ร้องออกมาด้วยความตกใจ ศพกระดิกแขนได้
จริงๆ

ขึ้นจากหลุม

แม้ว่าผมจะหายป่วยไปแล้วจากโรคดีฝอกก็ตามแต่หัวใจยังคงมีวอกแวก
หวาดเกรงหาเป็นปกติลงไม่ ผมต้องพักการเล่าเรียนเสียนาน ซึ่งผมเสียดาย
ที่สุดในการศึกษา

พระอาทิตย์กำลังค่อนฟ้า เสียงไซ้เรือลากพาดหัวบันไดทำน้ำดังกราว
ใครคงมาหาสักคนเป็นแน่ ผมเดินไปที่หน้าต่าง ผู้ที่มาก็คือพี่สอนนั่นเอง มี
สีหน้ายิ้มอย่างตื่นเต้นและดูมีกิริยาทอบน้อยๆ

"ยายอยู่ไหมวะค่า?" ตะโกนถามเสียเหนื่อยๆ

"อยู่ ทำไมนะพี่สอน"

"มีเรื่องจะมาบอกเว้ย"

ผมตะโกนบอกยายว่าพี่สอนมา แล้วรีบไปเปิดประตูรับพี่สอน

"ยายจ๋า มีเรื่องแปลกพิลึกละ จันรีบมาบอก" พี่สอนเปิดปากแต่ยังมี
ทันจะนั่งลงเรียบร้อย

"เรื่องอะไรกันอีกล่ะ?" ยายเบิกตาถาม

๕
คนจากหลุม

"เรื่องน้ำอัน"

"พอออกชื่อน้ำอัน ทั้งยายและผมผงะไปตามๆ กัน สำหรับผมใจเสียวปลาบ ชื่อนี้เป็นชื่อที่กลัวเสียเหลือเกิน แม้แต่ยายเองก็ดูๆ จะมีความรู้สึกอย่างผม

"ทำไม?" แถถามสั้น ๆ

"มีเรื่องจะยาย จะเล่าให้ฟัง" พี่สอนมีนิสัยปากพูดไป มือไม้ไม่ตบพื้ กิตบเข้าผู้ฟัง

"หลวงน้ำปั้นที่วัดนั้นแหละ ท่านว่าน้ำอันมาเข้าฝันท่าน ในฝันบอกว่าน้ำอันนั้นะยังไม่ตาย เวลานี้พี่อยู่ในหลุมแล้ว มาขอให้ท่านช่วยกัน ขุดเขาขึ้นจากดินเถิด หายใจแทบไม่ออกอยู่แล้ว แต่ขอให้ขุดเขาขึ้นตามเวลาที่กำหนดให้ คือให้เป็นเวลาเย็นจวนพลบค่ำ และขอให้ญาติพี่น้องไปรบกวนทั่วหน้า เวลานี้ตาแกร็บบอกวงศ์ญาติทุกคน ฉันทรีบมาบอกยาย"

ยายฟังพี่สอนพูดแล้วมีสีหน้าสงสัยสนเท่ห์จะเชื่อก็ไม่ใช่จะไม่เชื่อก็ไม่เชิง แต่ผมนั้นชักหนาวขึ้นมาอีก จะอย่างไรก็ตาม แม้แต่จะรู้ว่าน้ำอันจะฟื้น กลับขึ้นมาเป็นคนอีกก็หาเกิดความยินดีไม่ เพราะใจมันแน่นเสียแล้วว่าน้ำอันคือผีอย่างแน่นแฟ้น เมื่อตอนรู้ว่าตายก็กลัว ครั้นรู้ว่าจะฟื้นก็กลัวอีก จะเป็นไปได้อย่างไรคนตายแล้วลงหลุมไปแล้วตั้งหลายวันจะกลับฟื้น ถึงฟื้นขึ้นมาได้ผมก็ไม่กล้าจะพบหน้าแก่ได้ ยายนั่นนั่งนิ่งอึ้ง พี่สอนก็กล่าวสนับสนุนข่าวอยู่ไม่ขาดปาก อ้างว่าเรื่องอย่างนี้เคยมีอยู่บ่อยๆ ตามข่าวตายแล้วฟื้นมีถมเถไป ตายไปตั้งเจ็ดวันฟื้นขึ้นมายังมี ยิ่งเล่าว่าได้ไปพบกับญาติที่ตายไปแล้วที่เมืองผี

"จริงจะยาย เข่าว่ากันว่าคนที่ฟื้นกลับมาเล่าว่าเมื่อตอนไปมีพวกยมบาลมาจับตัวไป ครั้นถึงนายใหญ่มีการตรวจบัญชีกัน ก็ว่าตอนนี้ยังไม่ถึงที่ตาย แต่ลูกสมุนจับตัวไปผิด หัวหน้ายมบาลจึงส่งตัวผู้นั้นกลับมา และยังวิงวอนอยู่จนเดี๋ยวนี้ก็มีหลายคน"

"คุณปั้นแกจะฝันไปเองกระมังวะ" ยายแย้งอย่างไม่หนักแน่น

"จะจริงหรือไม่จริงฉันก็ไม่รู้ แต่พระท่านว่าท่านฝันอย่างนั้น ทั้งน้ำอันยังวอนให้ขุดขึ้น ถ้าไม่ขุดตามขอกก็จะเข้าฝันรบกวนรำไป" พี่สอนพูดตลกตลก

"ว่า! กุสงสัยจริงวะ" ยายร้องอย่างไม่แน่ใจ "ถูกแล้วจะเป็นอ้ายเหลวกับอ้ายเปล่าเสียล่ะนะ"

"ฉันก็ไม่รู้สิ" พี่สอนพูดเบาลง "เขาให้มาตามฉันก็มา"

"แล้วตาเองเขาจะให้เข้าไปเมื่อไหร่" ยายถาม

"ก็ไปพร้อมกันนี่แหละ ฉันมารับเลย"

เป็นเวลาบ่ายแล้ว เราจึงตกลงไปตามคำเรียกร้องที่ให้พร้อมวงศ์ญาติจะขุดฝึขึ้นมาให้เหม็นเล่น ผมไม่สมัครใจก็ต้องทนไปอีกอย่างคราวก่อน เพราะมีเรื่องบังคับว่าต้องไป คือว่าอย่างหนึ่งห่างยายไม่ได้ อย่างสองไม่สมัครใจอยู่บ้านคนเดียวโดยไม่มีใครอยู่ด้วย มันฝืนใจไปแต่คิดว่าเวลาเขาขุดหลุมจะแอบบังหลังคนอยู่ห่างๆ จะไม่ยอมดูรูปร่างน้ำอันที่ใครๆ ก็เรียกว่าผีแล้ว

ครั้นมาพร้อมวงศ์ญาติกันแล้วที่บ้านน้ำอัน พอเย็นมากๆ จึงต่างพากันตรงไปวัด พอถึงหน้าวัด ผมใจหาย ยังติดตาที่เคยถูกผีหลอกตรงหน้าวัดนั้น หากว่าเวลานี้ยังเป็นเวลาเย็นที่ยังมีแสงแดดจึงยังค่อยยังชั่ว หากเป็นเวลาพลบค่ำหรือกลางคืนก็ทำจะหวั่นไหวอีก แต่ใจเชื่อว่าตรงนั้นคงมีปิศาจสิงอยู่เป็นแน่

ขณะนี้ยังไม่ถึงเวลาที่ผู้เข้าฝันจะให้ขุด พวกญาติจึงไปรวมกันที่กุฏิหลวงน้ำบัน ทางหลวงน้ำก็เตรียมจอบเสียมไว้พร้อมทั้งโคมไฟ พวกญาติคุยกันเป็นกลุ่มๆ บางคนมีสีหน้ายินดีที่ญาติจะกลับพื้น แต่บางคนมีสีหน้าหนักใจอยู่บ้าง การสนทนาจึงต้องแยกกันเป็นกลุ่มๆ บางกลุ่มออกความเห็นว่ ฝึจะหลอกให้ขุดละมากกว่า ดายมาแล้วได้เจ็ดวันพอดี ถ้าพื้นจริงจะหายใจได้ทางใดเล่าที่ได้ดิน ทำดีไปเถอะเดียวพอขุดขึ้นมาพอไต่ตกกดคอใครเข้าจะว่าอย่างไร ผมฟังแล้วออกหนาวติดหมัดขึ้นมาเลย

ไม่มีความสบายใจตลอดเวลา หวาดหวามอยู่เรื่อย ตะวันยิ่งคล้อยต่ำลง หัวใจยิ่งจะมีตกลงไปด้วย ระวังวัดย่าคำครางเยือก สุนัขเห่าหอนตามระเบียบของมัน ที่ชายวัดด้านโน้นเป็นเขตป่าช้า มีไม้ใหญ่ยืนต้นอยู่ระกะอากาศแถวนั้นจึงมีดครึมน่ากลัว เวลานี้พวกญาติพร้อมใจกันจะไปขุดศพ แต่ดูยงกับสภาพจะไปฝัง ระวังวัดดังระงมดังส่งวิญญาณ เวลาย่าคำพวกผู้ใหญ่เคยพูดว่าเป็นเวลาที่ผีจะออกจากที่เก็บและหลุมฝัง คิดแล้วทำให้ใจกระวนกระวายยิ่งนัก

"ลงมือกันหรือยังหลวงพี่?" เสียงใครร้องถาม แล้วก็มีเสียงแข่งถามกันขึ้นอีก แต่เป็นเสียงเต็มใจบ้างไม่เต็มใจบ้าง บางเสียงว่า "ขุดกลับเสียที่นอนหลับอยู่หลายวันมาแล้ว หน้าตาจะเป็นอย่างไรบ้างปานนี้" เสียงครึ่งหลังนี้ไม่เป็นมงคลเลย รู้สึกเกลียดผู้พูดจริงๆ บางคนทำท่าอยากจะไปขุดนัก อยากจะยุ่งกับของเหม็นของน่ากลัว ดูกล้าหาญอย่างคนบ้าแท้ ๆ อยากรู้นักว่าถ้าเปิดฝาโลงขึ้นแล้ว ใครนะจะเป็นคนชะงอกหน้าดูในโลงว่าศพนี้จะฟื้นจริงหรือไม่

ครู่หนึ่งเองหลวงน้ำปับนั้นก็เดินนำหน้าพวกญาติมุ่งตรงเข้าเขตป่าช้า เขาเดินกันเป็นแถวสายยาว ที่หลุมดินยังพูนอยู่มาก เพราะเป็นศพใหม่ ป้ายที่ปักไว้เด่น แสงสว่างยังพอมืออยู่บ้างยังไม่ถึงจะต้องจุดไฟ หลวงน้ำปับบอกให้ลงมือขุดได้ พวกที่ใจกล้าแข็งก็ฉวยจอบเสียมลงมือกันทันที

เป็นเวลาชั่วครู่ เสียงคนขุดร้องว่าถึงแล้ว ผมบังหลังยายและญาติฝ่ายหญิงอยู่ห่างๆ ใจคอเต้นระส่ำระส่ายเจ้ากลืนศพอื่นที่ฝังตื้นๆ ส่งกลิ่นบูมๆ ทำให้เกิดความกลัวขึ้นทันที เสียงผู้ทำการขุดได้เถียงกันเองว่าควรขุดด้านโน้นก่อนด้านนี้ก่อน จะได้ยกโลงขึ้นสะดวก ชั้นแรกผมไม่ตั้งใจจะยกภาควูด แต่ก็อดชะง้อไม่ได้ เขามียันไม้หลักหลักหนึ่ง เพื่อจะยันตัวให้สูงด้วยใจเต้นรัว อยากรู้อะไรโลงจะขึ้นพื้นดินแล้วหรือยัง มาสะดุ้งตัวเอาศพที่นึกเฉลียวใจว่าตัวเองกำลังเอามือเท้ายันไม้อะไรอยู่ มันคือไม้ปักชื่อแทงผู้ขุดได้ดิน รีบหุดมือแล้วโดดห่างด้วยความขยงใจ

ไม่ขำนั้นเองโลงได้พันหลุมขึ้นมาจนเป็นที่เรียบร้อย ตอนนี้พวกที่มุ่งดู
ชักถอยห่างออกบ้าง ผมแอบดูตามช่องรั้วเขาเห็นไม่มีใครกล้าเปิดโลง
ยื่นมองหน้าเกียกกันในที่

"ใครจะเปิดล่ะ?" หลวงน้ำปั่นถามดัง ๆ แต่ไม่มีใครรับปากเลยสักคน
ลงท้ายหลวงน้ำปั่นกับพระอีกสององค์จึงช่วยกันงัดฝาโลง เสียงตะปุดอน
ดังแกร็ก เสียงกระทุ้งดังตึงตึง มันยิ่งเร่งเร้าหัวใจนัก มันเป็นเสียงของ
การจะได้ผจญกับท่าทางของผู้นอนในนั้น เสียงดังแกร็กใหญ่แล้วเสียงฝา
โลงถูกทงายลงดินดังพลັก แสดงว่าฝาโลงเปิดออกหมดแล้ว เสียงคนเงียบ
ดังถูกบังคับ ไม่มีใครพูดอะไรกันเลยแม้แต่จะออกความเห็น

กลิ่นเหม็นเน่าของศพได้พุ่งขึ้นมาพร้อมกับกลิ่นน้ำอบไทยอย่าง
พะอืดพะอม ทุกคนอึดใจ ผมอึดใจแทบขาดใจตาย

"ทำไมเหม็นเล่าหลวงพี่ครับ? ถ้าจะเหลวเสียแล้ว" เสียงใครในจำนวน
ญาติร้องถามขึ้นมา

"นั่นนะซี" หลวงน้ำปั่นตอบอย่างลั้งเล "หรือจะเหม็นเพราะอับ"

"ไม่เป็นการเสียแล้วพวกเรา" ดาแก่คนหนึ่งพูด "หลอกให้เขาขุด
เล่นกระมัง ธรรมเนียมคนที่พื้นจะไม่เน่าเลย" พวกทั้งหมดมองหน้ากัน พูด
ไม่ออก ผมกอดเอวพี่สอนและยายแน่น ความกลัวได้เพิ่มขีดขึ้นสูง
อีตอนกลิ่นกระจายอากาศมืดลง ตะเกียงแสงสว่างก็ไม่ค่อยสว่างนัก ต้นไม้
ยืนต้นทะมึน จักจั่นเรไรร้องระงมตามที่น่าจะร้องในดงไม้ใหญ่ จึงเพิ่ม
ความเงิบวังเวงขึ้น ลมพัดมาบ้างพอทำให้ใบไม้เคลื่อนไหวเกิดเสียงการ
เคลื่อนไหวคล้ายสิ่งอื่นเคลื่อนไหวในความมืด ทำให้หัวใจไม่เป็นปกติเลย
ผมมีหัวใจเร้าร้อนอยู่ว่าทำไมไม่กลับฝังเสียอีกเล่า เปิดโลงไว้เหม็นจะตาย

เกิดหุ้มเถียงกันระเบ็งเซ็งแซ่ไป บ้างโกรธ บ้างให้รับฝัง บ้างให้รอไว้
ก่อนให้หมดสงสัย เสียงที่ให้รอไว้ก่อนนี้ ทำให้หัวใจผมจะคลั่งตาย เอา
วิมานอะไรกัน และในบัดนั้นเองก็มีคนคนหนึ่งร้องขึ้นเสียงหลง

"พีนแล้ว"

ผมสะดุ้งทั้งตัว ใจแทบหยุดเต้น ทุกคนก็คงเหมือนผม และรู้สึกว่
เกิดอลวนกันยกใหญ่ ที่อยากเห็นอยากรู้ก็ฮึดกันเข้าไป ฝ่ายหญิงมีหน้า
ที่ติดดินแดนใจ ใจผมไม่อยู่กับตัว เสียงคนเฮและพูดกันเอาศัพท์ไม่ได้ ผม
ชะเง้อคอลอดตามช่องว่างทอดตาไปที่ปากโลงคอยอยู่เพื่อจะรู้ว่าร่างที่ห่อ
ผ้าขาวเนาเปื่อยนั้นจะขึ้นมาได้อย่างไร กลิ่นเหม็นออกฟุ้งแสดงว่าเนาพะ
เหตุใดจะฟื้นได้ ครั้นจะแทรกคนเข้าไปดูก็ไม่กล้า

"เฮ้! พวกเราอุ้มเอาแต่ตัวไป เอาโลงทิ้งไว้วัด" หลวงน้ำปั่นร้องสั่ง
ผมใจเต้นรัว

"เอาผ้าขาวและตัดตราสังออกก่อนซิครับหลวงพี่ เอ! เหม็นได้อย่างไร
นี่ คนก็ฟื้นแล้ว"

"คงจะเนาแต่เพียงผิวหนังเท่านั้นเอง"

"ถ้าจะจริง"

"เฮ้! ตัดผ้าออก ตัดตราสังเลย"

นอกจากเสียงคนเหล่านี้ก็มีเสียงคนแก่ๆ พูดว่า ขอบคุณพระยมที่
ปล่อยน้ำอันกลับมาอีกอย่างปราณี บ้างรับขวัญ บ้างดีใจร้องไห้โฮ รวมทั้ง
เสียงต่าง ๆ และภาพที่เห็นทำให้หัวใจผมอลเวง ศพที่ถูกยกออกจากโลง
วางลงที่เนินหญ้า ผู้คนที่อ่อแน่นค่อย ๆ ห่างออกเนื่องจากกลิ่นแรงหรือมี
ความกลัวเจ็บปน ซึ่งรู้ ๆ กันอยู่ว่านั่นคือศพ อดจะฉงนและหวาดหวั่นใจ
ไม่ได้ ทุก ๆ คนคงกำลังใจเต้น เพราะอีกประเดี๋ยวง่ายที่เนาเปื่อยนั้น
จะลุกขึ้นมาได้ ผมได้มีโอกาสเห็นศพได้ถนัด ด้วยว่าคนที่มุงเฝ้าถอย
ห่างออกไป ร่างนั้นอยู่ในถุงขาวห่อหุ้มตราสังมัดแน่น น้ำเหลืองเลือดหนอง
เสอะเทอะ

ใครสองสามคนผมไม่รู้จัก เขามีตัดตราสังออกแล้วฉีกถุงผ้าขาว
แสนเปราะนั้นออก มองดูห่าง ๆ ใจคอดเสียวไม่ได้ ดึงผ้าขาวออกชั้น
หนึ่งใจก็เต้นรัวตามไปด้วย เกร้านวูบวาบหวั่นไหว ประจุกว่าถ้าถึงชั้นใน
คือร่างกายของผู้ตาย เมื่อนั้นหัวใจผมจะดับลง

ในครุ่นนั่นเอง ผ้าห่อชั้นในหลุดออก ร่างกายเน่าเฟะนอนอยู่อย่างคนตายธรรมดา ไม่มีที่ท่าว่าจะฟื้นคืนชีวิตได้เลย มีเสียงถกเถียงของพวกญาติอีกพักหนึ่ง กลิ่นเหม็นก็อบอวลแทบจะทนไม่ได้ กลิ่นไม่เข้าคายนี้ออก พุงเข้าไปในลำคอ อึดใจไว้นานก็จะขาดใจ ครั้นจะระบายหายใจกลิ่นที่เข้าทางจมูก จะพ่นออกทางคอรู้สึกคอบม ท่านพวกนี้จะขุดศพขึ้นมาทำไมกันหนอ เพียงแต่ฝันก็เชื่อกันได้ ขุดขึ้นมาแล้วก็เห็นอยู่แก่ตา ศพก็เป็นศพอย่างนั้น แต่เมื่อสักครู่นี้ใครตะโกนว่าศพกระดูกตัวได้ ถึงกับแก้ห่อออกแล้วมานอนเฟะอยู่อย่างนี้

"คุณพระช่วย!" ผมผงะถอยหลังและร้องออกมาด้วยความตกใจ ศพกระดูกแขนได้จริงๆ คนที่ล้อมดูนั่งงันอยู่กลับเอะอะกันแข็งแะ ผมกลัวถึงกับขาสั่น แสงไฟส่องพอแลเห็นถนัด ศพกระดูกแขนทั้งสองข้างแล้วกลอกหน้าข้า ๆ กิริยาดังหุ่นยนต์ที่ชักด้วยใย

ความตกใจกลัวมิใช่จะเป็นแต่ผมคนเดียว ผู้ใหญ่บางคนถอยออก ผู้หญิงร้องกรี๊ด และแล้วตัวต้องขาแข็งเย็นวาบถึงสันหลัง เพราะเหล่าสุนัขพากันหอนต้อนรับการกระดูกตัวของศพ ทั้งพระและคฤหัสถ์ยืนดูอย่างงง ๆ ตาแก่สัปเหร่อคร่ำครอะสองคนก้าวล้ำเข้าไป ตรงเข้ายกศพหัวท้ายวางลงบนฝาโลงที่จัดออก แล้วร้องชวนเพื่อนกันอีกหลายคนให้ช่วยหามไปศาลา เกิดเงียบอีกครั้งหนึ่ง เพราะไม่มีใครเต็มใจจะคลุกกับน้ำเหลืองที่เหม็นจนเวียนหัว แต่ก็มีคนแก่ ๆ อีกสองสามคนที่คุ้นเคยกับศพเน่าเหม็นโดดเข้าช่วยหามขึ้นศาลา พวกทั้งหมดก็เฮตามกันไปทั้งหมดแต่ไม่มีใครสมัครเดินหลัง เพราะเป็นความรู้ที่แน่ชัดทุกคนว่า ข้างหลังคือป่าช้าที่เต็มไปด้วยศพนับไม่ถ้วน ส่วนผมเลือกอยู่กลางขบวน เพราะจะล้ำหน้าไปก็จะได้ไล่ศพหน้าอื่นที่หามไป

คืนนั้นทั้งคืน พวกพระเกือบทั้งวัดพร้อมด้วยฆราวาสอยู่ยามตามไฟกันที่ศาลา องค์ใดมีวิธีที่จะแก้ไขศพให้ฟื้นเร็วก็แก้ไขไปตามเรื่อง เช่น เอากระดาษฟางมามาก ๆ ชับน้ำเหลือง เอาน้ำอบมาพรมดับกลิ่น หายาหอม

ชุกกำลังมากรอกผู้ที่พื้นให้มิกำลัง แล้วมีการสวดต่ออายุกันเลย คนแก่พำ
รับมิ่งชิงขวัญขอให้อายุยืนจนกว่าจะแก่เฒ่า

เจ็ดวันผ่านไป แผลตามตัวของผู้พื้นจึงค่อยหายลงบ้าง เกือบจัด
ว่าเป็นคนธรรมดา นั่งลุกได้นาน ๆ อาหารก็เริ่มรับประทานได้บ้าง พวก
ญาติจึงรับกลับบ้าน และคิดกันไว้ว่าจะฉลองขวัญให้สาสมกับที่คืนร่างเป็น
มนุษย์อีกครั้งเกิดใหม่ และบ้านที่กลับมาอยู่ก็เป็นบ้านที่เขาตายนั่นเอง ยาย
กับผมจะต้องอยู่จนเขาฉลองกันเรียบร้อย

จะเพราะอะไรก็แล้วแต่ใจผมยังระแวงๆ แม้แต่จะทราบว่าได้ยวนี้
นำอันพื้นคืนชีพเป็นคนเรานี้แล้ว แต่มันก็ยังแว่วๆ อยู่ว่าแกคือศพที่ตาย
แล้วเจ็ดวัน ขูดชันมากก็เน่าเฟะ หากจะรักษาหายก็คงไม่ไว้ใจอยู่นั่นเอง ตั้ง
แต่พื้นขึ้นมาและมาอยู่บ้านยังไม่เคยสบตากันเลย นัยน์ตาแก่บัดนี้เป็น
นัยน์ตาอีกคู่หนึ่งซึ่งผิดไปจากแววตาน้ำอันแต่เก่าก่อน มีแววลึกและคม
เฉือนหัวใจนัก บางคราวคล้ายจะมองใคร ๆ โดยกิริยาแอบ ๆ มีเล่ห์กระเท่ห์
ผมสังเกตเสมอ และนึกเห็นว่านัยน์ตานี้เป็นตาของผู้มีจิตคิดประทุษร้าย
โดยแท้ และที่ใจสงสัยทำให้เกิดขยาดกลัวก็เพราะน้ำอันเคยรักผมดี แต่
บัดนี้ไม่มีกิริยาหรือแววตาว่าจะรักผมเหมือนที่เขาเคยรักแต่เก่าก่อน ยิ่ง
กว่านั้นทำไม่รู้จักผม คล้ายๆ จะจำผมไม่ได้ หรือว่ายังไม่หมดความเจ็บไข้
ประสาทจะไม่คงเดิมพื้นเพื่อนจำใครและเรื่องราวอะไรไม่ได้ แววตานั้นจึง
ไม่เป็นแววตาเดิม และข้อสังเกตที่น่าสงสัยอีกข้อ คืออายแว่นสุนัขเลี้ยง
เก่าแก่มันไม่ยอมเข้าใกล้น้ำอัน ทั้งๆ ที่มันเคยรักน้ำอันมาก ถ้าหน้ามัน
กับหน้าน้ำอันตรงกันเข้าเมื่อใด มันจะฮือเบาๆ และถอยหลัง

สำนักของน้ำอัน พวกญาติได้จัดให้อยู่เรือนหลังหนึ่งไม่มีฝาเลยดู
คล้ายโรงโขน ครั้นจะให้อยู่ร่วมกับพวกญาติ ตัวคนเจ็บไม่ยอมจะอยู่ร่วม
ขออยู่สันโดษ หากว่าจะมีบ้านอีกสักหลังซึ่งไม่ติดต่อกับใคร เขาคงจะขอ
อยู่หลังนั้น แต่หากจนใจ เพราะเรือนทุกหลังมีคนอยู่เต็มหมด จะยึดเป็น
สิทธิ์แต่ผู้เดียวได้ก็แต่เรือนแบบโรงโขนฝาไม่มีนั่นเอง

ผมเคยถูกใช้ให้นำอาหารไปให้น้ำอื่นโดยผู้เดียวตัวต่อตัวครั้งหนึ่ง เกิดอีกอึกถึงกับบอกรปฏิเสธรอย่างแข็งแรง ไม่ยอมเด็ดขาดที่จะโกลกรายน้ำอื่น นับแต่แก๊งๆ นอนๆ เรือนโรงโขนมาก็หลายวัน ผมไม่เคยเข้าไปใกล้เลย มองแต่เพียงห่างๆ

คืนนั้นเกือบค่อนรุ่ง ห้องนอนของผมอยู่ทางด้านหนึ่งห่างเรือนโกล่งนั้นเล็กน้อย ถ้าโพล่หน้าต่างก็เห็นภาพมนุษย์ครึ่งคนครึ่งผีได้ถนัดชัดเจน เมื่อผมปวดปัสสาวะลุกจากมุ้งโงนเงน อดที่จะมองจากช่องหน้าต่างออกไปไม่ได้ เพราะผมอยู่ในแฉับมืด อาจมองทางโน้นได้ข้างเดียว ที่น้ำอื่นนอนนั้นเขาจุดตะเกียงตามไฟไว้สว่างตลอดรุ่ง จึงมองเห็นร่างของแกได้ถนัด แปลกใจที่แกไม่ยักนอน แกนั่งอยู่บนที่นอนเงียบๆ มุ้งตลบขึ้นไม่เอาลง แสดงว่ายังไม่ได้นอนเลย แต่ผู้คนในบ้านนอนกันเงียบ นับว่าในยามนั้นและบ้านนั้นมีมนุษย์ที่ยังไม่หลับคือผมกับน้ำอื่นเท่านั้น และทุกๆ สิ่งเงียบสงัดสงบนิ่ง แม้แต่เสียงจิ้งจกตุ๊กแกก็ไม่มี นานๆ มีเสียงไก่ขันอยู่ไกลๆ นึกใจคอไม่ค่อยดี นึกเสียใจตนเองที่เกิดมาปวดปัสสาวะในยามนี้ ถ้าหากน้ำอื่นเหลือบมาเห็นแล้วร้องเรียกให้ไปหาจะว่าอะไรกันนี้ นกก็ร้องอยู่ยอดไม้โกล้งแวงน่ากลัว น้ำอื่นนั่งเฉยไม่กระดุกกระดิกคล้ายรูปปั้น นกแสบบินร้องข้ามหลังคาไป ผมสะดุ้งเสียใจถึงกับทรุดนั่งลงพื้นหน้าต่าง แต่แล้วกลับคุมสติลุกขึ้นยืนเพราะจะเดินเข้ามุ้ง

ในช่วงระยะที่ผมขยับกายนั้นเอง ผมเหลียวหน้าไปดูทางน้ำอื่น มนุษย์ผู้น่ากลัวนั้นได้ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วบิดเนื้อบิดตัว อย่างเมื่อยขบ เหลียวซ้ายแลขวาเหมือนจะมองใคร ผมตกใจตาค้าง อย่างไรก็ตามนี้ น้ำอื่นมนุษย์ครึ่งดีครึ่งเสียลุกขึ้นได้เมื่อไร แต่แรกหมอบอกว่าเส้นสายตายหมดถึงกับจะเป็นง่อย เนื่องจากถูกมัดด้วยตราสังและฝังดินถึงเจ็ดวัน ร่างกายจึงขากลายเป็นง่อยไป ปกตินับแต่กลับมาจากหลุมได้แต่นั่ง ยืนไม่ได้ พุดก็ไม่ได้ แต่เวลานี้แกลุกขึ้นได้ในยามดึก หากจะนับว่าบุญกุศลเส้นสายเกิดมาหายอย่างรวดเร็วโดยไม่นึกไม่ฝันเช่นนั้น ก็น่าจะดีใจแก่ตัวแกเองและดีใจ

โหมงคณาติด้วย

ผมเกิดสะกิดใจขึ้นและขนลุกเกรียวถ้าหากแกลุกขึ้นได้ด้วยเหตุอื่นล่ะ? ก็ไปก็ใจสั้น ไม่เคยมองแกนานๆ เลย คราวนี้ต้องมองนานเพราะเกิดสงสัยและทั้งถือว่าตัวเป็นต่ออยู่ในที่มืดกว่า มองดูได้ข้างเดียว ข้อสงสัยแกจะทำอะไรต่อไป? แกยังยืนเฉยคล้ายไม่แน่ใจอะไรของแกเอง น้ำอันพื้นมา คราวนี้มีอะไรผิดๆ ไปมากมายมิใช่ น้ำอันคนเดิม แต่เจ้าร่างกายของแก เท่ากับที่แสดงว่าเป็นน้ำอัน และหลุมที่ขุดขึ้นมาก็คือหลุมที่มีไม้ปักชื่อน้ำกับโตกถูกต้อง

จะเป็นเพราะผมคนเดียวหรือไรไม่ทราบได้ ที่ไม่ยอมคิดว่าร่างกายที่เห็นกันคือตัวน้ำอันจริงๆ เคยได้ยินผู้ใหญ่เล่าว่ามีคนตายไปแล้วสามคืนศพไว้น้ำ ญาติจึงเปิดฝาโลงไว้คอยให้หมดสงสัย และก็กลับฟื้นได้จริง แต่น้ำอันนี้เขาทิ้งผูกทั้งมัดคลุมผ้า ใส่โลงตอกตะปูฝังดินตั้งเจ็ดวันแล้วกลับฟื้นขึ้นมาได้ ทำให้เป็นปัญหาว่าน้ำอันที่เห็นอยู่นี้เป็นมนุษย์หรือเป็น...

น้ำอันบ่ายหน้าเดินไปยังห้องหนึ่งอย่างช้าๆ เหลียวหน้าซ้ายขวาและเข้าไปในห้องนั้น ทิดจุ่นลูกพี่ลูกน้องกันนอนอยู่ในห้องนั้น เสียงสุนัขได้ฤกษ์ได้ทกขึ้น ผมตกใจหัวใจวูบเหมือนมันจะออกมาทางปาก ผมโผนเข้ามุงปรุกผู้ใหญ่ที่นอนด้วยกันอย่างกระหืดกระหอบ เจ้าประคุณเอ๋ยแกช่างชี้เขาแก่ว่าจะรู้เรื่องราวเสียงอ้อ้ออัดอาด ผมกลัวจะเสียเวลาจึงจุดมือแกมาที่ท่าต่างและชี้ให้แกดูไปยังที่นอนน้ำอัน เอ๊ะ! อะไรกันนี้ น้ำอันคงนอนอยู่เท่าที่ตั้งเดิม เมื่อกี้แกลุกไปห้องโน้น ทำไมกลับมาเร็วนัก

"อะไรกัน?" ผู้ใหญ่นั้นกระซิบถามผม ดวงตาแกก็จับดูไปทางน้ำอัน ทก เงสงสัย ผู้ใหญ่คนนั้นทิดก้อยนั่นเอง

"เมื่อกี้แกลุกเดินไปห้องทิดจุ่น" ผมบอกแกเสียงสั้นๆ และลั้งเลใจเป็นก้าง

"ห่า! จะลุกได้อย่างไร คนเป็นง่อย" ทิดก้อยดุและบ่ายหน้าจะเข้ามุง
"โอ้! ฉันเห็นจริงๆ น้ำก้อย เดินไปได้จริงๆ"

“มึงตาผาดไปนะซี”

ผมหมดทางพูด ไม่มีอะไรจะพูดได้อีกนอกจากอึดอัดนี้หงงงัน ชั่วโมงเวลาผ่านไปทึดทือสองสามอึดใจ น้ำอั้นกลับมานอนเสียแล้ว ผมเลยกลายเป็นคนตาผาด ให้ตายเถอะ เห็นกับตาจริงๆ คลานเข้ามุงตามทึดทือ ตั้งใจจะนอนต่อไป แต่ไม่หลับ ใจมันครุ่นคิดถึงภาพที่เห็นเมื่อสักครู่ คอยแว่วฟังเสียงอยู่ตลอดเวลา สักครู่ทึดทือก็กรนต่อไป ตกลงในบ้านเวลานั้นมีคนที่ไม่หลับเพียงสองคน คือผมกับน้ำอั้น

ตอนรุ่งเช้า ไม่มีใครรู้เรื่องราวอะไรในยามดึกนั้นเลยทุกคน ต่างคนต่างมุงหน้าประกอบกิจของตนไป ผมนั้นเป็นคนคอยจับตาดูกิจกรรมมนุษย์ครึ่งผีและคอยดูความผิดแผกของทึดจุ่น อยากรู้ว่าทึดจุ่นจะเป็นอะไรบ้าง ให้ตายซี ทึดจุ่นเป็นไข้ขึ้นตอนสายและเป็นอย่างอาการหนัก ตาแดงก้ำดังสายเลือด พูดไม่เป็นภาษา ตอนนี่เองทึดทือหันมองดูผมและชักจะเชื่อเหตุการณ์ตอนดึกที่ผมเล่าให้ฟังขึ้นบ้าง และตกตอนบ่ายนั้นเองทึดจุ่นได้ตายลงโดยหอบปะทะไม่อยู่ มีการฝังกันอีก แต่ผมไม่เอาแล้วเข็ดจนตายไม่ไปกับเขา คงอยู่บ้านกับคนอื่นอีกหลายคน การโกลาหลได้เกิดขึ้นอีกอย่างหนักอีกสองสามวันคนบ้านติด ๆ กันได้ตายไปอีก ผู้หญิงสองผู้ชายสาม ยายผมขลาดต่อการไข้กว่าใคร ๆ แกร็บพาผมข้ามคลองไปอาศัยบ้านพรรคพวกเยื้องกันเล็กน้อยพอตะโกนกันถึง ครั้นจะกลับบ้านเสียเลยก็น่าเกลียด ด้วยเป็นยามกุลียุค

อีกหลายคนในบ้านเริ่มระแวงและเพ่งเล็งถึงมนุษย์ครึ่งผีครึ่งคนขึ้นบ้างแล้ว แต่ทึดทือนั้นเชื่อแน่เลย แอบกระซิบกับผมว่า “ทะเลาะกูไม่เชื่อมึงวะ” ทุกคนต่างดีห่างไม่กล้าจะมีใครเข้ากล้ากรายน้ำอั้น มีแต่ตาซึ่งเป็นพ่อของน้ำอั้นเท่านั้นคงเข้าใกล้ซิดตามเคย พอรุ่งขึ้นคนไข้อีกห้าคน หญิงสองชายสามที่เจ็บอยู่ก็ตายลง เกิดการตายในละแวกบ้านใกล้เคียงน้ำอั้น จึงร้อนถึงกำนันผู้ใหญ่บ้าน บังคับคนที่ยังไม่เจ็บให้ย้ายหนีไปโดยเร็ว พวกคนแก่กระซิบด่าแข่งชักหักกระดูกมนุษย์ครึ่งผีอย่างกระซิบกระซาบ

ต่อมการตายของย่านนั้นก็เพิ่มขึ้นอีก จึงต่างย้ายหนีกันไปหมด ปล่อยให้
มนุษย์ครึ่งผีแต่ผู้เดียวนอนแช่

เกิดการทุ่มเถียงกันขึ้นในหมู่วงศ์ญาติอย่างขนาดหนัก ที่พวกย้ายหนี
การตายจะเอาหน้าอันไปด้วย ไม่มีใครยอมรับรอง กระทั่งผู้หนีก็ไม่ยอมจะ
เอาไปด้วย ลุงเลยจนปัญญาต้องหนีไปแต่ตัว การอพยพได้เป็นไป
อย่างบ้านแตกสาแหรกขาด ละล้าละลังหวังหน้าหวังหลัง ญาติบางคน
หลงอนิจจน้ำอัน สู้สุดส่ำหืดขึ้นมาพ้นความตาย เท่ากับเกิดใหม่ บัดนี้
จะต้องมาถูกทอดทิ้งทั้งๆ ที่ยังเดินไม่ได้ แล้วใครจะหุงหาให้กิน เมื่อนึก
ดูเก่าเวทนา การตายอย่างระเนระนาดเมื่อไปส่งสี่ยน้ำอันมันก็แต่ส่งสี่ย
ความจริงมันก็หาแน่ชัดลงไป เพราะน้ำอันนอนแช่อยู่กับที่ แต่คนอื่นเป็น
ให้ตายกันไปเอง เมื่อจะลงโทษกันก็ยากจะเอาอะไรมาพิสูจน์

ลักษณะการณ์ของน้ำอันที่ลุกขึ้นเดินได้ในยามดึกนั้นะซีเป็นประกันแน่ชัด
แต่ก็มีผู้รู้เห็นเพียงผมคนเดียว ผู้ที่ไม่ได้เห็นเหตุการณ์ยังลังเลใจ ทั้งคนไข้
ไม่ได้ลงคอ ยังนอนเจ็บและหายใจอยู่แท้ๆ จะทิ้งไปได้ก็ใจร้ายนัก ผู้ที่หวัง
มาแท้ที่สุดก็คือตาผู้เป็นพ่อของน้ำอัน ตัดสินใจว่าต้องอยู่เป็นเพื่อนน้ำอัน
หากกับผมยังคงอาศัยอยู่บ้านตรงข้ามคลองตามเดิม เพื่อช่วยเหลือตาใหญ่
เมื่อยามฉุกเฉิน

บ้านฝั่งเดียวกับบ้านน้ำอัน พวกกันทั้งบ้านไปหลายหลัง เลยกลายเป็น
ตำบลที่เปลี่ยววังเวงและเงียบอย่างน่าสยดสยอง ผมร้องให้ด้วยความกลัว
แฉะกลัดกลุ้ม อยากจะกลับบ้านไปเสียให้พ้นแดนผีปีศาจที่ร้ายกาจ แต่
กายยังไม่ยอมกลับ อ้างว่ายามคับขันเช่นนี้เป็นญาติกันถ้าไม่หวังกันก็รู้สึก
เป็นเคนใจดำที่สุด ผมถอนใจสะท้อน

ตอนพระอาทิตย์ตก พวกสุนัขเริ่มหอนกันเป็นหมวดเป็นหมู่ คำพูด
ขทงกายเมื่อตอนแรกก็อยู่ในสมอง ว่าเสียงอย่างนี้เป็นเสียงสัญญาณ
แห่งมรณะ หัวใจผมแทบทะลัก

ผมมองไปที่บ้านมนุษย์ผี เห็นตัวเรือดดำมืดปราศจากแสงไฟ ไม้

ใหญ่ยืนต้นอยู่ใกล้ฝั่งแสงสว่างจนทำให้บริเวณนั้นมีมืดทึบ แสงอาทิตย์แดง
 ฉานที่กำลังลับดินส่องแสงแดงฉานลอดตามช่องโหว่ของกิ่งไม้ ดูน่ากลัว
 มันเป็นสัญลักษณ์แห่งเลือดแห่งความตาย สุนัขไม่หยุดหอน ผมร้องให้ขึ้น
 มาเฉย ๆ เริ่มจะนึกหวงตาใหญ่ สงสารแกที่ตัดสินใจอย่างกล้าหาญ
 ผจญอยู่กับอันตรายทั้งโรคภัยและภูตผีปีศาจ บ้านนั้นนอกจากน้ำอันที่น่า
 กลัวแล้วยังมีการตายของทิดจุ่นบนบ้านนั้นอีก รวมทั้งการตายของคนอื่น
 บ้านหลังติด ๆ กันรอบบ้าน

จนดวงตะวันลับโลกไปจนมืดมิด ก็มีเสียงไววายขึ้นที่บ้านน้ำอัน
 เป็นเสียงผู้ชาย พวกสุนัขก็หอนประดังขึ้นจนฟังอะไรไม่ได้ศัพท์ เสียงนั้น
 เป็นเสียงที่เกิดจากความกลัว ยายและใคร ๆ ในบ้านที่อาศัยเขาพักอยู่
 ตกใจไปทุกคน ต่างวิ่งออกมานอกชาน จ้องมองฝ่าความมืดไปยังเสียงนั้น
 แต่ความมืดทำให้ไม่รู้ได้ว่าที่นั่นกำลังมีอะไรเกิดขึ้น เสียงร้องนั้นดังแหวก
 เสียงหมาหอนดังข้ามคลองมายังเรา เป็นเสียงร้องขอความช่วยเหลือ
 ทุกคนตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไร บ้านมหาภัยนั้นไม่มีใครกล้าจะ
 เหยียบย่างเข้าไป และเสียงร้องนั้นชัดเจนว่าเป็นเสียงตาแท้ ๆ มันเกิดอะไร
 ขึ้น! น้ำอันทำอะไรแก ทุกคนหน้าตื่นมือไม้สั่น ใครเล่าจะข้ามไปที่นั่น ได้
 แต่เพ่งตาแทบปะทุกก็ไม่ทะลุเห็นภาพอะไรได้ มันดำมืดจริงๆ ผมใจ
 คอพลุกพล่านจะเป็นลม หมาไม่หยุดหอน เรายืนกันที่นอกชานหลายคน
 แต่ไม่เกิดความอบอุ่นเลย

ไม่มีใครคาดคะเนได้ว่าปานนี้ตาจะเป็นอย่างไร และเสียงร้อง
 ขอความช่วยเหลือได้เจียบไป คงยังอยู่แต่เสียงสุนัขทั้งเห่ากระโชกและหอน
 ทิดป้อเจ้าของบ้านที่เราอาศัยฮึดฮัด

"ไปกันนะ ฉันท่าน้ำเอง"

จึงเอะอะหาคบไฟและมิดไม้หัวตัวคน บ้างทำเสียงชิงช้าปลุกใจตน
 เองให้กล้าแข็ง เพื่อจะข้ามไปบ้านมรณะ กระนั้นเสียงที่ทำชิงช้าก็ยังมีสั่น
 แสยงเจือปน ผมเป็นเด็กไม่ต้องไปกับเขา อยู่กับพวกผู้หญิงและยายที่บ้านนี้

รวมชายได้หกคน ถีบคบเพลิงและอาวุธครบมือลงเรือ พวกชาวบ้านใกล้
เคียงทั้งสองฟากโผล่หน้าดูกันสลอบ บางบ้านเอาเรือออกมาสมทบ

เดินขบวนขึ้นบนลานบ้าน แสงไฟสว่างไสว ผมมองดูอยู่ด้วยหัวใจ
ระทึก อยากจะทราบว่าจะลงเหย่ประการใด พวกที่ไปทำเสียงให้
ศึกคักอะอะจนฟังไม่ได้ศัพท์ คนเหล่านั้นแห่กันขึ้นเรือน แสงไฟที่ลานดิน
จึงมืดลง ผมรอฟังผลอยู่เกือบชั่วโมง พวกนั้นก็ลงเรือกลับ พวกเราที่
บ้านพยายามเพ่งตาดูว่าตาแก่กลับมาด้วยหรือเปล่า แต่ก็มองไม่ถนัด
เพราะคนหลายคนบังกันหมด พอเรือเทียบฝั่งพวกเรา ก็เฮลงไปตามกัน

"ทิดไกรตายเสียแล้ว" เป็นเสียงร้องบอกจากพวกนั้น

"ใครตาย?" ยายผมร้องถามเสียงหลง

"ทิดไกร" ตอบสั้น ๆ

พอบาดเสียงยายร้องไห้โฮ ทิดไกรคือตานั่นเอง พี่สอนก็ร้องไห้ประดัง
มาด้วย

พวกที่ข้ามไปเล่าให้ฟังอย่างกระหืดกระหอบว่า พอขึ้นไปบนเรือนก็พบ
ตาแก่ตายอยู่แล้ว ตาปลิ้นโปนแบบถูกบีบคอ นอนหัวห้อยอยู่ที่นอกชาน
ส่งแก้อันท้ายไปอย่างประหลาด บัดนี้แน่ใจกันแล้วว่า น้ำอั้นนั่นคือผี
และเงือนผีใครอื่นที่เข้าสิงในร่างกายน้ำอั้นมา ความผิดคือพวกเราไปขุดเอา
แก้วแก้วกัน ความลึกลับสังสัยในน้ำอั้นแดงขึ้นแล้ว ทุกคนออกสิ้นขวัญหาย
หน้าไม่มีสีเลือด ในครู่หนึ่ง ชาวบ้านใกล้เคียงลงเรือข้ามมาอาศัยบ้านเรา
แหวะทีแหวะซาบกันเป็นกลุ่ม ๆ ที่ใครมีเครื่องรางดีแข็งใจกลับฝั่งเดิม มีใคร
คนหนึ่งเสียงครื้น ๆ ด้วยฤทธิ์เหล่า "กูจะตามอ้ายอั้นกูจะสืบให้แหลก
เสกแก้วลงนรกอย่าได้ผิดได้เกิด มันฆ่าพ่อมัน อ้ายสัตว์นรกมาเกิด"

เวลานี้ศพของตาได้เอานอนไว้ที่นั่นก่อน จนกว่าจะรุ่งเช้าจะได้จัด
แหแหไปวัด กะไว้ว่าทุกคนจะไปทำบุญที่วัด ที่บ้านนั้นไม่มีใครสมัครใจ
ไปทำบุญ จะต้องทิ้งร้างอย่างนั้นพลาจ ๆ ก่อนตามทีตกลงกันในหมู่ญาติ

รุ่งเช้า อีกหลายครอบครัวได้อพยพกันข้ามฟากมาอาศัยฟากนี้ ดูอุ่น

หนาผาคั่งดีสำหรับฝั่งเรา มีพวกผู้ใหญ่หลายคนข้ามไปเพื่อนำศพตาไปวัด
กว่าจะขึ้นเรือนได้ดูต่างเกียงกันขึ้นก่อนขึ้นหลัง กว่าจะเอาศพไปวัดได้
เกือบเที่ยงวัน พระอีกหลายองค์มาช่วย ดูเป็นการโกลาหลนัก พระแก่ๆ
องค์หนึ่งได้มาตามบ้านทุกบ้าน ผูกสายสิญจน์ลงเลขยันต์ป้องกันให้ พวก
เด็กและผู้หญิงสวมมงคลและตะกรุดกันพริตไปเลย

เมื่อฝั่งศพตาสำเร็จแล้วกลับมาบ้านตอนเย็น ทุกบ้านรับหาอาหาร
แต่ยังไม่ค่ำ รับประทานแล้วปิดบ้านก่อนพระอาทิตย์ตก ประตูหน้าต่างปิด
เงียบ บ้านไหนหาใบหนาดได้ก็มาเผื่อแม่กัน ปักรอบทุกช่องบ้าน พอพระ
อาทิตย์ตกเราก็ตูเข้าเก็บตัวในห้องแน่นไปหมด ผมเที่ยวหาของอุดช่องโหว่
ตามร่องกระดาน บางคนแอบฝาลอดตาดูตามช่องโหว่ไปดูนอกบ้าน
คนบนบ้านเรามากมายน่าอุนใจ แต่สีหน้าทุกคนไม่พ้นเงาแห่งความ
หวาดกลัวและหนักอกหนักใจไปทุกคน จะหาใครยิ้มสักคนนั้นหายาก
บางคนนั่งบ่นท้วงว้าวควายและข้าวปลาที่ทิ้งไว้ทางบ้าน ทิ้งให้อยู่ในความ
คุ้มครองของพวกสุนัขประจำบ้าน ไม่ปลอดภัยเลย หากจะมีโจรและผู้ร้าย
เกิดขึ้นและฉกชิงเอาไป บางคนหนักใจว่าวันข้างหน้าจะทำอย่างไรกัน จะ
ทิ้งบ้านมารวมกันอยู่กระนั้นหรือ ส่วนผมไม่มีอะไรจะหนักใจอย่างพวกเขา
หนักใจอยู่แต่ว่าเมื่อไหร่ย้ายจะไปให้พ้นแดนนี้เท่านั้น เหลือจะทนทานอยู่
ได้แล้ว

พอความมืดเต็มที่ หมาที่บ้านฝั่งโน้นก็หอนกันเกรียว พวกเราทุกคน
หน้าซีดเผือด มองตากันปริบๆ ผมหนาวสะท้านถึงกับห่มผ้า แต่ก็อดจะ
แลลอดช่องฝาไปดูบ้านน้ำอันไม่ได้ สภาพบ้านนั้นเป็นไปอย่างเดิม มี
ความน่ากลัวประจำอยู่ตัวเรือนดำมืดอยู่ภายใต้ต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขา
เสียงหอนของหมาดูเยือกเย็น ผ่อนยาวเหมือนจะหยุดแต่ก็กลับดังขึ้นอีกดัง
นี้ไม่รู้จบ ทอดแล้วทอดอีก เวลาจะเข้าไปก็ห่มผมไม่ทราบ ผมนอนแอบ
ยายและพี่สอนแล้วก็กลับไป เหตุการณ์ตอนต่อไปจึงไม่ทราบอะไรอีกเลย
จนกระทั่งเวลาล่วงเลยเข้าสู่ยามดึก จึงได้ยินเสียงอะไรก็องมาเข้าหูสะดุ้ง

ตกใจตื่น มันเป็นเสียงอะไรไม่แน่ชัดดังอยู่นอกเรือน กระเดียดไปข้าง
เสียงของคนตะโกนอย่างแหบแห้งฟังไม่ได้เนื้อความ เหมือนผู้อยู่นอก
เรือนจะเรียกใครสักคนในเรือนนี้ แต่จะมีใครได้ยินหรือเปล่าผมไม่ทราบ
เพราะในเรือนที่อยู่ นั้นเงียบสงัด แสงไฟก็มืด นกหากินกลางคืนบินร้องผ่าน
ไปแล้วก็บินร้องผ่านมาดูข้างพิกุลนก คล้ายมันจะบินมาเอาเรื่องอะไรที่นี้
หรือก็บินมาพร้อมกับเสียงใครที่ตะโกนอยู่ที่ลานดิน

นกชนิดนี้มีคนพูดว่า ถ้ามันบินข้ามหลังคาใคร หากบ้านนั้นมีคน
แหมงเจ็บอยู่ก็ตายเลย มีหมายถึงว่ามันมาบอกถึงความตาย แต่ที่บ้านนี้ไม่
มีใครเจ็บอยู่เลย มีหมายถึงว่าบ้านนี้จะเกิดการตายอย่างบ้านโน้นเป็นดับ ๆ
ไปทีละหรือ ผมคิดแล้วสะดุ้งใจกลัวถึงตัวสั้น จะเกิดการตายกันอีกหรือนี้?

ผมเพิ่งรู้ว่าเสียงที่ดังนอกบ้านหาได้ยินแต่ผมคนเดียวไม่ ที่แท้ได้ยิน
กันทุกคน และได้ยินก่อนผมเสียอีก เพิ่งรู้ว่าเขาตื่นกันก่อนผม ใครคนหนึ่ง
ไม่ทราบคลานไปจากที่นอน เข้าใจว่าจะไปแอบดูตามช่องโหว่ข้างฝา มา
ก็ประเดี๋ยวได้ยินใครลุกไปอีกคนหรือสองคน ผมสะกิดพี่สอนที่นอนติด
กันกระซิบว่า "เขาไปดูทำไมกัน ประเดี๋ยวถูกผีหลอก"

"บ้านเรามีใบหนาดปักอยู่ เข้ามาไม่ได้หรอก" พี่สอนกระซิบตอบ
มันจะเข้าบ้านเราไม่ได้ เราปักใบหนาดไว้ที่รั้วบ้าน มันก็ได้แต่ยืนอยู่
ข้างนอกเท่านั้น"

"แหม! อย่ากดุมั่งจริง"

"ไปรี?"

"ไปซิ"

ครั้นแล้วผมกับพี่สอนก็คลานไปด้วยกันที่ข้างฝาโหว่ กว่าตาจะชิน
กับความมืดข้างนอกก็เพ่งกันเสียนาน ครั้นแล้วภาพต่างๆ ที่นอกเรือนก็
ค่อยปรากฏ พอผมมองเห็นชัดก็ถึงกับโศกเข้ากอดพี่สอนด้วยความกลัว
ที่หมดสติขยคลองตรงหัวสะพานน้ำ มีภาพของเจ้าของเสียงยืนอยู่ที่นั่น
หัวใจผมเกือบไม่กล้าแข็งจะทนดูอยู่ได้ ไม่คิดเลยว่าเสียงที่ตะโกนอย่าง

แหบแห้งที่นอกบ้านนั้นจะเป็นเสียงพวกนี้เอง

เรือมาดลำใหญ่เห็นรัวๆ มีฝีพายหลายคน ทุกคนมองดูแหบไม่ได้ ร่างกายตายซากบ้าง ขึ้นอืดบ้าง ผมใจสั่นริกๆ กลางลำมีคนห่มผ้าคลุมตลอดหัวยี่นึ่ง ตั้งหน้าตรงขึ้นมาบนเรือ พวกฝีพายทุกร่างนั่งแข็งที่อตั้งหน้าตรงไปตามลำคลอง เวลานี้เรื่อนั้นกำลังเทียบท่า คนที่ยืนกลางลำท่าท่าจะก้าวขึ้นบกมา ผมสั่นไปทั้งตัว แต่ดวงตาคงจับภาพนั้นอยู่

"น้ำอัน!!" ผมหลุดปากร้องออกมาอย่างตกใจ พี่สอนก็สะดุ้งรับอูดปากผม นำประหลาด อากาศก็มืดเหตุใดตามผมจึงเห็นพวกนั้นได้ชัดเจนที่ผมตกใจเรียกชื่อน้ำอันออกไปนั้นรู้ว่าไม่ได้ดังเลยมันเป็นเสียงครางมากกว่า เพราะลั่นไก่อผมก็จะแข็งอยู่แล้ว ปากคอสั่น ผมแหบร้องไห้ เพราะไม่นึกว่าเสียงเจ้ากรรมของผมที่เรียกไปตะกี้นี้จะคลบันดาลได้ยินไปถึงหูน้ำอันได้อย่างไร

"ใครเรียก?" เสียงถามขึ้นมาอย่างแหบแห้ง แต่ช่างชัดเข้าหูอย่างพิกลใจผมเหมือนฝัน แหบจะร้องตอบออกไปอยู่รอมร่อว่า "ฉันเองจะน้ำ" แต่แล้วกลับยังได้ รู้สึกว่าแกมีอำนาจบังคับใจผม บัดนั้นเองร่างน้ำอันที่คลุมผ้าร่มร่ามก็ก้าวขึ้นท่าหน้าแล้วเดินอย่างช้าๆ แข็งๆ ตรงมาลานดินเฉพาะตรงกับช่องโหว่ที่ผมแอบดู ดังแก่รู้ว่าผมแอบดูแกอยู่ที่ช่องนั้น แล้วแกก็ถามขึ้นมาเสียงแว่ว ๆ แห้งแหบแต่เย็นเยือกเข้าหัวใจ

"ทองคำรี?" ผมแหบสำลัก รู้ตัวว่าหัวใจจะทะลัก ดาพราประกายแล้วก็มีตวบลง ไม่รู้อะไรอีกเลย

ผมพินขึ้นตอนเช้า พี่สอนก็บยายบอกว่าผมเป็นลมสลบไปเพราะความกลัวลั่นหัวใจ และยายจะพาหนีตำบลนั้นกลับบ้าน พี่สอนขอหนีไปด้วยไม่กล้าอยู่ ปล่อยให้ญาติฝ่ายชายช้อนๆ อยู่แถวสะพานนั้นเพื่อดูแลทรัพย์สินบ้านช่อง เพราะการทิ้งบ้านไว้โดยต่างกลัวปีศาจ หากพวกโจรและผู้ร้ายที่ไม่กลัวก็จะพากันแห่มาขนไปหมดทั้งวัวควาย

ตอนสายนั้นเอง ยายกับผมและพี่สอนสามคนลงเรือเดินทางกลับ

แนวคิดจะเหลียวดูบ้านน้ำอันไม่ได้ รู้สึกว่ามันช่างมีอำนาจที่สุด เพียง
แต่vorgเท่านั้นใจหายวูบ ถัดจากการเดินทางหนีของเราสามคน ก็ยังมีอีก
หลายกลุ่มที่เดินทางหนีถิ่นเดิมไปอยู่เสียให้ห่างและรวดเร็วก่อนเวลาพระ
อาทิตย์ตกดินมาถึง

ศาลาทองเปลี่ยว

...มือที่มันยกชูนั้นโตใหญ่ที่ไม่น่าจะ
เป็นได้มือนั้นยาวเกือบติดเพดานศาลา
ผมใจหายวูบ...

ศาลาทางเปลี่ยว

เมื่อโรงเรียนหยุด ผมได้มีโอกาสไปเที่ยวที่วัดนกกกระเจาบ ตำบลบาง-
กอก โดยที่นำทีมแกจะไปหาอาจารย์ของแก ซึ่งเป็นสมภารอยู่ที่วัดนั้น
แกจะไปเฝ้าของดีอยู่ยงคงเหนียว ยายผมรู้เข้าก็เลยฝากตัวผมไปด้วย ขอ
ให้นำทีมกราบไหว้ท่านอาจารย์ขอของดีให้ผมบ้างสำหรับป้องกันตัว
เพราะแกเป็นลูกผู้ชายจำเป็นจะต้องมีของดีไว้ประจำตัว มิเสียแรงเกิด
แก่ตนเองหลวงเก่า เมืองซึ่งเต็มไปด้วยคนดีมีวิชา ถ้าไม่มีไว้บ้างจะ
อะไร โขงๆ อาจารย์คร่ำๆ ขลังๆ มิใช่จะหมดไปเสียทีเดียวในอยุธยา

ท่านอาจารย์เป็นคนร่างสันทัด ผิวเนื้อสองสี มีสง่าราศีน่าเคารพบูชา
อีกกลมแก้มแก้มยื่น หูดน้อย ชอบมองผู้ไปหาอย่างเงิบๆ และพิจารณา
ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านยิ้มอย่างขริ่มๆ เขาค้างที่วัดสองคืน เพราะต้องรอคอย
แขกที่ท่านจะให้ ของรุ่นนั้นท่านจะต้องทำอีกเพื่อนำทีมและผม รุ่งขึ้นวันที่
สาม ท่านจะได้กลับก็ร่วมบ่าย ผมได้เชือกคาดเอวกันอสรพิษและเขี้ยวงา

ทั่วๆ ไป ส่วนน้ำทิมได้ตะกรุตะโระของแกไม้ทราบ จัดการล่าลาแล้วก็ออกเดินทาง

หน้านั้นแล้งจัด ลำนํ้าย่านนั้นแห้งขอด ผู้คนข้ามฟากไม่ต้องอาศัยเรือเลย เดินข้ามกันในลำน้ำอย่างสบาย มีทางน้ำไหลเป็นสายๆ ลึกบ้างตื้นบ้าง พื้นท้องน้ำเป็นทรายละเอียด ทางน้ำไหลนั้นอย่างลึกก็แค่เข้า โดยมากมักจะท่วมเพียงหลังเท้าเท่านั้นเป็นการตัดค้ำน้ำสำหรับชาวบ้านบางนั้นอยู่มาก เวลาร้อนจัดจะอาบน้ำบ้าง ตอนไหนตื้นน้ำก็ร้อนดั่งน้ำต้ม ต้องบุกไปหาต่อน้ำลึกที่พอจะนั่งลงพอน้ำท่วมแค่ตัก แล้วใช้มือวกหรือขันตักรดเอาตามมีตามเกิด

เราสองคนเดินลงน้ำที่ร้อนจัด มาขึ้นอีกฝั่งหนึ่ง ขึ้นทางคลองแล้วออกสู่ทุ่ง ซึ่งขณะนั้นแดดยังจ้าไม่ลดลงเลย เรามุ่งหน้าตัดทุ่งตรงทิศพระนครศรีอยุธยา เพื่อสู่ตำบลหัวดุมเพื่อลงเรืออีกทอดหนึ่ง เบื้องหน้าเราเป็นทิวไม้เขียวแก่อยู่ขอบฟ้า และนั่นก็หมายเพียงครึ่งทางเท่านั้น จะต้องเลยทิวไม้นั้นไปอีกครึ่งจะเข้าเขตหัวดุม น้ำท้อแท้ในความไกลและกลางแดดจ้าแทบจะกินเนื้อ เมื่อขามากินากันมาทางนี้พอขากลับรู้สึกถอนระอา

บุกนั้นมาด้วยความอ่อนเพลียก็มาถึงดงไม้เขียวที่เห็นแต่แรกออกเดิน ผมขอร้องให้น้ำทิมหยุดพักที่นั่นก่อนชั่วคราวพอแก้ความอ่อนเพลีย ที่ตรงนั้นมีวัดร้างอยู่วัดหนึ่ง หักพังจนเกือบไม่มีซาก พงไม้รกเรื้อว ตัวโบสถ์พังเค้เก้ เหลือกำแพงผนังโบสถ์ที่พังไปข้างอยู่สองด้าน องค์พระประธานนั่งอยู่กลางแจ้ง เรากลับแดดจึงอาศัยเงาไม้ใหญ่พักกายค่อนข้างนาน ต่อตะวันบ่ายแดดอ่อนจึงออกเดิน เหลียวดูบ้านกุ่มบางบาลอยู่เบื้องหลังไกลลับ

เดินอย่างสบายสายลมเย็นและมาค่าเอาค่อนทาง พระอาทิตย์ลับดวงอากาศค่อยเย็นเข้า มีความชื่นบานมาลบล้างความเหน็ดเหนื่อยของแดด น้ำทิมมีสีหน้าสงสารผมที่ว่าอุตสาห์เดินไกลแสนไกลเท่าผู้ใหญ่ เบื้องหน้าเราอีกครั้งเส้นมีศาลาใหญ่ฝาโล่ง ที่สำหรับพักคนเดินทาง ความเก่าของศาลานี้ประมาณไม่ถูก อาจจะหลายสิบปี เราหารือกันว่าจะพักนอนกันที่

ศาลาจะดีหรือไม่ ถ้าจะไปก็อีกไกลกว่าจะถึงหัวดุม ชำร่ายคำคืนแล้วจะ
แก่แจ็กที่ไหนไปต่อ ชาวบ้านนั้นไม่มีใครจะเดินทางกลางคืนด้วยเรือ เราก็
ต่างไปนั่งหลับกันอยู่ริมตลิ่งนั่นเอง ถ้านอนเสียที่ศาลานี้ยังมีพื้นไม้
กระดานให้นอน ดีกว่าจะไปนอนกลางดินที่หัวดุม พอเช้าขึ้นเราออกเดิน
พบทะเลสดวกดีทุกประการ

พอเดินมาถึงศาลาก็พอดีต่างตกลงนอนค้ำกันที่นั่น ศาลาใหญ่นี้
แปลกไม่วิเศษ เป็นศาลายกพื้นสูงมาก เห็นที่วาจุดมุ่งหมายผู้สร้างให้เป็น
ที่นอนจะมีที่ให้ผู้สัญจรผูกม้าผูกโคได้ถุนศาลาได้สบาย น้ำทิมได้บันได
ขึ้นไปก่อน ผมได้ตามหลัง พื้นกระดานศาลาปูไว้ถี่ๆ ห่างๆ ไม่เรียบร้อย
ยกแห่งก็ไหวหายนไป ถ้าเดินไม่ระวังขาอาจจะพลัดตกร่อง หลังคาบาง
คกมกระเบื้องผุแตกหลุดมองไปรังถึงฟ้า เราถอดเสื้อผึ่งร่างกายที่เหนียว
แฉกไปเพราะไม่ได้อาบน้ำ น้ำทิมกัดเอาขนมแห้งๆ เช่นถั่วลิสงตัด ข้าวพอง
ที่ตัดกับหมอกมาแบ่งกันกิน พร้อมกับน้ำในกระบอกที่ยังเหลืออยู่บ้าง
จึงหมดหนเดินทาง

กินไปเหลียวไปรอบด้าน มันช่างเจียบเหงาเหลือกำลัง มีแต่ทุ่งลิวไป
ในดงมืด จะหามนุษย์สักชีวิตทำยากก็ทั้งยาก เห็นจะมีอยู่ก็เพียงน้ำทิม
กับผมเท่านั้น เรานั่งกันอยู่ประเดี๋ยวเดี๋ยวนก็ไผ่ขึ้นขอบทุ่ง สาดแสง
มากระทบเจ้าหัวไม้ภาพของท้องทุ่งได้ชัดเจน ศาลานี้แม้จะไม่มีฝามืดที่บ
กบังแดด แต่ร่มก็มากลัวตามสภาพของมัน ผมนั่งไม่ห่างกับน้ำทิมเลย แขนง
ดูหงายหงายมืดทึม เฉพาะตรงกระเบื้องหลุดเท่านั้นพอมีสว่าง นึกๆ
ดูผมแล้วมูตผีที่ประจำท้องทุ่ง ของที่ผมได้จากพระท่านให้มาก็เพียง
ไปถ่านเข้กวาง หาได้ป้องกันผีไม่ แต่ตะกรุดของน้ำทิมจะป้องกันอะไรบ้าง
ก็ไม่ทราบ

แหม ถ้าแข็งไม่เดือนให้เอากระบอกน้ำมาด้วยก็อดเลย" น้ำทิมพูด
ไปขณะผมกระอักน้ำค้ำ

ที่แข็งแล้วละที่ จันไม่เดือนก็อดเท่านั้น" ผมว่า ปากคงเคี้ยวถั่วลิสง

ตัดอยู่

"ถ้าล้มแล้ว มันก็ต้องไปให้ถึงหัวดุม"

"โอ๊ย แย่เลย" ผมร้องขัดเพราะท่อทางเดิน พลาจแห่งนดูเพดานศาลาไปรอบๆ "แห่ม! ศาลานี้ฉันคนเดียวเห็นจะนอนไม่ได้ น่ากลัวจัง"

"ทำไมวะ มันจะมีอะไร เป็นข้า ข้าก็นอนสุขไปเท่านั้น"

"ไม่ไหว"

น้ำทิมหัวเราะขบขันความกลัวของผมแล้วเราต่างคนต่างนั่งกันไป มันก็เกิดความเงิบดังเดิม นานๆ จะมีเสียงวูบ้านไกลร้องบ้าง และสุนัขก็เห่าลอยมาตามลม ผมเอนกายลงนอนข้างๆ น้ำทิม รู้สึกว่ามันไม่ค่อยสบายตัว เพราะตัวเหนียว และพื้นก็มีเสี้ยนคายหลัง แต่ก็เอามือบัตุนอนไปตามมีตามเกิดได้ เราทั้งสองเคลิ้มๆ จวนจะหลับ เนื่องจากการทรมาณร่างกายเดินมา แม้แต่กลางคืนก็เห็นจะนอนหลับได้แน่

ดูเหมือนเสียงจะมีคนมา น้ำทิมกับผมสะดุ้งจากเคลิ้มพร้อมๆ กัน ใจหัวขึ้นดูไปข้างล่าง เดือนสว่างมองเห็นได้ทั่ว เป็นความจริง มีคนมาแท้ๆ ไม่ใช่หูแว่ว เป็นคนคนเดียวเดินทางมา และหยุดยั้งตัดสินใจว่าจะพักหรือไม่พัก ลังเลอยู่ข้างล่าง สักครู่หนึ่งจึงก้าวขึ้นบันไดมา พอขึ้นมาแล้วเขาก็รู้ว่ามีคนพักอยู่ก่อนแล้วคือน้ำทิมกับผม เขาหันมาดูเราหน่อยหนึ่ง แต่มันก็มืดมากไม่รู้ว่าใครเป็นใคร เพียงแต่รู้กันว่าบนศาลานี้มีคน เขาเดินเบาๆ ไปอีกมุมหนึ่งของศาลาอย่างเงิบๆ ศาลาพักสาธารณะเช่นนี้ทุกคนมีสิทธิ์ จึงไม่มีใครจะทักใคร ต่างคนต่างพักตามชอบใจ

ผมรู้สึกว่าน้ำทิมออกจะระแวงอ้ายหมอนั้นไปในทางคนร้ายฉกชิงวิ่งราวหรือย่องเบา พอหมอนั้นขึ้นมาบนศาลา น้ำทิมก็ลุกขึ้นนั่งกุมเชิงที่เดียว ความจริงก็น่าหนักใจอย่างน้ำทิมแกเพราะว่าหนทางเปลี่ยวเช่นนี้จะม้วนนอนหลับไหล ประเดี๋ยวพอก็ย่องมาหยิบอะไรไปหมด เหลือแต่กายเท่านั้นเอง หรือว่าศาลานี้เป็นที่หากินของพวกนี้ ใครเดินทางผ่านมาก็นอนพัก และผู้ที่มาพักทุกคนก็ล้วนแต่อ่อนแรงมาทั้งนั้น ลงนอนหลับเป็นตายเลย อย่างว่า

แต่หยิบของนอกร่างไปเลยแม้แต่กางเกงที่นุ่งอยู่ก็อาจจะค่อย ๆ ถอดเอาไปได้

หมอนั้นหันข้างให้เรา เบื้องหน้าดูไปข้างนอกห้อง ไม่เอาใจใส่กับเราเลย ผมเริ่มใจไม่ดี อย่างนั้นนอกจากจะน่ากลัวผี ยิ่งน่ากลัวโจรผู้ร้ายอีก แม้ว่าจะบุกเข้าจริงจะเรียกใครช่วยเล่า มองไปทางไหนก็มีแต่ห้องโล่งกับพงไม้ เริงม้วนก็ต้องคุ้มกันตัวเอง เวลาว่างเลยไปหลายนาที่ เราต้องนั่งคุมเชิงอยู่ แม้จะแสงสว่างก็หลับตาลงไม่ได้

แต่ในครุ่นนั้นใจเราก็ค่อยยังชั่วขึ้น เพราะมีเสียงคนมาอีกข้างล่าง พวกจะมีเพื่อนพ้องพากันมาให้การโจรกรรมเกิดขึ้นง่าย ๆ ผมชะเง้อคอมองลงไปข้างล่าง ทางเกวียนสายยาวขาวโพลนในแสงเดือน ร่างของใครยืนนิ่งอยู่ หันหน้ามองขึ้นมาบนศาลาอย่างลึกลับคล้าย ๆ กับคนแรก และในสองสามมิตินั้นเอง เขาคงตัดสินใจแน่แล้ว ไต่บันไดขึ้นมาบนศาลา กลอกหน้าดูทั่ว ๆ แล้วเดินพ้นบันไดมา

“ทิดสนรึนั้น?” เสียงหมอดคนที่นั่งอยู่ก่อนร้องทัก

ผมประหลาดใจนัก บนศาลานี้มืดเรามองหน้ากันก็เห็นเพียงภาพดำ ๆ ท่าไม้มันมองเห็นกันและจำกันได้ ถ้ามันจะนัดกันไว้เสียแน่แล้ว เราคงทนถ้าจะแย่ หากมันเป็นผู้ร้ายมันก็รับมือน้ำทิพย์อยู่ ตัวผมเป็นเด็กจะขโมยอะไรน้ำทิพย์ได้ อีรังแต่มันจะวาดเอาตักได้ถุนไปเท่านั้น

เจ้าคนอยู่ก่อนเรียกชื่อและถามไป เจ้าคนมาใหม่หันไปดูทางเสียง

“ใช่! คนมาใหม่รับและย้อนถาม “นั่นทิดก่อนรึ?”

“เหอะ ไปไหนมาละนี่”

“ไปเมือง”

“อะ ก็นั้นก็ไปเมืองเหมือนกัน”

แล้วทั้งเก่าและใหม่ก็ไปนั่งรวมคุยกันต่างไม่เอาใจใส่เราทั้งคู่” ถามทุกท่าเสนาซึ่งกันและกัน ซึ่งเราไม่ฟังเป็นอารมณ์ เพราะเรื่องไม่ใช่ของเรา เราแสดงตัวของเขาทั้งสองก็เป็นคนเดินทางธรรมดา จากการโต้ตอบว่าจะเดินทางไปเมือง และก็เช่นเดียวกับเราที่จะไปเมือง เรื่องการสงสัยของ

ผมยังไม่หยุดทั้งการมาของมันและการทักกัน มันก็บอกอยู่อย่างชัดว่านัดหมายกันมา แม้แต่จะหาหนทางพุดกลบเกลื่อนพรางหูพรางตาเราสองคนเราก็ฟังออกว่าเสแสร้งแก่งฟูต มันต้องแอบเห็นเรามาพักที่นี่แล้วมันทยอยกันมาทีละคน ดูท่าที่จะเล่นงานเราได้หรือไม่ได้ มันคงหากินมานานแล้ว เห็นหมูหลูดป่ามาเข้าเล้าเมื่อใดก็หวานมัน พอเราหลับ มันก็ฉวยไปเดียนเลย

น้ำทิมต้องใจตรงกับผมแน่ แก่คลำหาอะไรในยามค่ำคืนหยุดหยิกและหยิบอะไรอันหนึ่งมาวางไว้ข้างตัว ผมจึงเอื้อมมือคลำเพราะอยากรู้ ก็รู้ว่าสิ่งที่เขาออกจากร้านนั้นก็คือมิดซูย ชั้นแรกเห็นข้างโน้นคนเดียวก็ตั้งใจว่าจะสู้มือเปล่า พอเห็นมาสองคนจึงต้องเอามิดออกมา

ในเวลาชั่วครู่นั้นก็ยังมีเสียงคนมาอีก ผมและน้ำทิมก็ชะเง้อมอง และเจ้าคนมาใหม่นี้ก็มีกริยาอย่างเดียวกับเจ้าสองคนแรก ทำล้งเลใจแล้วก็ขึ้นมาบนศาลาแบบเดียวกัน เจ้าคนใหม่นี้นั่งโสร่งตัวเดียวไม่มีอะไรอื่นอีกเลย ข้างเจ้ากรรมจริง พ่อเอ๋ย ทั้งเก่าและใหม่มันร้องถามกันแบบเดียวกันอย่างเจ้าสองคนเก่า และก็ว่าจะไปเมืองเช่นกันโสร่งตัวเดียวนั้นนะรีจะไปเมือง

ผมใจสั้น แน่แล้วไม่ผิดตาผิดใจไปได้ มันคือท้าวโมย การแต่งตัวของเจ้าคนใหม่ก็เห็นอยู่กับตาว่าเป็นคนแถวนี้ เราสองคนเป็นเหยื่อของมันแน่ ยกผมออกเสียก่อนคือตัวเท่าสุนัข แต่มันสามคนร่างกายใหญ่ทั้งนั้น น้ำทิมคนเดียวทานอะไรมันอยู่ ผมใจเต้นตุ้มๆ น้ำทิมกำมิดคุมเชิง แกดงกลัวเหมือนกัน สามคนใหญ่ๆ ไม่ใช่เล็กน้อย ถ้าไม่มีแรงเท่าข้างก็อย่าพุดเลย

มันแก่งทำไม่เอาใจใส่ต่อเราตามเคย สามคนคุยกันเสียงขรมไม่เคยเหลียวมาทางเราเลย มันตั้งวงคุยสามเหลี่ยมหน้าจั่ว ังดเอาเรื่องอะไรต่ออะไรมาคุยจนแทบจำไม่ไหว บางครั้งหยุดเงียบไปคล้ายหมดเรื่องคุย แต่แล้วก็กลับคุยขึ้นมาอีก

"แหม! อ้ายทิด เมื่อคืนวานข้าคิดว่าผีเล่นงานข้าเข้าแล้ว แต่ลงท้ายกลายเป็นแมวไป" เจ้าคนหนึ่งพุด ทำซุ่มเสียงคล้ - ขึ้นตัวเอง

"ทำไมวะ?" อีกคนซัก

"ทำไมล่ะ ตาฟาดไปนะซี ให้ตกรกวะ ตอนพลบค่ำเมื่อวานนี้ แทะเข้าลงจากบ้านไปห้างเผ้าควาย เจ้าแมวเปรตมันหมอบอยู่ข้างทาง พอเดินไปจะถึงตัว มันมาโอดผ่านหน้าไป ดูเห็นเป็นม้ามืดาวิ่งผ่านหน้า แทะแว้ย ตกใจยืนตัวแข็ง" มันเล่าจบแล้วหัวเราะขันตัวเอง แล้วอีกสองคน ก็แยกหัวเราะตามไปด้วยอย่างสนุก

"ข้าซีถึงจะถูกจังๆ ให้ตายซี พุดแล้วชนลุก" อ้ายอีกคนพุดบ้าง พอได้จังหวะดีก็พุดต่อเป็นเชิงยกย่องตัวเอง

"บ่ซี ถ้าไม่ใช่ข้าล่ะก็จับไขหัวโกร๋นเลยวะ"

"โตนเข้าจริง ๆ เรอะ" เจ้าคนพิงเสาถาม

"เฮย! จริงซี จังหนักเลย ให้กูตายซีเฮ้อ" สบถกำกับรับรองคำไปเลย ตัดตบเงากระทั่งเดี๋ยวนี้ กูปอดกระเส้าเลย วันนั้นเดือนหงายยังงี้แหละ วันก็ไปเวยะที่กำนหัวตะพาน พบเกวียนผ่านมา"

"เกวียนอะไระกลางคืน"

"ไม่รู้ซี กูไม่เห็นมีอะไรบรรทุกมาในเกวียนเลย แต่กูไม่เอาใจใส่หรอก จากแต่โดยสารมันมาทางนี้เท่านั้น พอถามคนขับมัน มันก็บอกจะมาทางเดียวกับเหววะเลยข้าเลยขอนั่งมาด้วย เฮ้ยเว้ย อ้ายคนขับมันแต่งตัว พิลึกวะ เก๋ เก๋ เก๋งี้แหละมันนั่งห่มผ้าฝ้ายและคลุมหัว" พุดถึงตอนนี้หยุดหัวเราะ กูแยกแยะลมตายแทนมันวะพอเห็นมันคลุมผ้า หรือว่ามันจะกำลังจับไข แต่ก็ไม่ไไวะ: เพราะพุดคุยกันเสียงอย่างคนธรรมดาเนี่ย ไม่มีที่ท่าว่าป่วยไข้เลย แต่เด็ก กูนั่งรถถังมา เกวียนผ่านหมู่บ้านหมาพากันหอนเสียงหลง" เจ้าคนพิงเสาหยุดเล่า ทำเสียงหมาหอนประกอบเรื่องทั้งๆ ที่มันเป็นคนแต่มัน ตบเสียงหมาหอนเหมือนเหลือเกิน เสียงเยือกเย็นจับเข้าไปในทรง ผมหัก แลไปตบเขมที่มันเล่าด้วย

"กูฟังใจไม่ตีแว้ย" มันเล่าต่อ "มันพิสดารนักเขี้ยวอ้ายทิด หมามันวิ่ง ออกมาดมแกวักแกวักซี กูขานลุกทั้งตัว พอเกวียนเราเลยบ้านมาแล้วหมาก็

หอนอยู่ไกลๆ ไล่ตามมา กูหลุดปากถามมันออกไปโดยไม่ตั้งใจว่าหมามัน
 หอนทำไมกันนะ ชั้นแรกอ้ายคนขี้หนาวนี่เงย สักอึดใจมันจึงพูดว่า
 หมามันเห็นผีถึงหอนรู้ใหม่ละ กูสะดุ้งหันดูมันนึกในใจว่าผีท้องทุ่งหรือผี
 อะไรกัน ก็เกวียนไม่มาทำไมมันไม่หอน ปากกูอยู่ไม่สุขถามออกไปอีก ผีที่
 ไหนกันมีแต่เรานั่งเกวียนมา มันก็ตามหอนนี่ ก็มันเห็นผีนะซี กูชักเคืองไว้อยู่
 พูดบ้างๆ ทั้งนั้น คำมีดกลางทุ่งเว้งว่างดันพูดเล่นคะนองปาก จึงเตือนมัน
 ออกไปว่าอย่าพูดเล่นน่า เว้งว่างใจไม่ดี พอพูดยุติมันหัวเราะคล้ายเยาะ
 กูเลยนิ่ง ถ้ามันเป็นอย่างมึงๆ ยั้งๆ กูดำแล้วผ่าวะ แต่นี่มันเป็นเจ้าของ
 เกวียนเราอาศัยมาจำเป็นต่องันนี่ นึกเคืองใจว่ามันจะพูดเล่นพูดจริงก็
 ตามถ้ากูเป็นคนมันก็เป็นผีนะซี เพราะทั้งเกวียนก็มีกันเพียงสองคน
 ลงท้ายอ้ายเจ้าของเกวียนหัวเราะอีก เฮ้ยกูอยากเตะเสียเต็มประดา มัน
 กวนเอาการ พอมันหยุดหัวเราะมันก็พูดว่าไม่เชื่อหรือว่าผี พอได้
 ยินอย่างนั้นก็พูดไม่ถูกว่ากลัวหรือโกรธ ใจคอตึกตัก มันพูดขาดคำเท่านั้น
 เฮ้ยเว้ย ให้กูตายไปเดี๋ยวนี้ ตัวมันสูงขึ้นผิดธรรมดา ให้กูตายจากไปวะ ไม่
 เท็จพูดเลย มันเป็นผีจริงแล้วมันลงจากเกวียนพอยืน กับดินตัวสูงเท่า
 ต้นตาล กูตัวแข็งเลย อ้ายเปรตนั้นไม่ทำอะไรกู มันหันหลังเดินเข้าดงไม้
 กูไม่ไหวแล้ว โดดจากเกวียนได้วิ่งเสียวลมออกหู"

พอจบคำเล่าของเจ้าคนนั้น อีกสองคนก็หัวเราะครืนอย่างขบขัน ผม
 พังอยู่ห่างๆ ชักเปลี่ยนใจหวาดระแวงเกรงการเป็นผู้ร้ายของเจ้าสามคนนั้น
 กลับสนใจฟังเรื่องผีและชักกลัวตามที่มันเล่า แม้แต่มันเล่าเป็นสนุกๆ แต่ก็
 น่ากลัว เพราะเรากำลังอยู่ที่ศาลาเปลี่ยวกลางคืน มองไปทางไหนก็ทุ่งเว้ง
 สดเจียบ ค่อย ๆ เลื่อนกายพันร่องห่างเข้าชิดน้ำทิม ซึ่งแกก็ฟังแต่นั่งเฉย
 มือกุมมิดเสมอ แกคงคิดว่าเจ้าพวกนั้นหานิยายมาเล่าให้เราเพลินแล้วก็
 เลยหลับ มันทั้งสามก็จะเอาข้าวของเราไปหมด ส่วนผมไม่กังวลเลย คินนั้น
 แม้ว่าจะเดินมาเพลี่ย ความเพลี่ยหายไปดังปลิดทิ้ง ใจกลับมาห่วงเรื่อง
 โจรกรรมและเรื่องผีๆ สางๆ

"อ้ายเรื่องหมาทอนละมันเย็นนักฮิ" เจ้าคนหนึ่งพูด

"อือ กูไม่ชอบเลยวะ"

"พอมันทอนขึ้นเสียง... บู้... บู้... โป้..." อ้ายอีกคนทำเสียงหมาอีก มันทำท่าเหมือนราวกับเราได้ยินหมาทอนจริงๆ มันช่างเยือกเย็นถึงกับขนลุกแฉะ เจ้าอีกคนก็ชอบสนุกทำเสียงนกแสกร้อง มันก็ทำเหมือนอีก ดังแซ็กยาวคก่าก่าๆ อยู่บนท้องฟ้าจริงๆ ถ้าไม่เห็นว่ากลุ่มคนนั้นทำเสียงเล่น เพราะมันแกกลางคืนนั้นบินร้องผ่านศาลาไปมาและหมาก็ทอนรับกันอยู่เป็นจังหวะคังว่ มูตผีไปศาลากำลังมาจริง ๆ

ไม่เห็นสนุกตรงไหนเลยที่มันทำเสียงเหล่านั้นเล่น คนเรานี่ช่างมีแปลกๆ จะพูดจะเล่นอะไรไม่เข้าหูมนุษย์ อ้ายอีกคนทำเสียงคนหัวเราะอย่างแทบแห้งกับเสียงหมาเสียงนก เสียงมันแทบฟังดูน่าเกลียดอย่างร้ายๆ เด็กๆ มีหน้ายังลุกขึ้นเดินเอาผ้าคลุมหัวก้าวเท้าไปงุบๆ แข็งๆ ดังผีโผล่ไปไหนเคยเล่าให้ฟัง ปากก็หัวเราะบ้าง กระแอมบ้าง มันทำอย่างกับว่าไม่เห็นผีศาลาจริงๆ แล้วมันก็หยุดหัวเราะกันอย่างขบขัน

"มันจะทำให้เรากลัว" น้ำทิมกระซิบบอกผมเบาๆ ผมได้สติ คิดทางออกได้ว่ามันจะทำให้เรากลัวแล้วก็ไม่อยากอยู่บนศาลานี้กระมัง? แต่มันจะทำอย่างนี้ทำไม ถ้าเราหนีไปมันจะได้อะไรจากเรา มันสามคนไม่เอาใจใส่ใครทั้งนั้น ดังว่ามันเป็นเจ้าของศาลา นี่ก็จะทำอะไรก็ทำตามชอบใจพวกมันแค่มีที่หาเรื่องพาลกับเรา ถ้าเราไม่พอใจมีเสียงขัดกันขึ้นจะได้วิวาทกันเอง แล้วเลยแย้งชิงเรา? พวกมันหยุดการแสดงและหยุดพูดไปนานจนผมยกเสียงใจขึ้น น้ำทิมคงนั่งกุมเชิงอยู่อย่างเดิม เพราะยังคาดไม่ถึงว่าผมจะทำอะไรถัดต่อไป แต่ในครุ่นนั้นเอง เจ้าคนที่นั่งโสร่งผืนเดียวลุกขึ้นยืนแล้วบอกว่า

"เด็ก... ถ้าผมมายังนี้เองจะว่าอย่างไร?"

พวกผมก้มที่มันพูด มันขู่มือขึ้น โอ๊ย คุณพระช่วย! นั่นมันอะไรกัน มือยกมาชูๆ ก้มเตโหดใหญ่ที่ไม่น่าจะเป็นได้ มือมันยาวเกือบติดเพดานศาลา ผม

ใจหายวูบ น้ำทิมผงะมาติดผม ผมจิ้งจั่งดังถูกมนต์ จ้องดูมันจนตาไม่กะพริบ เราผิดทำเสียแล้ว อ้ายสามคนมันเป็นใคร? ไม่ได้การเสียแล้ว มันหัวเราะกันเองอย่างขบถขบใจ อ้ายสองคนที่นั่งดูพูดพร้อมกันว่า

"น่ากลัวออกจะตาย ทำออกมาได้"

อ้ายคนมือโตทำท่าท้าวอ้ายสองคน อ้ายสองคนทำลูกหนีร้องเสียงโกรธๆ

"เล่นอะไร? อ้ายบ้านี้ ใครๆ เขาจะหาว่าเป็นผีจริงๆ" พูดแล้วมันออกวิ่งหนี อ้ายมือโตไล่ตาม

โอย! พ่อแม่ทั้งหลาย ผมจำติดตาเหลือจะทนทานแล้ว ตัวสั่นตังจับไข่กอดน้ำทิมแน่นอ้ายสองคนที่ลูกหนีนั้นร่างกายมันสูงเกือบยันเพดานหลังคา ผมร้องออกมาไม่รู้ตัว พวกมันหนีและไล่กันโดดพ้นศาลาไป วิ่งหนีไปร้องไป อ้ายมือโตก็ไล่ไป พलगหัวเราะอย่างสนุก และหยิบกระเบื้องบนหลังคาศาลาขว้างกัน แล้วก็วิ่งหายไปในท่ามกลางแสงจันทร์

น้ำทิมหยิบท่อของแล้วจุดมือผมวิ่งลงบันไดศาลา พอถึงพื้นดินก็วิ่งกันเหยียดไปตามทางเกวียน ผมยึดชายเสื้อน้ำทิมไว้แน่นวิ่งตามไม่ลดละ แม้น้ำทิมจะเป็นผู้ใหญ่กว่าก็วิ่งทันๆ กัน วิ่งไปเหลียวหน้าเหลียวหลังไม่หยุดหย่อน มาถึงริมน้ำด่าบลหัวคุดได้เร็วเกินคาด มีบ้านหนึ่งยังไม่นอนจุดไฟสว่างอยู่ ได้เข้าอาศัยเขา เล่าเรื่องให้เขาฟังทั้งๆ ตัวสั่นเทา เจ้าของบ้านรับเราเข้าอาศัยแล้วรีบปิดประตูบ้าน เพราะเกิดกลัวผีจะตามมาบ้านเขา ผมกับน้ำทิมนอนไม่หลับ เจ้าของบ้านหาผ้าห่มให้ห่ม คิดจะคลุมโปง แต่ไม่ไหวร้อนเหลือประทัง ทนตาแข็งอยู่จนตลอดคืน เข้าชั้นลำลาเจ้าของบ้านพร้อมขอบบุญขอบคุณเขา แล้วลงเรือกลับบ้าน

...อีกตัวหนึ่งบินโฉบเข้ามาเกาะที่หิ้งพระ
คนทั้งบ้านหงะหงายไปตามกัน ดวงตา
เหลือกลานด้วยความกลัว...

หมอผี

ญาติห่างๆ ของผมคนหนึ่งมีศักดิ์เป็นลุง เมื่ออายุของผมแก่สิ้นบุญไป
ผมก็เลกกแว้ง บิดามารดาก็ไม่มีมาแต่เด็กแล้ว ครั้นมาสิ้นยายก็หมด
พ่อแม่ เว้นหนังสือได้อีก ก็พอดิญาติห่างๆ มีศักดิ์เป็นลุงผู้นี้มีอาชีพเป็น
หมอยาไทยอยู่ตำบลท่าหลวง รับจะส่งเสียให้ผมเรียนต่อในกรุงเทพฯ แต่
ผมก็ให้ไปพักอยู่กับแกลก่อนชั่วคราวจนกว่าจะหาทางและเตรียมเงินเตรียม
ผมพ่อแม่จะส่งเสียการเรียนได้ จึงจะส่งมาพักกับญาติของแกลในกรุงเทพฯ
แกล เว้นหนังสือได้

ลุงผมคนนี้เป็นหมอยาไทยชื่อดังในตำบลนั้น เปิดร้านขายยาไทยใน
บ้านเขาเองที่ริมแม่น้ำแควป่าสัก นอกจากแกลจะเป็นหมอทางยาไทย
แล้ว เขาก็แกลนั้นยังเชื่อกันว่าแกลเป็นผู้มีวิชาลี้ลับทางเวทมนตร์คาถา
ใครแก่แก่ แกลสามารถเอาออกได้ และยังพูดกันยิ่งกว่านั้นว่าแกลอาจจะเอา
ปลาแก่ ทำงใครก็ได้ แต่เรื่องอย่างนี้ผมไม่เอาใจใส่จึงไม่รู้อะไรไปมากกว่านี้
ลุงผม แกลจะส่งเข้ากรุงเทพฯ เท่านั้น ในระหว่างที่อยู่กับแกล ก็มีหน้าที่ถือ

หม่อม

ออกมาตามแถวไปในเวลาแก่จะไปรักษาใครต่อใครในละแวกนั้น

บ้านเรือนของเราตั้งอยู่ทางหลังตลาด และตลาดนี้ชาวบ้านเรียกกัน
ว่าตลาดท้ายล่าง การตั้งบ้านเรือนของลุงมีคนพูดกันว่าไม่ถูกหลักการค้า
ได้แต่หวังผลอยู่ในตลาดจะดีมาก การค้าเครื่องยาจะเจริญกว่าอยู่เป็น
ที่คนพลุกพล่าน แต่ลุงผมแก่กว่าคนดีจริงละก็จะอยู่ที่ใดก็ได้ ต้องมีคนไปหาให้
ไปหาแก มาซื้อยาเอง ความคิดของแกเป็นดังนี้จึงต้องตั้งห้างขาย
ยาบนถนนท้ายล่างอยู่หลังตลาด ในห้างขายยาของลุงเรามีด้วยกันสี่ชีวิตเป็น
เจ้าของที่ คือกหนึ่ง ลุง เป็นตัวนายแพทย์ สอง คือผม เป็นผู้ช่วยแพทย์ทุก ๆ
วัน สาม พี่อ่อนบุตรสาวของลุง เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลกิจการแผนกอาหาร
และเบเกอรี่ สี่ อ้ายดอก มีหน้าที่เฝ้าดูแลท่าทอนพวกศัตรูและมีใช้
ศัตรูที่จะก่อกวนเหยียบเข้ามาในเขตหวงห้ามในยามค่ำคืน ตัวบ้านของเราเป็น
ไม้สักแต่หลังคามุงด้วยจากตามความนิยมของชนบทนั้น ภายในเต็มไปด้วย
แสงสว่างจากหลอดไฟร้อยแปด ในห้องนอนของลุงเต็มไปด้วยสรรพวัตถุ
ต่าง ๆ เช่นเครื่องรางทุกชนิด ตะกรุดขนาดต่าง ๆ ผ้ายันต์ ผ้าธง แขนงไว้
ตามฝาห้องมีโต๊ะบูชาทั้งพระและฤาษีทั้งโต๊ะวางเล่มสมุดข่อยตำรายา
คัมภีร์ ตำราเรื่องแกม ๆ ลาง ๆ เต็มไปหมด แทบว่าจะไม่มีทางเดิน
จะเข้าไปนอนแต่ละที่ ตัวแกเองจะค่อย ๆ สอดเท้าเดิน มีจะนั้นก็น่า
กลัวจะเหยียบอะไรแตกหักหมด

ตัวผมนอนในห้องเครื่องยา มีหิ้งติดฝาทุกด้านและในหิ้งก็เต็มไปด้วย
หลอดไฟร้อยแปด แลມกระบุงกระบายใส่อีกวางไว้ตามพื้นห้อง
ของแกอีกเป็นที่สองของห้องลุง พี่อ่อนนอนห้องถัดไปอีก ห้องแกไม่
พูดว่าต่างคนกัน แม้ว่าเป็นห้องแคบ ๆ เรื่องบริเวณของอ้ายดอกไม่ต้อง
พูดกัน เพราะว่าใคร ๆ ในบ้าน คือได้ดูน จะมีกระบุงตะกร้าอยู่บ้างในที่ยก
พื้นก็ไม่ว่ามากมายนัก นอกนั้นจะมีที่เหยียดแข้งเหยียดขาได้ทั่วไปใน
บ้านแกนั่นแหละ

ในคืนเดือนมืดวันหนึ่ง เป็นเวลาที่ตลาดบ้านล่างของตำบลท่าหลวง

สงบนิ่งอยู่ในความเงียบสงัด ทุกบ้านทุกช่องดับไฟนอนเงียบหมด ก็เกิดเสียงเจ้าดอกเท่ากระโชกตามหน้าที่ของมันที่ได้ดูน เสียงของมันดังพอจะปลุกคนตื่นทั้งบ้าน ผมเงี่ยหูฟังนิ่งอยู่ในมุ้ง ในบัดนั้นก็มีเสียงคนตะโกนร้องเรียกลุงแซงเสียงอ้ายดอกขึ้นมา

"พ่อหมออะ พ่อหมอ"

เสียงนี้ลุงแกก็ได้ยิน จึงร้องขานออกไป

"นั่นใครอะ?"

"ฉันเองอะ พ่อหมอ ทิดก้ออะ"

"ทิดก้ออะอะ?"

"อะ ฉันเอง"

"อ้อ"

"ช่วยดูอ้ายดอกให้ฉันด้วยเหอะ"

จะว่าไปอ้ายดอกก็นับว่าสำคัญอยู่ในที่นั้น จะเป็นใครก็ตามที่เคยมาหาลุงในเรื่องรักษาและซื้อขาย ต้องรู้จักชื่ออ้ายดอกทั้งนั้น

"มีธุระอะไรเล่าอะ?"

"มีอะ ธุระร้อนจี๋เลย"

ผมเป็นผู้ช่วยแพทย์มิได้คอยคำสั่งนายแพทย์ละ รีบลุกไปเปิดประตูเรือนและลงไปเปิดประตูรั้วรับแขกผู้มีนามว่าทิดก้อขึ้นมาบนบ้าน ทิดก้อนี้เป็นชายหนวดดก นุ่งผ้าพื้นลอยชาย มีผ้าคาดพุง เสื้อไม่ได้ใส่ตามความนิยมของบ้านนั้น ลุงจุดตะเกียงแล้ว ทิดก้อนั่งพับเพียบอยู่

"ใครเป็นอะไรไปอะ?" ลุงถาม

"อียิ่งมันผีเข้าจ๊ะ" นายหนวดดกตอบเสียงตื้นๆ "แหม! ช่วยกันแก้ไขมาแต่หัวค่ำก็ไม่สำเร็จ"

"เอ" ลุงผมครางในคอ "ได้ความไหมอะว่ามีใคร?"

"พวกลาวข้างบ้านเขามาช่วย ได้ความว่า..." ทิดก้อหยุดพูดคล้ายเกรงกลัวแววดาววาว ขยับตัวเข้าใกล้ลุง แล้วพูดเบาเกือบกระซิบ

"คือ...มันยังงี้" เขาว่า "นังยั้งมันถูกของ และของนี่ก็เป็นของ ๆ จันที่
ไปเพามาเองจากหมอลาวที่ปากเพรียว หมอลาวให้จันมา จันไม่เคยแก้ห่อ
ไว้เขาพกดูเลยว่าในห่อมีอะไรบ้าง เป็นแต่เขาบอกว่ากันผีตีนัก จันก็เอา
ไปทอเท็งพระ แต่เอ อีตอนนั้มันเล่นงานนังยั้งเข้านะซี" พุดจบแล้วคงนัง
แกงตาตุงอยู่คอยความเห็น

"ก็ทำไมไม่เอาไปเสียให้พ้นละ" ลุงว่า

"ทำไมได้นะซีพ่อหมอ พอหีบของนั้มัน นังยั้งร้องดังใครเอาหอกแทง"

"เทอ ขอบกล" ลุงพึมพำ

"ก็เมื่อจันจะมานี้แหละยะ พวกลาวที่เขามาช่วยเราเขาก็จะเอา
พอกันไป แต่พอเข้าไปหีบเท่านั้นแหละ อีกาแตกฝูงมาแต่ไหนกลางคืน
เพนังไม่รู้ บินเข้ามาเกาะขอบหิ้งพระ แล้วร้องเสียงลั่นไปหมดเลย" พุดแล้ว
ก็คอกเพนังยั้งย่อง ๆ กอดอกห่อตัวคล้ายจะหนาวลั่น สังเกตว่าตามตัวมี
ขนทุกแฉะ

"ก็" ลุงร้องในลำคอ พร้อมกับพยักหน้าเห็นด้วยในเหตุที่รับฟัง

"ช่วยสักทีเถอะ จันไม่เห็นใครแล้ว หมดปัญญาจริง ๆ พ่อหมอเอ๋ย"

ลุงก็งไม่ตอบว่าจะรับช่วยหรือไม่ช่วย ผมนั้นไม่ยากให้ลุงรับปากเลย
เพราะถ้าลุงรับปาก ลุงเป็นนายแพทย์ ผมคือผู้ช่วยแพทย์ก็จะต้องไปอีกใน
หมดเค่าคินดั่งนี้ และครั้งนี้หาไข้โรคธรรมดา กลายเป็นผี ๆ ลาง ๆ เรื่องผี
แะ ผมช่างเอือมระอาเป็นที่สุด จับไข้หัวโกร่นมาแล้วบ่อยครั้ง ในครั้งนี้
งก็อยู่ที่ไม่ใช่การตายหรือเกี่ยวกับศพแต่อย่างใด แต่ติดก่อเล่าให้ฟังนั้มัน
ก่น่า เสียวสยองอยู่อย่างเล็กน้อยหรือ แต่ผมจะทุกข์ใจไปเท่าใดก็ช่วยอะไร
ไม่ได้ เพราะลุงออกปากรับช่วยติดก่อเสียแล้ว

"เทอ ลองดูสักตั้ง แต่มันแปลกใจอยู่ จันก็เพ็งจะเคยได้ยินเรื่อง" ลุง
พุดทงแกงรับแบ่งสู้

ครั้นแล้วเราทั้งสามก็ออกจากบ้านในยามนั้นเอง พี่อ่อนออกมา
เปิดประตูรั้วและเฝ้าบ้านสองคนกับเจ้าดอก คณะแพทย์กับเจ้าของไขก็เดิน

ทางฝ่าความมืดไป ลุงหอมเดินคู่ๆ กันไปกับทิดก่อ ผมหัวกระเป๋ายาตามหลัง เริ่มปอดลอยขึ้นเสียแล้ว เพราะคำที่ทิดก่อเล่าให้ฟังเมื่อครู่มันยังติดหูอยู่ ข้าต้องเดินตามหลังเสียด้วย ถ้าผมโตๆ ขนาดเท่าเขาก็พอค่อยยังชั่วแต่นี้ ผมเด็กหัวใจไม่แข็งพอจะสมบุกสมบันในเรื่องอย่างนี้ การเดินทางกลางคืน ในชนบทเขาไม่สมัครใจจะเดินเฉียดบ้านใคร เพราะรบกวนชาวบ้าน หมูหมาจะเห่าเอะอะ จิ้งลัดออกทุ่งโล่งบ้าง ดงไม้มืดๆ บ้าง บางแห่งราวกับป่า ผมกัดฟันหัวกระเป๋ายาตามไปให้ทัน

เบื้องหน้าเรามีฝนตั้งเค้ามืดครึ้มอยู่ กระแสลมฝนพัดมาอ่อนๆ แสดงว่าฝนจะเริ่มมาหาเราแล้ว หากแต่ยังอยู่ไกลสักหน่อย เจ้ากบเขียดร้องทำทนายฝนอยู่ขรม ถ้าหากฝนประเดลงมาในเวลานี้จะลำบากในการเดินทางไม่น้อย เราเร่งฝีเท้าอีกพักใหญ่จึงถึงบ้านคนไข้ บนบ้านนั้นมีคนพลุกพล่าน แสงตะเกียงสว่าง พอเราทั้งสามก้าวขึ้นบันไดเท่านั้นก็ได้ยินเสียงแหลมๆ ของหญิงตะโกนลงมาก่อน นึกว่าคงจะเป็นเสียงของคนไข้ที่ผีเข้านั่นเอง

"มาอีกคนรี?" หยุดหัวเราะเสียงแหลม "มาซิวะ มาลองดีกัน"

ทิดก่อสะกิดให้ลุงฟัง และเตือนว่ามันเริ่มจะแผลงฤทธิ์ละ ยังไม่ทันจะเห็นตัวเลยมันยังรู้ว่าหอมมา นับเป็นขั้นแรกที่มันจะเริ่มเล่นงานเรา แต่ลุงเฉยๆ ไม่สะดุ้งสะเทือนอะไร คงก้าวขึ้นบันไดเป็นปกติ จนได้เข้าไปนั่งในห้องของคนไข้อย่างเรียบร้อย ลุงได้หันไปพินิจพิเคราะห์ร่างของหญิงสาวที่นอนเหยียดยาวอยู่บนที่นอนเก่าๆ แม้คนไข้สาวก็จ้องมองดูเช่นกัน ข้าหัวเราะเสียงแหลมใส่หน้า ผมกลัวนัยน์ตาวาวๆ ของแก จึงหลบนั่งไว้หลังทิดก่อ

"เออ! หัวเราะไปเถอะ เดี่ยวเถอะวะจะได้เห็นดีกัน" ลุงพูดอย่างคำราม แล้วหันบอกทิดก่อให้เตรียมเครื่องจะทำน้ามนต์ คือดอกไม้ธูปเทียนและเงินหกสลึง ทิดก่อนำมาให้เรียบร้อยทั้งชั้นน้า

การทำน้ามนต์ได้กินเวลาพักใหญ่ๆ แล้วลุงถามว่าของที่ทิดก่อว่านั้น

อยู่ใต้ ทัดก้อชี้ให้ดูว่าอยู่บนหิ้งพระ ทุกคนในบ้านต่างแหงนหน้ามอง
ตามแต่ที่เห็นหมด ครั้นแล้วลุงลุกขึ้นยืนและจะไปหยิบของสิ่งนั้น แต่จะด้วย
ไปแบบหรืออะไรก็ยากจะพูด พอมือลุงจะถึงของสิ่งนั้น ฟาคำรามครืนใหญ่
เฟิบไหวสะเทือนดังกร๊อบ ทุกคนในบ้านสะดุ้งจนตัวลอย นางสาวเจ้าไข
ไขทวดและต้นอาละวาดใหญ่ ลุงร้องให้ช่วยกันจับไว้ให้แน่น แทะหยิบห่อ
ไปก็ไปไกลไปฟังเสียง คนไขยังตื่นหนักเข้าซ้ำร้องด่าลุงขรมถมเถ ลุงทิ้งห่อ
นั้นตกพื้นแล้วเอาเท้าเหยียบไว้ เสกเป่ากำกับ

มีไปกับกู" ลุงคำรามอย่างโกรธที่ถูกด่าใส่หน้า

กูไปไป!"

ไปไปไม่ถึงตาย

ทับโตนั่นเอง เสียงดังพีบ ๆ ของปีกนกดังขึ้นทางช่องหน้าต่าง และ
เมื่อลมพัดมาที่นั่นเจ้าของเสียงก็ปรากฏตัวเข้ามา เป็นอีกาตัวหนึ่งบินโฉบเข้า
มาเกาะที่หิ้งพระ คนทั้งบ้านผะหงายไปตามกัน ดวงตาเหลือกลานด้วย
ความกลัว ลุงเห็นดังนั้นจึงแก้เชือกคาดเอวของอาจารย์ที่คาดติดมาออก
หมดเงี้ยวร้ายตัวนั้น เหตุการณ์ได้เกิดปั่นป่วนที่สุด การร้ายถลาโฉบจะดี
โดยดียวใคร ต่างหลบกันวุ่น ลุงได้หวดถูกเจ้ากานันท์หนึ่ง มันร้องเสียง
โศกกรวมตาแล้วบินหนีออกหน้าต่างไป ลุงหันมาเอาน้ำมรด้อมพ่นคนไข
เจ้าไขทวด เมพรวด แล้วเปิดล่วมยาหยิบยาอะไรไม่ทราบให้ทัดก้อสั่งว่าให้
จับตามก้นเหวด แล้วผลุนผลันฉวยห่อผ้าขาวมหาเวรนั้นมาถือไว้ บอกลา
ไปบอกกับภรรยาต่างวุ่น ๆ

ไปไว้มากลับคำ! กว่าผมจะปิดล่วมยาเรียบร้อย ความรีบร้อนของลุง
ไม่ได้มองก้นโตเรือนแล้ว ผมรีบแผ่นตามดั่งลมพัด เพราะแกได้เดินไปห่าง
ไปแบบที่วกทันกันที่รั้วบ้าน แล้วต่อไปแกก็เดินอย่างรวดเร็วตามนิสัย อนิจจา
เมื่อผมต้องเดินกลางทุ่งมืดกับลุงแต่เพียงสองและก็เดินหลังด้วย แกเดิน
เร็วมากไปหัวง ผมต้องวิ่งตามอยู่บ่อย ๆ ความหวาดกลัวข้างหลังได้มา
ไป ค่ำแล้วใจ ถ้าอ้ายการ้ายมันตามมาหรือใครที่ไม่ใช่กา แต่ว่ามันพวก

เดียวกัน มันเดินอยู่ข้างหลังผม ผมตายเลย ความกลัวเกิดขึ้นทั้งหน้าทั้งหลัง ที่มีอลุงคือยายท้อผ้าขาวนั้น และข้างหลังจะมีอะไรอีก? ผมเร่งฝีเท้าเร็วจี แต่ไม่ค่อยทันลุง คล้ายขาจะหมดแรง การเดินเหลียวหลัง การเดินไปเหลียวไปทำให้ช้าลงอีก แต่ไม่เหลียวนั้นไม่ได้ อากาศมืดมิด เพราะเมฆฝนด่ามะเมื่่อมอยู่บนศีรษะเรา ฟ้าคำรามฮึมๆ ช้าร้ายนานๆ แลบปลาบส่องแสงสว่างให้เห็นอะไรต่ออะไรชั่วแวบ ในขณะที่ใจกำลังฝ่อ ฟ้าแลบที่แทบจะเห็นอะไรที่ไม่อยากจะเห็น เสียงคึกๆ อู้ๆ ของพายุลูกตามหลังมา เสียงต้นไม้ชายทุ่งดังซู่ซ่ากรียวกราว วัวควายบ้านนาร้องโกลๆ ประดุจจะเกิดภัย ผมใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ตะโกนเรียกลุงเสียงกระเส่า ขอให้แกคอยด้วย แต่แกกลับตอบว่าก็ตามมาซิวะ เป็นคำตอบที่ไม่ให้ความอบอุ่นแต่นิดเดียว ผมวิ่งตาม เจ้ากระเป๋ายานนั้นหัวโกลๆ ชักจะหนัก ชีวิตเด็กๆ อย่างผมใครเขาจะโดนอย่างผมบ้าง ผมร้องไห้และวิ่งตามมาอย่างไม่ลดละจนเข้าเขตบ้าน ฝนก็หยุดเม็ดลงมาพอดี ยายดอกตาฝาดโศกเข้าจะเล่นงานเรา กำลังปอดออยู่ๆ มันโศกเข้าใส่ เพราะเราเปิดประตูรั้วเอง พอรู้ว่าใครเป็นใครมันก็ร้องอืดๆ พอเข้าพ้นประตูเรือน สายฝนก็กระหน่ำเจ้าดอกวิ่งเข้าได้ถุน

ฝนได้ตกลงมาอย่างหนัก แทบว่าแผ่นดินจะท่วมเป็นทะเล ลุงและพี่อ่อนคงหลับแล้ว ผมยังหลับไม่ลง คงนอนกระสับกระส่ายอยู่ในโปง ใจคอจ่อจ่ออยู่ที่ยายท้อผ้าขาวที่ลุงเอามันเข้าไปไว้ในห้อง ดินฟ้าอากาศก็ช่างอะไรเลย สะท้อนสะท้อนราวกับกินเลือดกินเนื้อ เบี่ยงลงมาคราวนี้ผมเสียวปลาบเข้าหัวใจทุกครั้ง นอนเงี่ยหูฟังว่าจะมีเสียงอะไรผิดแปลกขึ้นบ้างในห้อง แต่ก็เงียบดี

ในราวหัวโหม่งกว่า ๆ ฝนจึงขาดเม็ด เหล่าเขียดปาดคางคกส่งเสียงลั่น นอนค่านวนอยู่ว่าพื้นดินคงนองไปด้วยน้ำ เจ้ากบเขียดจึงลอยคอร้องกันอย่างสำราญบานใจ เว้นแต่อีกชีวิตหนึ่งที่น่าเวทนายิ่งนัก ชีวิตนั้นคือยายดอกมันอยู่ใต้ถุน มันคงหาความสุขยากเต็มที บัดนี้คงกำลังขดตัวอยู่

แสงสว่างจ้า อากาศก็หนาวเย็น เพียงชนเกรียนๆ ของมันคงจะไม่
เพียงพอจะป้องกันความหนาวได้

จะเป็นเวลาช้านานสักเท่าใดไม่ทราบ รู้สึกตัวว่าจะเคลิ้มๆ ไป เกิดมี
เสียงทึ่งขึ้น เป็นเสียงใครเรียกลุงอย่างแหบเคือ เสียงนั้นอยู่
คั่นนอกชานนอกตัวเรือนออกไป เสียงนั้นไม่ดังมากมายนัก แต่ก็
เพียงพอที่จะได้ยิน ใครกันเล่า ดึกจนปานนี้แล้วมาเรียกกัน และย้ายดอก
ไม้เท่า ings ปล่อยใครขึ้นมาถึงบนนอกชานได้

“พ่อหอม พ่อหอม”

ผมใจหาย ไม่นานแทนลุงอย่างที่เคยทำมา รู้สึกคร้านที่จะไปเปิด
ประตูเงินเท่าไรๆ แล้วยังมาตามหอม และถ้าลุงแก่ไป อ้ายเวรถือล่วม
ก็เกิดเมก

พ่อหอม พ่อหอม ช่วยฉันด้วย” เสียงนั้นเป็นชายและเรียกกระชั้นเข้า
มา ใครนี่หว่า จึงรอดปากอ้ายดอกขึ้นมาจนถึงข้างบนได้ เป็นไรเป็นกันวะ
ที่ไม่ได้กินอะไร ลุงได้ยืนก็ไปเปิดประตูเองเถอะ เอ๊ะ! ริ้ว...ความคิดหนึ่ง
เกิดขึ้น ใครล่ะจะรอดตาอ้ายดอกขึ้นมาได้แล้ว มันต้องเป็น...นึกได้เท่านั้น
ผมเอง: ท่านเลย ผมขดตัวอยู่ในโปงนึ่งเงียบ

พ่อหอม” เสียงนั้นคงเรียกอีก คราวนี้แหบแห้งลงกว่าเดิม แต่ทันใด
ก็ผมก็ หายดอกก็หอนขึ้น ผมแหบจะเผ่นเข้าห้องพื่ออ่อน แต่ไม่กล้าลุกขึ้น
แม้แต่จะติดตัว เกรงว่าเสียงขยับกายจะดังไปถึงหูผู้ที่เรียกอยู่ข้างนอก
ไปเสียใจตนเองที่มีกรรมโดนร้ายอย่างนี้แต่เดียวตาย ต้องนอนคนเดียว
ๆ ที่กั้ว พื่ออ่อนคงนอนหลับอย่างสบาย เพราะแกไม่รู้เรื่องอะไร และก็
ไปอยู่ที่ไหนแล้วอะไรมาไว้ในเรือน

เอ๊ะ! ๙” ประสาทผมเป็นอะไรไปแล้ว ผมเป็นอะไรไปนี้ รู้สึกว่ามีลมพัด
แฉะๆ ผม เบื้องและดันมุ้งตุงเข้ามาทาบกับผ้าห่มที่ผมนอนคลุมโปงอยู่ ลม
ๆ เห็นกระทบบร่างกาย แต่เจ้าลมที่พัดมานี้มันต้องพัดมาทางประตู
ๆ ก็มันไม่มีจะพัดมาได้เลย และประตูผมก็ปิดขัดดานแน่นแล้วด้วยมือเอง

มันจะเปิดได้อย่างไร แม้แต่จะมีลมแรงก็เปิดไม่ได้ ผมมีความกลัวแสนกลัว แต่ความห่วงประตูประตูดังขึ้นมาอีก ถ้ามันเปิดได้จริงผมก็มีหน้าที่จะต้อง ลุกไปปิดเอง กรรมอีกแล้วกรรมอะไรเช่นนี้ จะเรียกลุงและบอกเรื่องประตู แกก็จะดูเอาและหาว่าลืมปิด ลงท้ายก็ต้องไปปิดเองอยู่นั่นเอง แทบจะ ร้องให้ออกมาด้วยความกลัวกลัวใครเล่าจะไปปิดได้ที่กำลังมีเหตุการณ์ดังนี้ มีเสียงใครเรียกอยู่ข้างนอก ความห่วงในหน้าที่โดยได้รับมอบหมายกระทำ ให้ต้องแข็งใจเปิดไปเพียงแค่นี้ สิ่งทีปะทะลูกตาสิ่งแรกก็คือ มุ้งของผม ถูกลมพัดตลบเปิดโล่ง และสิ่งที่สองก็คือ ประตูเรือนเปิดจริง ๆ ดังที่คิดไว้ จากสายตาที่มองจากความมืดออกไป ประตูนั้นโล่งเห็นอากาศข้างนอก ขาวสลัว โอ๊ยเจ้าประคุณ! ทำไมเป็นดังนั้นเล่า? ผมไม่ลืมหน้าที่ ผมปิดแล้ว ปิดจริง ๆ กับมือตนและจำได้ไม่ผิด จะอย่างไรก็ตามทีเกิด จะถูกเมีย นถูกตีก็ยอม ต้องร้องเรียกลุงให้ตื่น ผมรับใช้มาก็หลายเดือนไม่เคย ผิดอย่างนี้เลย เสียงนั้นยังคงเรียกอยู่ไม่ขาด ทั้งกลัวลุงและกลัวเสียงนั้น ผมร้องให้ออกมาดัง ๆ

"ลุงจำ" ผมตะโกนเสียงลั่นให้ดังที่สุด แต่รู้สึกว่ แทบเครือที่สุด พก เสียงผมตะโกนเรียกลุงดังออกไป พอขาดเสียงก็มีเสียงแซงขึ้นมาที่ นกกขานทางประตู อ้อ! ผมสะดุ้งตัวลอย เฟ่งตาดูไปตามเสียง ภาพหนึ่งที่ ปรางกฏกับตาเป็นภาพเหลือที่จะทนทานได้

"ลุงจำ" ผมแผดเสียงเต็มที่ เลือดในกายแทบหยุดเดิน ขนหัวลุกซู่ไป ทั้งตัว ภาพของใครคนหนึ่งนั่งยอง ๆ ที่นอกชาน ร่างกายใหญ่โตกว่า คนธรรมดา มันกำลังมองผมและดูว่าจะขยับกายลุกเดินมายังผม ผมเลก หมดสติลงในบัดนั้น

เหตุการณ์ต่อไปผมไม่รู้อะไร มารู้สึกตัวตอนหนึ่ง แสงแดดจ้า ผมนอนอยู่ พี่อ่อนนั่งอยู่ใกล้ ๆ ผมถามหาลุง ได้รับตอบว่าไปธุระ พี่อ่อน เล่าว่าแกกำลังหลับได้ยินผมร้องสุดเสียง แกเกิดกลัวก็นอนตัวแข็ง จาน ลุงตะโกนเรียกและจุดไฟก็เห็นลุงกำลังประคองผมอยู่ พี่อ่อนไม่รู้ว่าจะไ

เกิดขึ้น ลุงก็ไม่พูดอะไร ทายาแก้ไข้ผมอยู่จนรุ่งสว่าง พอเช้าแกก็รีบเอา
หมอนี่มาวางที่หิ้งพระถือ ออกจากบ้านไป ปล่อยให้การพยาบาลผมไว้กับพี่อ่อน
แกฟังพี่อ่อนเล่าเรื่อง แต่อ่อนเพลี่ยใจคอก็อยงไม่ดี จึงไม่ได้เล่า
เก่งงตอนกลางคืนที่พบเห็นให้แกฟัง ปล่อยเป็นความลับไปเลยจนกว่าใจ
จะแข็งพอจึงจะเล่าให้พี่อ่อนและลุงฟังได้

ไปบึงหวด

พอใกล้เข้าไปภาพนั้นก็ปรากฏขึ้นร่าง ๆ
มันเป็นศพท่มผ้าขาว หน้ามันเป็นซากศพ
เนื้อแห้งติดกะโหลก...

ไปจับจิ้งหรีด

ชีวิตของคนหนุ่มที่ไม่มึงงานทำนี่มันช่างน่ารำคาญนัก ถ้าหากเป็น
หนุ่มทั่วไปก็ตามารดาและรำรวยก็จะเป็นไรไป งานก็ดูจะหาง่ายด้วยซ้ำไป
คือไปมึงงานทำก็ยังอยู่อย่างสบายๆ แต่สำหรับหนุ่มอย่างผมนะซีแยมี่ ผม
ก็เคยคบกับหญิงเขานอนและซ้ำอาศัยข้าวสุกเขาด้วย จะเป็นหนุ่มที่ไม่น่า
ไปคบกับใครก็ได้ แต่อาศัยเจ้าบ้านที่รับฝากผมไว้จากลุงหมอที่ทำหลวง
เขาจากแม่เตยผมทำตัวเป็นลูกผู้หญิง เข้าครัวหุงข้าวต้มแกง ตักน้ำรีดผ้า
จนชุ่มเหงื่อได้ การอาศัยเขาอยู่จึงไม่มีการขุ่นมัวระคายใจจากเจ้าบ้านเลย
แต่เรื่องงานที่จะทำนี่ซีศรีรับยาก เพราะในสมัยนั้นไม่นิยมทำงานหน้าร้าน
แต่ถ้าหน้าร้านก็มีน้อยแห่ง คนไทยทุกคนสมัครใจเป็นข้าราชการ ใครมี
เงินก็ไปสมัครเข้ากระทรวงนั้นกระทรวงนี้ไปเลย แต่สำหรับผมนี่นึกดูถึง
เงินก็ไม่มีแล้วกัน ลูกของเจ้าของบ้านที่เรียนมาพร้อมผม เขาพร้อม
ไปสมัครสมัครจะได้ช่วยเป็นกำลังแก่บิดามารดา แต่ผมผู้อาศัยจะไปเข้า
ราชการสมัครกันได้ยังไง อีกประการผมได้ฟังงานของเขาที่บ้าน ถ้า
เขาไปสมัครราชการเสีย เขาจะใช้ผมได้ยังไงกัน เขาก็ไปเย็นก็กลับ จะ

ช่วยงานบ้านได้ก็ตอนเย็นตอนค่ำ ฉะนั้นการยังไม่มืงงานทำของผมจึงไม่ใจ
ของน่าแปลกแต่อย่างใด เพราะมันมีเหตุผลอยู่อย่างนี้

การแต่งกายก็เพียงกันไม่ให้ใครคิดว่าขอทานเท่านั้น เรื่องจะแต่งตัว
เทียบกับเพื่อนฝูงบ้านใกล้เคียงอย่าได้คิดเลย ไม่มีโอกาสอย่างแน่นอน
การเที่ยวเตร่มีบ้างบางครั้ง รับประทานอาหารเสร็จแล้วก็ไปได้ เจ้าบ้านพอให้
สตางค์บ้างอย่างเด็ก กินข้าวแล้วก็ไปเที่ยว เที่ยวไม่ว่างงานว่างงานปีอะไร
เรื่องจะไปกินขนมหรือพิเศษนั้นไม่มีละ มีสตางค์ที่ให้อย่างเด็กไปเพียงค่าน้ำ
น้ำแข็งน้ำหวาน ผมจึงไม่สมัครใจไปเที่ยวไหน เพียงพูดคุยกันคบหา
สมาคมกันแถวบ้านใกล้ บ้านอยู่แถวราชดำเนิน เมื่อหมดงานแล้วก็ออก
มานั่งเล่นที่เก้าอี้ใต้ต้นมะฮอกกานีที่รัฐบาลตั้งเรียงรายไว้ให้ผู้สัญจรไปมา

ในตอนค่ำวันหนึ่ง พวกเราสามสี่คนที่จัดว่าเป็นพวกคลั่งภาพยนตร์
จะออกมาคุยกันที่เก้าอี้ราชดำเนิน ทั้งๆ ดูมาแล้วก็อดจะบรรยาย
คุณความดีของพวกพระเอกหนึ่งไม่ได้ แต่เอ๋ยถึงตัวผู้ร้ายแล้วเกลียดแท้
กระดุกดำ สมัยนั้นเป็นภาพยนตร์เงียบ มีแต่วงบรรเลง เวลาต่อยกกัน
แต่จะทำเพลงเชิดหุ้ดดับดับแตก เรานิยมตัวนายโรงเอกเข้ากระดุก นึกแล้ว
เป็นจริงเป็นจังว่าเขาต่อยกกันจริงๆ จึงนิยมว่าเก่งสมเป็นลูกผู้ชาย ในสมัย
นั้นการขกการต่อยกจะต้องยกให้นายเอตดี โปโล เป็นพระเอกล่าสันแท่น
มะขามข้อเดียว สามารถต่อยกชนะคนหกเจ็ดคนได้ เรื่องจะถูกผู้ร้าย
ต่อยกสลบนั้นไม่มีเลยสำหรับพระเอก ถ้าเข้าตาจนก็คือผู้ร้ายแอบตีหัวท้าย
หลังเท่านั้นจึงจะพุบ ส่วนนายสูด กิมสัน นั้นเป็นแผนกดาวบอย ต่อยกเก่งมี
เล่ห์เหลี่ยมดี ดอกเตอร์สันผมยาวก็อีกผู้หนึ่งเล่ห์เหลี่ยมการต่อสู้หลักแหลมยิ่ง
เป็นที่ถูกใจพวกเราในสมัยนั้นอย่างประทับใจ จะเป็นท่าทางการต่อยกมวย
หรือการต่อสู้ยูโดผสมกับมวยหมัด เราพยายามจำกันนัก พระเอกในหนัง
ท่าทางอย่างไรเราทำทำได้เหมือนแทบทุกคน ใครยังทำไม่แบบเนียนก็ฉก
กันท่าจนใกล้เคียง มีการพิตตัวกันจนล่าสันไปตามๆ กัน เวลาเล่าถึง
ตอนนั้นๆ นายดอกเตอร์สันทำเล่ห์หลอกผู้ร้ายให้หลวมตัวแล้วใช้วิชายูโด

เหวี่ยงเก้าหงายไปคว่ำไป เรามักจะอุปโลกน์ใครเข้าสักคนเป็นผู้ร้ายแล้ว
เราก็เหวี่ยงล้มไปจริงๆ ซึ่งนับว่าทำได้เหมือนและว่องไว ทานึกไม่ว่าคนที่
อุปโลกน์เป็นผู้ร้ายนั้นจะจุกจะขัดจะยกอย่างไร เพราะไปคิดเอาว่าผู้
เป็นคือผู้ร้ายจริงๆ

ในจำนวนสมาชิกของเรา ควรจะกล่าวถึงอีกคนคือ เด็กชายบุญช่วย
เขาคนนี้คือศิษย์ตัวจกรรจของดอกเตอร์สันทีเดียว ยินคุยกันเพลินๆ นาย
บุญช่วยจะต้องใช้วิชาดอกเตอร์ข้อขาหรือจับเพื่อนรุ่นเดียวกันเหวี่ยงไปด้วย
ยูโยแถมๆ

ศิษย์นายเอ็ดดีและดอกเตอร์ผู้นี้ไม่สนใจการเรียนหนังสือเลย
คนแรกเป็นประจำ ผู้ใหญ่ตามใจมีเงินมีทองใช้สบาย หนีโรงเรียนบ่อยจน
คนถูกคัดออกมาอยู่บ้านและเข้าโรงเรียนตามโรงเรียน ในคืนนั้นการคุย
ชมแก๊งพวกเพื่อนรุ่นเดียวกันต้องชะงักลง เพราะศิษย์นายเอ็ดดีและ
คนแรกวิ่งจู่ตรงเข้ามายังบริษัทเรา โดยส่งเสียงมาก่อน

‘แหมพีค้ำ ออกมาไม่บอก’ เขาพูดเมื่อมาร่วมวงแล้ว

‘พีค้ำออกมาข้างนอกเสียนี้ เมื่อกี้ฉันทุ่มอายู๊ดลงไปแฉิ่งแม้งเลย’

พูดแล้วหัวเราะอย่างภาคภูมิใจ

‘ทำไมล่ะ?’ ผมถามเพราะกลัวเพื่อนรุ่นจิวจะเก้อ เพราะแกโผล่มาก็
ไปแก๊งหมัดมวยมาคุยทีเดียว

‘ถ้ากู๊ดมันอวดดี มันจะผลักฉันลงน้ำที่คูสะพานนั้น ฉันเลยเอี้ยวตัว
เหยียดตัวสะโพกลงน้ำเลย’

‘ไม่ได้ เล่นกะใครไม่เล่นเล่นกับดอกเตอร์สัน ไหวไม่ทันก็โดนตีเท่านั้น’
เฟิกแก๊งแต่หัวกับผมพูดสนับสนุน นายบุญช่วยยิ้มอย่างพอใจ ยืนกอดอก
ยกแขนแก่งกล้ามเนื้อให้ชื่นนูนประจบความเก่งกล้า แต่การเบ่งท่าทาง
ก็ไปไม่นาน คางคกตัวหนึ่งโดดไล่แมลงมาโดนหลังเท้าหนักต้อยเข้า นัก
ศกยกใจก็กระโดดเหยงไป พวกเราฮากันครืนใหญ่ ราศีทางหมัด ๆ มวย ๆ
แตกไป นายบุญช่วยก็เปลี่ยนเรื่องเป็นการจับจิ้งหรีด เพราะว่ามันนอกจาก

ภาพยนตร์แล้วนายนักต่อयरุ่นจิวนี้นิยมจิ้งหรีดนัก ที่เขาออกจากบ้านมานี้ก็เอากระป๋องเล็กเตรียมมาจับจิ้งหรีดที่โตดอยู่โคนเสาไฟฟ้า

"จับมันทำไมวะ อ้ายจิ้งหรีดตัวเบ๊ยก ๆ พรรคั้น" ผมว่า

"ไม่เห็นมันใหญ่สักตัวนี่พี่ อ้ายใหญ่ ๆ อย่างที่เขากัดกันที่ป่อนนะ เขาไปจับกันที่ไหนนะ"

"โน่นแน่ะ ทุ่งพญาไทหรือทางรถไฟถึงจะตัวเบ๊ม ๆ"

"แหม อ้ายอย่างนั้นทำไมจะได้มันล่ะพี่?"

"ก็ไปจับเอาสิวะ"

"ไปไม่ถูกนะซี พี่ไปจับกันไหนล่ะ?"

"ซีเกียจเดิน" พูดแล้วบิดซีเกียจ

"ไปก็ไปนะ" นายแปลกผู้ซึ่งจัดว่าเป็นหนุ่มใหญ่กว่าพวกเราวมคุยกันอยู่ด้วย ออกปากเห็นดีตามเจ้าบุญช่วย "อยู่ก็ไม่ได้ทำอะไร ไปเดินเล่นกันเถอะน่าพ่อคำ"

ผมหยุดคิดขังใจอยู่สักครู่ เพราะอยากจะกลับเข้าไปดูหนังสืออีก แต่ขัดอ้อนวอนไม่ไหว ทั้งการเที่ยวอย่างนี้ก็ไม่เสียสตางค์ ผมถามวงคุยเราดู ไม่มีใครไป มีเด็กอีกสองคนขอไปด้วย เราเลยได้พวกรวมเป็นห้าคน เครื่องอุปกรณ์การจับจิ้งหรีด นายแปลกเป็นผู้รู้และชำนาญจึงเป็นผู้จัดหาให้ครบถ้วน

เราเดินคุยกันไปเรื่อย ๆ จนถึงสะพานยมราช ต้นทางที่ประสงค์ไว้ จะจับตามทางรถไฟแล้วจะโอบเข้าทุ่งพญาไท เมื่อมาแล้วก็จะเอากันอย่างเอกเลย พอเลี้ยวเข้าทางรถไฟเท่านั้นเสียงร้องกันแซดไปหมด เจ้าช่วยครางออกมาอย่างตื่นเต้น รีบเตรียมจะจุดได้

"เดี๋ยวเถอะวะ ไปลึกลับ ๆ อีกหน่อยถมเถไป" นายแปลกว่า

ข้างหน้าเรามีแสงไฟเป็นดวง ๆ วอบแวบไปหมด มีพวกที่หาจับก่อนเราหลายคน เราเดินลึกเข้าไปอีกสักสามเส้น พวกที่หาอยู่ก่อนก็หนีพวกเราไป เขาย้ายหน้าลงท้องทุ่งเลย คงจะมีตัวโต ๆ กว่าทางรถไฟ

"แกะนำ ทางรถนี้แหละลงไป เขาไปกันหมดๆ เราทาสบายดี" นายแปลกว่า พวกเราจุดได้ทุกคน ลงมือหาตามเสียงร้อง ราวๆ ห้านาทีจับได้ คนสามตัว ทุกคนจับได้จึงหืดเว้นแต่บุญช่วยยังไม่ได้มันหลุดไปหมด บน

ไฟแดง
วันร้ายแสะ โดดเร็วกว่าจิ้งหรีดตามเสาไฟฟ้ามาก" เจ้าช่วยว่า
"มันมันจิ้งหรีดเล่นไฟนี้ไว้มันก็จับง่าย" ผมว่าแล้วหัวเราะ
"ท้ายที่เถอะนะ ที่นี้ช่วยแสะ หลุดเรื่อย เมื่อกี้ก็หลุดไปตัวเท่านั้นวัก้อย"
"ชะช้า เจ้าเปิด จิ้งหรีดอ้ายแอดตัวเท่านั้นวัก้อย" นายแปลกว่า "ไป
แสะ ไปก็ไป" ข้างหน้าเสียงร้องโตๆ อยู่" นายแปลกพูดอะไรเราก็เชื่อ
เพราะเขาทำนาญทางนี้ เวลาว่างเลยไปก็หุ้มแล้วเราไม่รู้เลย เพราะไม่มี
ไฟแดงดู เทียวค้นหาจิ้งหรีดกันอย่างสนุก ดวงไฟที่เห็นในทุ่งก็หมดไป
แล้ว เขาคงไปทางอื่นหรือไม่ก็กลับกันไปหมด พวกเราไม่ได้มองดู เราเห็น
ไฟอยู่ตรงหนึ่งที่ตรงเสาข้างทางรถไฟมีอักษรตัว "ว" อยู่ยอดเสา ซึ่งหมาย
ให้เราวิ่งตรงนั้นให้เปิดหลอดหรือหวัดทำนองนั้น เดินผ่านมาเห็นเด็ก
คนหนึ่งกับผู้ใหญ่สองคนกำลังตะครุบกันอยู่ปึบปึบ เราไม่เอาใจใส่เดิน
ต่อไป จนกระทั่งถึงสะพานเล็กๆ ที่รถไฟข้ามร่องน้ำเล็กๆ ที่ทำจะดี เขา
จึงหยุดตั้งใจจะหาตรงนั้น กำลังเงี่ยหูฟังเสียงร้องของมัน ก็พอดีได้ยินเสียง
เสียงดังความตกใจขึ้นทางเบื้องหลังที่เราผ่านมาแล้ว เราทั้งหมดตกใจ
ลงทันทีหันหน้าไปทางนั้นราวกับนัดกันไว้ เด็กน้อยวิ่งถือได้ตรงมาหาเรา
แปลกได้วิ่งหวั่นแทบดับ เพราะความเร็วที่วิ่งมาสุดเหยียด พวกเรานิ่งอัน
คนอื่นไม่รู้ เด็กวิ่งทำไมและตกใจหนีอะไร เด็กนั้นวิ่งมาถึงเราก็ล้มลง
ที่หน้าขา แวมกับหน้ามุดพูดไม่ออก

เหตุการณ์อันนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกระนั้น พวกเราทั้งหมดตะลึงงัน เรา
ได้วิ่งไปแต่กายที่นิ่งหาจิ้งหรีดอยู่กับผู้ใหญ่สองคนที่เสา "ว" ที่ผ่านมาตะก
ก็บอกให้ที่ผมจะได้สติเขย่าปลุกเด็กที่ฟุบกอดขาอยู่ เด็กนั้นคงมีอาการ
สติแตก แวมกับหน้ามุด ผมค่อยๆ แกะแขนเด็กออกจากขามผม แล้วพวกเราก็

นั่งล้อมรอบ แสงใต้สว่างโพลง

"เป็นอะไรวะหนู" นายแปลกถาม

"ผีหลอกครับ" มันตอบพร้อมกับค่อยหันไปดูทางที่วิ่งมาแล้ว

"ฮะ ผีหลอกเขี้ยววี" ผมถามแล้วหัวเราะ นายแปลกก็หัวเราะด้วย และแถมทำยด้วยนายเอตตีหัวเราะตามอย่างแสดงความขบขัน แต่เด็กอีกสองคนไม่หัวเราะและขยับตัวเบียดเข้ามา

"ผีที่ไหนกันแล้ว" นายแปลกพูดแล้วหันไปทางที่เด็กบอก

"ก็เรามากับผู้ใหญ่ไม่ใช่รี?" ผมถาม

"เปล่าครับ ผมอยู่คนเดียว ชั้นแรกผมตามคนอื่นมา แล้วเขาเลยไปข้างหน้าแล้วหายไปหมด"

"ก็เมื่อกี้เห็นนั่งอยู่กับผู้ใหญ่นี่นะ" ผมว่า

"ไม่มีครับ ผมอยู่คนเดียว"

"มันหลอกยังไง ลองเล่าไปซิ" ผมถามแล้วหัวเราะ เพราะเรื่องผีโหลงๆ ผมผจญมามาก คิดว่าเจ้าตัวเปี้ยกนี้ตาฝาด เพราะเด็กๆ มันจะเห็นอะไรเป็นผีไปหมด

"เอ นึกออกละแฮะ" นายแปลกว่า "พวกจับจิ้งหรีดนะแหละ เห็นเด็กมาวิ่งก็เลยทำผีหลอกไล่ไปเสีย เพราะเด็กอยู่ทำจิ้งหรีดตื่นหมด"

"ถ้าจะใช่แน่" ผมว่าแล้วถามเล่น ๆ ว่า "มันหลอกอีท่าไหนวะ?"

"มันไม่ได้ทำยังไงหรอกครับ ผมเงยหน้าก็เจอเข้า"

"อ้าว! พอเจอเข้าก็ว่าผีเลยเขี้ยวหรือ?" นายแปลกพูด

"หน้าตา มันหัวกะโหลกนี่ครับ"

นายแปลกหัวเราะครืน เพราะรู้ว่ามันไม่มีอะไรมาก เพียงเอาหมากมาสวมเข้า เด็กก็วิ่งไป แต่การเล่นอย่างนี้มันรุนแรงเป็นอันตรายกับเด็กมาก อาจจะต้องจับไขเพราะตีฝ่อได้

"ไปดูกันทีไร" นายแปลกว่า

"ไปก็ไป" ผมตอบและทำท่าจะไป เจ้าพวกเด็กของเราเก่าและเจ้า

เด็กใหม่ที่กอลวนเบียดเสียดกันยกใหญ่ เกาะหน้าเกาะหลังกันพะรุงพะรัง
แทบจะเดินไม่ได้ มียกเว้นคนเดียวคือนายเอ็ดดียืนกอดอกท่าทางแบบ
แก่งของเขาคตามเคยและพูดว่า

“ไปก็ดี ถ้าพบว่าหลอกเด็กเล่น เอาได้ที่มหน้าเลย” เขาพูดอย่างมั่นใจ
ในวิชาครูเอ็ดดีของเขา

ในที่สุดเราได้มาถึงตรงต้นเสา “ว” ด้วยความลำบากที่พวกเด็กเกาะ
เกาะระนาว เพราะเหตุเกิดขึ้นมันห่างกันมาก ถ้ามีใครจะหลอกเด็กเล่นก็
แทบหมดหวังไปแล้ว ที่นั่นก็มีแต่ความว่างเปล่าและเงียบสงบ

ถ้าพบตัว พี่คำดูยให้สลบเลย” ศิษย์นายเอ็ดดีสับสนุน “ฉันจะกอด
ขมกัไว้ พี่ชกให้สบายเอาให้อยู่หมัดเลย” มันเป็นลูกไม้ที่ดอกเตอร์ลันเคย
ใช้กับผู้ร้าย คือให้ลูกน้องไปหมอบอยู่ข้างหลังคนร้าย แล้วพระเอกชกผู้ร้าย
เซต เหล็กไม่ได้ เพราะขาดดเลยถูกชกหมัดเดียวอยู่ เขาพูดแล้วดึงกางเกง
ขาลีให้ทะมัดทะแมงแบบคาวบอย, เด็กอื่นไม่คิดจะสู้ดาวาวไปตามกัน
แต่เพราะผู้ใหญ่เราสองคน เจ้าช่วยยีนก้า เตรียมเข้าสู่ยุทธภูมิจนชวน
แยกไป ผมนึกในใจว่าถ้าเป็นผีจริงขอให้หลอกให้เข็ด

ไปเถอะ ไม่ได้ความ” นายแปลกว่าอย่างรำคาญและเห็นว่าเสียเวลา
เสียแรงเสีย เดียวก็ได้ตัวโต ๆ สักสองสามตัวก็กลับได้”

พวกเราทั้งหมดเห็นด้วยก็ขยับจะเดินจากทางรถไฟลงสู่ทุ่ง และ
ก็เลยหลงทางข้ามลำคูข้างทางรถไฟ แต่ศิษย์นายเอ็ดดียังกล้าหาญไม่ตาม
เราไป ก็คงส่องได้หาจิ้งหรีดอยู่ ทำให้เกิดความรำคาญใจแก่เราขึ้นอีก
เพราะฟังไว้ได้อย่างไรคนเดียว พวกเราร้องเรียกให้รับตามก็ทำเฉย เป็น
เสียงห่ม ๆ แก้วไม่ตก

ถ้าเขาก้า” ผมโมโหเดือด แล้วชวนกันหาทางข้ามต่อไป “ให้มันโดนตี
เสียก่อนจะได้เข็ด มีพิษเสมออ้ายนี่”

ถ้าเขาก้าทำให้หวังเสียแล้ว บ้าบรล้วยเลย” นายแปลกชักเดือด เมื่อเรา
เดินไป ผมก็ยังไม่ยกตาม

"น่าเชกกระบาลสักโป๊กหนึ่งหนั๊กๆ" ผมพูดอย่างโกรธ "เสียเวลาจริง"

"ฉันทเอง" นายแปลกว่า "เตะอ้ายเอตดีสักทีเถอะ" พูดแล้วจะเดินไปกั๋ม
เจ้าเด็กอวดดี แต่ทันใดนั้นเอง นายแปลกชะงักมองไป เราก็มองไปบ้าง
เอ๊ะ! เราทั้งหมดสะดุ้งเป็นสิ่งประหลาดนัก เจ้าช่วยที่กำลังหาจิ้งหรีด
อย่างกั๋มหน้ากั๋มตานั้บัดนี้เราเห็นใครอีกคนยืนอยู่ไกลๆแต่เจ้าช่วยคงไม่เห็น
มุงแต่จะเอาตัวจิ้งหรีดให้ได้

ภาพประหลาดนั้นกระทำให้เราเกิดขบถุก เพราะมันทันทีทันใดนี้แถว
พวกเราค้นหาคนหมด ที่แถวนี้มีแต่ต้นหญ้ากอสั้นๆ เตี้ยๆ เพียงบังหลัว
เข้าให้มืดเท่านั้น แล้วเหตุใดเจ้าคนที่ยืนดูเจ้าช่วยนั้นมาจากไหน? จะมาได้
เร็วอย่างไรถ้าคิดว่ามาจากที่อื่น เรามีลูกตาถึงสิบสองดวงค้นหาจนที่
ด้วยแสงได้หกดวง สว่างไปไกลมาก ใครจะมุดต้นหญ้าสูงแคคืบบังตัวอยู่ได้

ขณะนั้นเองเราเห็นเจ้าช่วยเงยหน้าขึ้น และแล้วก็ร้องโวยวายเผ่นวิ่ง
มาทางเราดังเด็กคนแรก ผมถึงกับผงะถอยหลัง ความเชื่อตามเด็กที่เล่าให้
ฟังชักแน่นเสียแล้ว เจ้าช่วยมาล้มที่เราและหมดสติลง ผมบอกไม่ถูกว่าหัวใจ
มันเป็นอย่างไร มันวูบไปทั้งตัว รู้สึกตัวเบาหวิว แต่ใจของนักสู้ชักจะมีที่
"ผีร?" มึงเอากูมานั้แล้วแต่เด็ก กูเอากะมึงละคราวนี้ หมาจนตรอกแล้ว
ที่ฟังตัวเองในยามเปลี่ยวอย่างนี้คือ เลือดร้อนดุเดือด ทำใจให้เป็นบ้ากั๋ม
แข็ง เห็นข้างเท่าหมู โดดออกจากที่วิ่งสวนไปยังที่นั้น กั๋มฉวยก้อนหิน
เหวี่ยงกราดไป พร้อมกับด่าแข่งชักหักกระดูก ขว้างมันไปทุกทิศด้วยฤทธิ์
มุทะลุ สุดแต่ความเร็วจะหีบก้อนหินได้ทัน เหวี่ยงเป็นปืนกลไปเลย คิมี
ถ้ามึงเป็นคนกูจะฉีกเนื้อมึงเสีย ผมวิ่งตรงเข้าหาเสา "ว" นั้น พอใกล้ผมเตะ
ลมเพี้ยวรอบตัวไป วันนี้ถ้ามึงเป็นผีมึงเอากูให้ตาย กูยอมแล้ว กลัวมึงม
มากแล้ว ผมวิ่งห่างพวกและเตะต่อยลมอยู่คนเดียว พอใกล้เข้าไปภาพก็
ก็ปรากฏขึ้นรางๆ มันเป็นศพห่มผ้าขาว หน้ามันเป็นซากศพเนื้อแห้งติด
กะโหลกแต่ผมมีอารมณ์บ้าเสียแล้ว หยุดชะงักนิดหนึ่งเพียงให้แน่นว่าคนหรือกั๋ม
ถ้าเป็นคนจะโดดลือกทันที การไม่หยุดยั้งของผมนั้นเอง อ้ายภาพอุบาทว์

เห็นได้กลายเป็นนกสีขาวตัวเล็กนิดเดียวเกาะอยู่ที่เหล็กรางรถไฟ ผมกวาด
ดินเสียพักเดียวทุกสิ่งทุกอย่างหายไปสิ้น กลายเป็นความเงิบและมืดที่สุด
เพราะผมได้ทิ้งได้มานานแล้ว ชักยืงงหันมองรอบ ๆ ภาย ความกลัวหายไป
ความว่างเปล่าทำให้เกิดลึกลับใจ ผมผจญอยู่คนเดียวไม่มีใครตามมาเลย
คงกำลังตื่นเต้น ผมตัดสินใจไม่ถูกว่าจะหันกลับไปหาพวกหรืออย่างไร
เพราะระงับมานานครั้งนี้มันแน่ยิ่งกว่าแน่ว่ามันคืออะไร ที่ลึกลับนักกว่าผี
หลอกคนจับจิ้งหรีด มันแน่กับตาแล้ว นึกโกรธพวกข้างหลังว่าข้างกระไรหนอ
แต่เส้นทางร่วมไม่มีหัวใจรวดเร็วและบ้าบิ่นเสียบ้าง เห็นแล้วว่าเราวิ่งมา
ทำไมไม่ตามมาบ้าง แต่ความโมโหของผมนี้มารู้ตัวคราวหลังว่าผิด เพราะ
ทางนั้นมิใช่คนเดียวยังเป็นผู้ใหญ่ นอกนั้นก็ยังมีเด็กทั้งยังเกาะและ
จิ้งหรีดแก้อีกเจ้าช่วยก็กำลังเข้าตริทูต

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเงิบไป เสียงจิ้งหรีดก็ร้องกันรอบไป เป็นอันว่าผม
ก็คนเดียวในที่ว่างเวง เหลียวดูพวก แสงไฟอยู่ห่างมาก ผมวิ่งมาด้วย
โมโหใจเร็วผิดธรรมดาไกลกว่าจะตามได้เร็วทันใจ ขณะที่ยังคิดอะไรไม่ออก
ก็เสียงคล้ายคนผิวปาก วิว! แล้วก็มีผ้าขาวผืนใหญ่เหมือนถูกทิ้งมาจาก
ด ทาศกทยกางแฉลบมาตามลมทำท่าจะคลุมผม อากาบ้าก็เกิดขึ้น ผม
ตั้งตะหงัดตอย มันไม่มีอะไรเลย คล้ายผมเห็นไปเอง ผมไม่หยุดใช้กำลัง
จิ้งหรีดจิ้งหรีดรู้สึกว้างจ้า จึงยังสติ พวกเรามาล้อมแน่น ผมพูดอะไร
ไปตกก ก้มหน้าบอกว่า "กลับกันเถอะ" อีต่อนกลับนี้ชักรวนกันเป็นการใหญ่
ไปก็ใครอยู่หลังและก็ไม่มีการอยู่หน้า ลงท้ายนายแปลกออกหน้าผมคุมหลัง
งแตกเบาที่ถนนมีผู้คนแล้ว ผมหายโมโหจึงเกิดความกลัวอย่างประหลาด
คนเห็น พูดเล่าเรื่องให้นายแปลกฟังกระท่อนกระแท่นเต็มที แต่นายแปลก
เงิบไปเป็นจริง เพราะมองเห็นเหตุการณ์อยู่กับตา กว่าจะเข้าบ้านนอน
ก็ห่างตรงกบ้านตัวเองเข้าตอมมืดก็อดเสียไม่ได้ เรื่องนี้ผมเงิบไม่พูด
ไปใครฟังเลย เจ้าบุญช่วยก็เงิบกลัวพ่อแม่จะด่าเอา ส่วนผมเป็นผู้ใหญ่กว่า
ก็เห็นไปโดนมาอย่างนี้ผู้ปกครองต้องเล่นงานผมแน่

...ทันใดเสียงผู้หญิงร้อง โอ๊ย อย่าง
ระโหยโรยแรงเหมือนครางมากกว่าร้อง...
ใครมา? และร้องขึ้นเพราะเป็นอะไร...

เธอล่ะอะไร?

ผมกลับรถอยู่ยามมาถึงกรุงเทพฯ เป็นเวลาบ่าย พอลงสถานี
หัวลำโพงก็แน่่วจะกลับบ้าน ผมคิดถึงแดงอ่อนใจรอนๆ ด้วยจากเธอไปธุระ
อยู่ยงสามสี่วัน เธอคงคอยจะพบผมอยู่ทุกวัน ทั้งแม่ดวงและเจ้า
ไปร์คงบ่นถึงแย้ สองคนที่ผมกล่าวถึงนี้ คือพ่อสื่อแม่สื่อของผมนั่นเอง
สองผิวเมียคู่นี้เข้าสวนส่วนหนึ่งของแดงอ่อนผู้เป็นลูกผู้มีอันจะกินในย่าน
วัดใหญ่ธนบุรี บางคืนที่ผมจะไปพบแดงอ่อนได้จะต้องอาศัยกระท่อมน้อยๆ
ของผิวเมียคู่นี้พักก่อน พอทำแสงไฟเป็นสัญญาณ ทางแดงอ่อนอยู่
บนบ้านจะแอบลงมาพบกับผมในสวนเสมอๆ ชั่วครู่ชั่วยามแล้วก็รีบกลับ
ขึ้นบ้าน ส่วนผมก็บังเงากลับมาใจสุรากับพ่อไปร์ตามเคย โดยรีบข้าม
เรือจ้างมาขึ้นที่วัดมอญบางหลวงเดินตามตรอกตามสะพานเล็กๆ มา
กระท่อมพ่อไปร์แม่ดวงแต่เวลาบ่ายๆ สุราที่ผมซื้อติดมือมาพร้อมด้วยหูหุ้มบ้าง
เปิดพะไลบ้าง ก็เปิดวงรำกันเป็นนิจ ผมจากไปธุระเสียที่อยู่ยงสามสี่วัน
โดยบอกกล่าวไว้แล้วทั้งแดงอ่อนและเจ้าไปร์ แแดงอ่อนรู้กันดีกว่าผมไม่อยู่

ถึงแก่กรรมมาวันใดผมจะทำสุมไฟเผาโบไม้แห้งแล้วเอาระสบคลุม ปิดเปิดไฟให้ควันไฟขึ้นเป็นกลุ่มๆ บนอากาศขึ้นๆ ลงๆ ตามที่กระสบคลุมและเปิด แดงอ่อนก็จะรู้ว่าผมมา เพราะการนัดหมายอย่างนี้เราทำกันจนจำกันได้

หลังจากสถานีหัวลำโพงขึ้นรถรางมาบ้านผมที่ตรอกหม้อข้างวัดสุทัศน์ จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง อาน้ำแล้วจะตรงไปฝั่งธนบุรีทันที แต่ครั้งมาถึงก็แห้งแล้วเหตุการณ์พิเศษได้เกิดขึ้น ทำให้เกิดความตั้งใจแต่เดิมไปบ้าง

คนที่นั่นมีผู้ที่นับถือคนหนึ่งเกิดสิ้นชีพ จะรดน้ำศพในตอนเย็น ผมจำเป็นใจว่ามารดาผู้มีพระคุณก่อน แต่ทางแดงอ่อนจะไม่รู้เรื่องการหาหน้าของผม ผมจึงรีบเก็บของเข้าห้องแล้วผลจากบ้านรีบมาข้ามฟากลงเรือจ้างท่าปากคลองตลาด แต่พอจะลงเรือเท่านั้นผมหันหลังมาดูอะไรโดยไม่ได้ตั้งใจก็พบทางแดงอ่อนโดยไม่คาดฝัน เธอมากับมารดา กำลังเดินตามหลังผมมา

ผมสะดุ้ง ผมเลยหยุดยืนข้างทางเดินคอยหาโอกาสจะทำใบบอกนัดหมายแล้วเดินนี้จะไปหา พอดีมารดาของเธอหยุดซื้อขนมแห้งๆ ที่วางขายข้างสะพานจะลงเรือ แดงอ่อนมีหน้าตาร้อนรน ทำมือโบกไปโบกมา เป็นที่กั๊กห้ามผม แต่ผมไม่รู้ความหมายของเธอเลย ผมทำปากมู๋ใบเป็นรูปหมาเห่า เธอว่าอะไร? แต่เธอกลับทำหน้าตื่นกลัวและโบกมือห้ามผมเดิน แสดงทำว่าไม่รู้ความหมายของเธออยู่นั่นเอง เธอยิ่งทำท่าร้อนรนเดินไปที่เรือจ้างแล้วขึ้นต่อไปถึงฝั่งทางธนบุรีแล้วทำหน้าที่แบ้ๆ โบกมือห้ามผมเดิน พอเข้าใจความหมายว่าเธอห้ามไม่ให้ผมข้ามฟากไปฝั่งธนหรือนัยไปโบกให้ผมไปหาเธออย่างเคย แม้ผมจะพอเข้าใจความหมายของเธออยู่บ้าง แต่ตาทั้งสองคงมองดูเธออยู่อีก เธอทำมือคว่ำๆ หงายๆ หลายตลบตลบไป มีทตรงแล้วทำฝ่ามือล้มลงนอนลงท้ายโบกไปโบกมาเป็นการห้ามผมเดิน

ใจผมหมายความว่าหมายเพียงการโบกห้ามเท่านั้น แต่ตอนสัญญาณลับตอน

นั้นไม่เข้าใจเลย แต่การจะถามและพูดกันโดยออกเสียงนั้นย่อมไม่ได้

เพราะมารดาเธอกำลังอยู่ หลุดตัวไปที่ว่ามารดาเธอไม่รู้จักผมเลย เราจึงมี

โอกาสแอบติดกันอยู่ได้ ตอนท้ายเธอโบกมือให้ผมกลับบ้าน ผมสงสัยอยู่
 ในท่าบอกรับนั้น จึงทำใบ้ถามไปว่า คือเอานิ้วมือชี้ที่ตัวเองแล้วผายมือไป
 ทางถนน แสดงว่าผมต้องกลับหรือ เธอก็พยักหน้าตอบ พอดีมารดาเธอ
 ซื้อขนมเสร็จห่อแล้วจ่ายเงินแล้วก็ชวนกันลงเรือ ผมยังคงยืนดูเธออยู่ด้วย
 หัวใจระส่ำระสาย มิดแปดด้านไม่รู้ว่าเธอทำอะไร? เธอหันมาดูผมด้วย
 สายตาละห้อยละเหี่ย แสดงว่าเธอห้ามผมไม่ให้ไปหาเธอนั้นด้วยความสนใจ
 จำใจจริงๆ ผมใจหาย พอเรือจ้างพ้นท่าไปแล้วผมก็เดินกลับ หัวใจฟุ้งซ่าน
 และกลัดกลุ้ม ใครบ้างล่ะครับจะไม่กลุ้ม มาพบเอาความมิดแปดด้านเข้า
 อย่างนี้ ถ้าเธอไม่มากับมารดาเราก็คูรู้เรื่องกันแล้วว่ามีอะไรเกิดขึ้น พวกคุณ
 คงจะสงสัยหรือปลงอนิจจังผมว่าช่างกลัวมารดาของแดงอ่อนเสียจริงๆ
 มันมีเรื่องจะต้องกลัวนี้ครับ ถ้ามารดาเธอรู้เรื่องหรือระแวงใจ เราก็คงคบ
 ไม่ได้แน่ๆ และร้ายที่สุดนายไปร์และแม่ดวงจะต้องระเห็จพ้นสวนไปแน่ๆ
 เข้าเขาอยู่แล้วเป็นแม่สื่อแม่ชัก ต้องคืนสัญญาเช่ากันโดยเด็ดขาด ผมระวัง
 ข้อนี้นะเป็นการใหญ่ ถ้าเราปกปิดไว้ได้จนกว่าเราจะเก็บเงินเก็บทองในการทำ
 งานของผมได้พอก็จะหาผู้ใหญ่ติดต่อสู่ขอแดงอ่อนเป็นทางการเลยเวลานี้ดี
 กลุ่มๆ ไปอย่างมิดๆ พ่อไปร์ของเราเขาปลุกปลุกขายไม้มากค่าง ฉะมัน
 แแดงอ่อนมักจะอ้างว่ามาเอาพลูที่กระท่อมพ่อไปร์เสมอๆ โอกาสของเราจึง
 มีอยู่ด้วยฉะนี้

ผมกลับมาบ้านอาบน้ำอาบทั่วแล้วแต่งตัวไปที่บ้านผู้ใหญ่ที่ผม
 ขอบพอนับถือ และเคยมีบุญคุณกับผมอยู่บ้างบางประการ แต่แ
 ยากจนขั้นแค้น ตายลงก็แทบไม่มีเงินจะซื้อโลงใส่ เพื่อนบ้านใกล้เคียงชว
 กันออกเงินซื้อและจะช่วยสวดให้สักสามคืน ผมเองเล่าจะมีปัญหาอะไร
 เคยนับถือกันและมีคุณกันอยู่บ้าง ก็จำเป็นจะต้องช่วยเหลือกันไปทั้งแรง
 และเงินทอง

คนผู้เฒ่าผู้นี้เป็นโรคที่โบราณเรียกกันว่าผีในท้อง ถ้าเรียกตามท
 แพทย์รุ่นใหม่ก็คือโรคลำไส้ เป็นผีเห็ดเล็กในลำไส้ เขาว่าถ้าผีแตกก็ตก

ความตายมาถึงนั่นเอง ศพเอาผ้าคลุมไว้ ตอนจะใส่โลงสัปเหร่อทำการมัด
ไปเสีย ศพกระเทือนกลืนเหม็นจากการเน่าในท้องก็พุ่งตลบ ผมทนไม่ค่อย
ง โทงจึงแอบเข้าพวกคอสูรา ต้มเสียเต็มๆ แก้ว แต่การต้มสุราก็ไม่ทำให้
ผมเหวี่ยงได้เลย แต่รู้สึกว่าการพะอืดพะอมไปได้บ้าง ต้มสุราแล้ว
แก้มตุ๋นของเปรี้ยวแก้ความคลื่นเหียนไปได้

บอกว่าศพจะเข้าโลงก็เกือบค่ำ ผมบอกกับใครๆ และภรรยาผู้ตายว่าขอ
ไปดู: ฝนหัวโมงประเดี๋ยวจะกลับมา ใจไม่สบายเลยถ้าไม่ทราบว่าจะแต่งอ่อน
ไปไหนอะไรจึงห้ามไม่ให้ผมไปหา เป็นตายอย่างไรจะต้องไปพบเจ้าไปร่และ
แม่ตัวให้ได้ เรือจ้างกว่าจะถึงวัดมอญก็ค่ำมากแล้ว ผมนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้
ซักแห่งเวลาฝากเจ้าไปร่อย่างเคย จึงหันหน้าเดินตามตรอกย้อนออกมาออก
ศพ แกงวิญญาณข้ามสะพานไปสู่ตลาด ค่ำแล้วโรงได้สองขวด เปิด
ไฟให้ห้องซีกห้องดีแล้ว ตัวเองสั่งเจ๊กตวงเต็มๆ แก้ววดเข้าไปเป็นทุนเสีย
ผมแก้มตุ๋นใจ และช่วยให้ใจแข็งเพราะเพิ่งผ่านการอาบน้ำศพมาหยกๆ
ก็เด็ดไม้อาย ทั้งทางเดินต่อไปก็ไกลและไม่ค่อยจะมีคนใจซึกจะผ่องๆ

ความไกลของตรอกนี้ พอตึงๆ ขาเกือบเมื่อยจึงเข้าเขตวัดใหญ่ หน
แม้จะวัดสักหน่อยแต่ผมคุ้นทางดีจึงเดินได้สบาย พอถึงทางซอยแยก
ไปศพ พวกไปร่ ผมก็เลี้ยวขวับไม่ต้องมองเห็นอะไรหรือไม่ใช่ เพราะมา
เสียก่อนแล้ว เอากันว่าแรมปีที่เดียว มองเห็นกระท่อมเจ้าเงาะกับรจนา
แถมจุดไฟไว้แดงๆ พอใกล้เข้าไปผมจึงร้องเรียกชื่อเจ้าของกระท่อมทั้งสองคน
ก็พอดูเห็นแม่ดวงโผล่ประตูออกมายืนอยู่ที่ธรณีประตู แสงสว่างข้างใน
ก็เห็นภาพทำให้มองรูปร่างแม่ดวงเป็นหนังตะลุง หน้าตาไม่เห็น เป็นภาพ
คล้ายๆ พ่อเฒ่าร่างคน แต่จะมีตอย่างไรรู้ตามร่างนั้นก็จำได้ว่าเป็นแม่ดวง

"พี่เพรี?" เธอร้องถามมา

"พี่เพรี" ผมตอบไป

"พี่ว่าไม่มาเสียอีก หายไปหลายวัน" แม่ดวงต่อว่า

"พี่ว่าจะเสร็จธุระ อยากรักกลับจะตายไป คิดถึงแทบแย่" ผมว่า

"ฮะ คิดถึงฉันหรือใครกันแน่?" แม่ดวงกระเช้าแล้วหัวเราะอย่างสนุก
ผมไม่หัวเราะด้วย ถ้าขึ้นหัวเราะก็จะสมจริงว่าผมคิดถึงแดงอ่อนหา
ได้คิดถึงแม่ดวงหรือเจ้าไปร์ เพราะคำคิดถึงของผมมันคลุมเครือ

"โธ่ คิดถึงจริง ๆ นะ คิดถึงทั้งสองคนเลย" ผมว่า "พี่เขาไปไหนล่ะ?"

"พี่ไปร์รึ?" แม่ดวงผู้ดำขำถาม

"ก็ไปร์นะซี" ผมตอบ

แม่ดวงหยุดนิ่งสักสองสามอึดใจแล้วถอนใจยาว

"ฉันยังไม่รู้เลยว่าพี่ไปร์เขาหายไปไหน" แม่คนดำขำว่า

"ฮะ! อยู่ด้วยกันไม่รู้เรื่องว่าไปไหน" ผมตอบแล้วมองหน้า

"จริง ๆ ฉันไม่สบายอยู่หลับไปจนค่ำ ตื่นมากก็ไม่เห็นเขาเลย"

"อ้าว นี่ฉันซื้อเหล้าซื้อเบียร์มาจะกินกะเขา เขาไปไหนล่ะ?"

"เอาวางไว้ข้างในเถอะ" แม่ดวงว่า "เดี๋ยวฉันจะเที่ยวเดินหาให้แถวนี้
คงไปบ้านใครแถวนี้เอง" แม่ดวงพูดแล้วเดินหายไปในความมืด ผมหันหน้า
เข้ากระท่อมวางขวดเหล้าและเปิดลมที่ยกพื้นจากดินเป็นที่นั่งเล่นนอนเล่น
ผมสังเกตข้างๆ ตาว่ามีอะไรผิดแปลกไปบ้าง แสงตะเกียงสว่างเห็นมุม
กระท่อมด้านโน้นมีตุ๋อะไรผิดตา จึงเหลียวมองนิดหนึ่ง ถ้าเจ้าไปร์จะเกิด
ได้เงินพิเศษอะไรมา จึงซื้อตุ๋อะไรปิดกระดาดเป็นดอกดวงที่คนจนๆ ชอบ
ใช้กันมาก ถ้าเขาสีมตาอ้าปากได้ผมก็ดีใจด้วย ผมไม่เอาใจใส่กับเจ้าตุ๋นั้น
อีกเลย หันมาเปิดขวดเหล้า การดื่มเหล้าโรงเราเปิดกันเสียถนัดถนี่ คัด
เอากันขวดกระทู้กับพื้นดิน จุกขวดก็จะทะเล้นขึ้นมา หรือบางทีก็หลุด
จากคอขวดจนเหล้าไหลหก ผมเปิดแล้วก็หยิบแก้วที่หิ้ง เคยหยิบเคยทำ
อะไรๆ อย่างบ้านของตัวเอง ดื่มแก้กระหายเสียเต็มที แล้วอย่างไรไม่
ทราบเกิดสนใจเจ้าตุ๋ใบนั้นขึ้นมาอีก จึงหมุนตัวไปดูอีกที แต่คราวนี้ผมเฝ้า
กับชะงัก เพราะว่าสิ่งที่เห็นคราวแรกว่าตุ๋อะไรนั้นมันไม่ใช่เสียแล้ว มันคอก
โลงผี มันเป็นโลงชนิดเสวๆ โลงชั่วคราว ต้องทำด้วยไม้ยางแล้วใช้กระดาด
ลายดอกไม้ที่พิมพ์มาจากนอกปิดไม่ให้เห็นเนื้อไม้ที่หยาบและช่องทำ

แม่ถึงแก่มินตาแข็ง แผลอะไรไม่ออก ใครตาย? แม่ดวงนะพบตะกี้ เจ้า
ไปสิ? เอ๊ะ! จะเป็นไปได้อย่างไร แม่ดวงบอกหยกๆ ว่าเธอนอนหลับไป
คืนนั้นก็ไม่ว่า นายไปร่ออกจากบ้านไปไหน อย่างนั้นใครอยู่ในโลงนั้นเล่า
แม่ถึงแก่มินตาแข็งไม่กล้าขยับเขยื้อนตัว คอยเงี่ยหูฟังว่าจะมีใครมาบ้าง มิฉะนั้น
แม่ถึงแก่มินตาแข็งแน่ คุณพระคุณเจ้าขอให้ใครมาในเวลานี้ด้วยเถิด ลูกจะ
ขใจใหญ่แล้ว พอดีกับนกก็ร้องอยู่ยอด้ไม้ ผมขนลุกชูหัวใจวูบ ความจริง
แม่ถึงแก่มินตาแข็งเป็นธรรมชาติของนกกลางคืนมันจะร้องของมัน แต่ในเวลาเงียบสงัด
แคะ ตัวคนเดียวที่กำลังยืนอยู่กับศพซึ่งไม่รู้ว่าศพใคร ผมน้อยใจว่า
แม่ถึงแก่มินตาแข็งจะบอกผมว่ามีอะไรอยู่ในกระท่อมและยิ่งกว่านั้นยังทิ้งผมไปเสียอีก
แม่ถึงแก่มินตาแข็งแสงตะเกียงซักจะอ่อนแสงลง น้ำมันคงจะน้อยหรือจวนหมดเสีย
แม่ถึงแก่มินตาแข็ง? ถ้ามันดับลงจะทำอย่างไร ฤทธิสุราที่ดื่มไว้หายหมด ทันใด
เสียงกู่ทมิฬร้อง โอ๊ย! อย่างระโหยโรยแรงเหมือนครางมากกว่าร้อง
เสียงกู่ทมิฬนอกกระท่อมไกลออกไป ใครมา? และร้องขึ้นเพราะเป็นอะไร
แม่ถึงแก่มินตาแข็งเป็นอะไรระมั่ง? เอ๊ะ! หรือแม่ดวงกลับมาแต่คงเจ็บท้อง เสียงที่
ไกลไกลเสียงเจ็บปวด แม่ดวงท้องแก่อยู่แล้ว ผมยืนนิ่งหันหลังให้ประตู
กระท่อม หน้านั้นหันตรงโลงผิอย่างไม่ยอมหันไปอื่น ผมรอ รอคอย
แม่ถึงแก่มินตาแข็งจะเดินกลับมา แม่ดวงทำอะไรกับผม หลอกผมให้มาอยู่กับผีแล้ว
ผมแหกตาตัวรอดไปไหน ทั้งแค้นใจและทั้งกลัว ทำให้ผมคอแห้งผาก

ในระหว่างที่ผมตัวแข็งที่อยู่นั่นเอง ได้ยินเสียงผู้ชายกระแอม และผี
ก็เดินกู่ข้างหลัง ผมสะดุ้งทั้งตัว เพราะอยู่ๆ ก็มีเสียงเกิดขึ้น แต่แล้วใจ
แม่ถึงแก่มินตาแข็งบรรเทา ผมมีคนมาอยู่ด้วยแล้ว ไม่เป็นไรแล้ว

“เอ๊ะ! นันนายนพรี” เสียงหัวๆ ถามทักอยู่ข้างหลัง “อ๊ะ! ใจกล้าดี

๒๓๓

ผมรีบหันกลับก็พบกับนายปานสัปเหร่อวัดใหญ่ ผมดีใจแทบโลด
แม่ถึงแก่มินตาแข็งผู้ชื่นชอบพ่อกับเจ้าไปร่และแม่ดวงดี ทั้งเคยดื่มเหล้าด้วยกันบ่อยๆ

“หายไปไหนหลายวัน นายไปร่เขาบ่นอยู่ทุกวัน ขาดเพื่อนดื่มกันไป

นายปานพูดลิ้นคับปาก เคยจำกันได้ว่าถ้านายปานดวงเหล้าไปมาก ๆ จะพูดเสียงนี้ "เฮอ! พวกเราคนหนึ่งหนีเราไปเสียแล้ว นอนอยู่ในนั่นแหละ" เขาพูดแล้วขี้มือไปที่โลง ผมยังไม่ถามว่าใครพวกเรานั้นใครกันที่อยู่ในโลง

"ใครกันล่ะที่ตาย" ผมถามโดยทนไม่ไหว อยากรู้ว่าใครจากไหนมาตายที่นี่

"นั่งดวงนะซี" นายปานว่า

ผมเหมือนตัวกระดองพันพัน ตาถลน ตัวขา หัวใจมันวิต คล้ายจะหลุดจากที่ทรวงอกแล้ววิ่งมาออกทางปาก ผมพูดไม่ออก หูผมฟังผิดไปหรือ หูผมผิดหรือนายปานพูดผิด เพราะเมาสุรา เขาเห็นผมนิ่ง คงคิดว่าไม่เชื่อก็จึงพูดอย่างหัวเราะ ๆ

"นั่งดวงนั่นแหละ ตายทั้งแม่ทั้งลูกในท้อง อยู่ในนั่นทั้งคู่ เปิดดูก็ได้ โลงไม่ได้ตอกตะปูฝา"

ผมยิ่งจะซັกตายไปเดี๋ยวนั้น แม่ดวงตาย เอ๊ะ! ก็เมื่อกี้... โอ๊ย! ผมคราง แม่ดวงหลอกผมแล้ว พบกันพูดกันหยก ๆ ผมคอตีบตันไม่อยากจะพูดอะไร

"ตายเมื่อเข้านี้เอง พ่อไปร้องให้ร้องห่มเป็นลมหลายพัก เวลานี้ไปนอนอยู่ที่กุฎิพระ"

นายปานพูดต่อ แล้วเหลียวไปพบขวดเหล้ากับห่อเปิดพะไลก็หัวเราะ แล้วร้องว่า

"บ๊ะ ๆ พบเหล้าเข้าอีกแล้ว เมื่อกี้ไปฟาดที่ร้านมาครึ่งขวดเลย ชื่อน้ำมันมาด้วย ตะเกียงจะดับ"

"ช่วยพาฉันไปหาเจ้าไปร่ที" ผมพูดโพล่งออกไป

"อ้าว! นึกว่าอยู่คุยกันที่นี่" เขาว่า และยื่นนึ่งสักสองอึดใจ "เฮ้อ! ไปก็ไป" เขาว่าอย่างตัดสินใจ "แต่เอ๊ะ! ต้องเติมน้ำมันตะเกียงก่อน" เขาพูดแล้วจัดการเติมน้ำมันตะเกียงที่มีแสงอ่อนเต็มที เขาหมุนเกลียวคอดตะเกียงแฉะ เหน้ำมันลงไป พอน้ำมันลงเต็มแล้ว แต่คอดตะเกียงได้ตั้งทั้งไส้ออกมาข้างนอกเรือนตะเกียง ไส้มันแห้งอยู่แล้วไฟก็ดับลงมิดตั้งเข้าถ้า ผมจะ

จนใจหงให้ได้ในบัดนั้น

‘มีไม้ขีดไฟไหม’ นายปานถามผม

ผมรีบคว้าไม้ขีดและจุดไฟให้ทันที กว่านายปานจะถอดหลอด
ตะเกียงไฟก็กินก้านไม้ขีดเข้าไปจนหมด ผมรีบจี้ไฟที่เหลือน้อยเข้าที่ใส่
ตะเกียงพอดี ไม้ขีดไม้ขีดอันใหม่ เสียงอะไรหล่นดับข้างนอก ผมสะดุ้งใจ
พอสว่าง แลวนั้นไม่มีต้นมะพร้าว ถ้าลูกแก่หรือลูกที่กระรอกเจาะจะ
พดแดงก็ไม่มีทาง พดตะเกียงสว่างขึ้น หัวใจค่อยดีขึ้นน้อยๆ แต่คงเต้นรัว
ไปเป็นปกติได้

‘เขาเหล่าไปตีไม้ด้วย’ ผมว่า แล้วรินเต็มแก้วดื่มอีกๆ เข้าไป รินใหม่
ส่งให้นายปาน เขาก็รับไปดื่มเช่นเดียวกัน แล้วเราก็หยิบเหล่าหยิบเปิดออก
จ แกระ ทักม

‘เท่าๆ เดินหน้าซี ถ้ากลัวก็’ นายปานพูด เขาท่ายใจผมถูกแฉง ผม
เดินหน้าท่างค่อยๆ กลัวจะห่างนายปาน ลงมันปอดลอยเสียแล้วอยู่หน้า
ประตูไม้ไผ่ทั้งนั้น พอหันทางซอยของสวนเข้าสะพานไม้เป็นหมู่บ้าน
คนแก่เฒ่า แสงไฟตามบ้านพอสว่างถึง ครั้นพ้นบ้านเข้าเขตวัดก็เงียบและ
มืดมิด ผมค่อยดีขึ้นเพราะฤทธิ์สุราที่ดื่มอย่างไม่ยั้งเข้าไปตะกั้นนั้นทำให้ใจ
สบายขึ้น

พขขึ้นกุฎิพระพบหน้าเจ้าไปร์ เจ้าไปร์ก็ร้องไห้โฮ ผมใจคอตีบตัน
แต่ก็พยายามปลอบใจเพื่อนไปตามเรื่อง พอเขาหยุดร้องไห้แล้ว ผมจึงเล่า
ไปพอแม่ดวงออกมารับผมที่ประตูกระท่อม คู่กันสองสามคำแล้วจาก
ไปก็จะมาตามตัวเจ้าไปร์ ทุกคนงันงก พระอีกสององค์ก็พลอยเงียบงัน
แต่ไฟแดงไปตามๆ กัน

‘เท่าๆ’ นายปานร้องขึ้น ‘ฉันถ้าจะค้างที่วัดนี้ละแสะ ใจไม่ดีเสียแล้ว
ทำไมแกงมันแหละใครจะกล้าเข้าไปเอาอะไร’

‘ทำไมจึงไม่มีพระไปสวดกันล่ะ’ ผมถามเจ้าไปร์และนายปาน

‘เจ้าทรงที่เขาขอร้องไม่ให้สวด เพราะคนในบ้านเขาเจ็บอยู่คนหนึ่ง’

เจ้าไปร่บอก

ผมนี่ก็หวัดไปถึงแดงอ่อนทันที มีน้ำเล่าเธอจึงตีไปห้ามผมไม่ให้ม
อ้อ! มีการตายเกิดขึ้นนี่เอง พุทโธ่ ถ้าเราพูดกันได้อย่างธรรมดาที่รู้เรื่องกับ
แล้วไหนจะมาให้เกิดทุกข์เล่า

"พຽงนี้ค๋อยเอาศพมาวัด สวดให้หน้าไฟแล้วก็เผาเลยหมดเรื่อง" นาย
ปานว่า

คินนั้นผมเลยค้างที่วัด ไม่สามารถจะกลับบ้านได้ ขาดพึ่งสวด
ทางบ้านนั้นไม่เป็นไร พຽงนี้ไปเล่าความจำเป็นให้ฟัง ผมกับนายปาน
ขออนุญาตพระดิมเกล้า เจ้าไปร่ก็ดิมด้วยรู้สึกค๋อยมีจิตใจดีขึ้น

...ตึกนี้ตายกันมาหลายคนแล้วตั้งแต่ต้น
 ภาวะกุล วิญญาณ...ก่อน ๆ คงจะสิงอยู่...จึงได้
 เกยกเย็นสะกิดใจผู้อยู่หลัง ๆ นึก...

ผู้ทีกลับมา

แก้ม แก๊ก" เป็นเสียงคนจับหวงบานประตูไขกลงกับแป้นลองที่มี
 ความหมายตามทำด้วยทองเหลืองหนา ซึ่งขณะนั้นผมนั่งหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ที่
 ...ก็เห็นว่ามีแขก พอได้ยินเสียงผมก็สะดุ้งขึ้นตรงไปที่บานประตูตึกที่ตั้ง
 ...อย่างแบบวิจิตรในสมัยเก่าตามฐานะผู้มั่งคั่งจะสร้างให้เป็นปราสาท
 ...เปิดบานประตูทันที เพราะสงสัยว่าหูจะผาดไป ก็เป็นจริงอย่างว่า
 ...แก้มแก๊กก็เลยไปเฉย ๆ ก็เป็นว่าหูแว่วไปเองเพราะหวง

แก้มหน้าดูนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ตั้งอยู่ห้องโถงบอกเวลาห้าทุ่มครึ่ง
 ...ใจเหือก คินนี้เป็นคินที่น่ากลัวใจที่สุด ตามธรรมดาผมนอนคุดคุ
 ...ที่นั่นหลับ ๆ ตื่น ๆ แบบโยคินั้น เพราะหญิงแปลกหน้าคนหนึ่ง
 ...แก้มแก๊กหัวค่ำ เมื่อนายผมไม่อยู่ไปหัวเมืองยังไม่กลับก็แจ้งเรื่องให้
 ...แก้มแก๊ก เธอตกใจล้มตาโพลง อ้าปากค้าง ที่มีมือเธอก็กระเป๋าดูทาง
 ...

"แก้มแก๊กไหนคะ?" เธอถามอย่างสีหน้าร้อนรน และมีกิริยาเสียใจหมด

หวังอะไรๆ ของเธอ

"ท่านไปจะเชิงเทราครับ ท่านว่าจะกลับรถเย็น ก็น่าจะถึงแล้วเมื่อหกโมงเย็น แต่นี่อย่างไรจึงผิดเวลาไป" ขณะที่ผมพูดเธอมองหน้าผมคล้ายจะค้นหาว่าพูดจริงหรือไม่จริง

"กรุณาเชื่อผมเถอะครับ ผมเรียนด้วยความจริง" ผมพูดต่อ เธอมองหน้าผมอย่างร้อรรน สีหน้าเหมือนจะร้องไห้เสียให้ได้

"เอาอย่างนี้เถอะครับ เชิญคุณเข้านั่งพักคอยให้สบายก่อนเถอะครับข้างใน"

"ขอบใจค่ะ" เธอตอบเหมือนเสียงสะท้อน ผมอึดอัดใจไม่รู้ว่าหญิงนี้ทำอะไรกับนายเราแค่นั้น และนัดกันอย่างไร แต่ทางที่ดีต้องต้อนรับไปตามหน้าที่คนใช้ที่ดี ผมตรงเข้าดิ่งกระเป่าเดินทางของเธอพร้อมกับพูดขอร้องเชิงบังคับ

"โปรดให้กระเป่าผม แล้วคุณตามเข้ามาพักข้างในเลยเถอะครับ"

เท่านั้นเองหญิงผู้แปลกหน้าและสาวสวยก็เดินตามผมเข้าไปในห้องรวมแขก ผมนึกเดาเหตุการณ์ของนายว่าบางทีรถมาถึงแล้ว แต่นายอาจจะเลิกไปรับประทานอาหารเสียที่ร้านไหน แต่เอ๊ะ ก็หญิงคนนี้บอกหรือนายนัดกันเธอไว้เป็นมั่นเป็นเหมาะะ ยิ่งงั้นแะนะ นี่ก็ค่ามากแล้ว ผมเลยใช้วิชาคนใช้ที่ดีชวนพูดชวนคุยกับเธอไปเรื่อยๆ เธอแหงนมองดูตึกเก่าๆ ที่มีลวดลายซ่อซ้นงดงามและรโหฐาน แล้วมองไปรอบๆ พอมองไปถึงภาพสีน้ำมันภาพใหญ่ข้างฝา ก็ชะงักนิ่ง ผมเลยบอกให้ทราบว่ามันคือภาพของคุณนายของนายห้างที่เสียชีวิตไปนานปีแล้ว เธอหลบหน้าจากรูปนั้นหันมาฟังผมคุย อะไรต่ออะไรต่อไปอีก จนนาฬิกาตีบอกสี่ทุ่ม ผมสะดุ้งใจ เอ๊ะนี่ยิ่งงั้นนายจึงไม่กลับ เกิดกระอักกระอ่วนใจ ผมจะทำอย่างไรกับแขกผู้หญิงนี้จะให้มาแกร่วอยู่อย่างนี้กระไรได้ จะต้องจัดห้องนอนให้เธอนอนพัก แต่พอสั่งเกิดดูหน้าเธอก็เห็นว่าอ่อนระโหยโรยแรง จึงเฉลียวใจถึงอาหารที่ความจริงผมควรจะรอบคอบกว่านี้ พอลงถามดูเรื่องอาหารก็เป็นความจริง

แต่ก็ไม่ได้รับประทานอาหารเลย ผมจึงรีบจัดอาหารว่างเรียกแม่ครัวจัด โดยตัวแม่ครัวเธอรับประทานเรียบร้อยแล้วผมก็เชิญให้เข้าห้องพักที่มีอยู่ เปรียบเทียบได้กวาดอยู่เสมอทุกเมื่อ จะเข้าพักได้ทุกเวลา ผมรีบจัดน้ำจัดท่าไฟไฟหม้อต้ม บอกที่สวิตซ์ไฟต่าง ๆ ในห้องให้เธอแล้วกลับออกมา เมื่อเธอไปประชุมแล้วผมก็ต้องนั่งเฝ้าอยู่ดังนี้แหละครับ ครั้นจะไปนอนเสียก็ไม่แน่ใจ / แทนจะมีปฏิกิริยาอะไรขึ้นบ้าง เพราะแปลกหน้ามาผมไม่รู้จักเลย เท่าที่บอกให้พักก็เพราะเธอบอกอยู่ใต้ง ๆ ว่าเป็นตายอย่างไรก็ต้องคอยจนพบ

๒. ทรามของเธอนั้นแรกไม่ยอมจะนอน คล้าย ๆ เธอจะกลัวความใหญ่โตทางตึก อันเป็นตึกเก่าแก่รับมรดกมาหลายช่วง หากแต่ยังสมบูรณ์ ไม่พังพ่นและเสื่อมโทรมอย่างไร โดยปรับปรุงตกแต่งอยู่ตลอดมา ความใหญ่โตทำให้มีอากาศเย็นคล้ายอยู่ในโบสถ์ ห้องทับก็มีมากห้อง ถ้าคนไม่เคยกับแม่แล้ว แม้ผมเองอยู่ตึกนี้มาเกือบสี่ปีก็ยังอดปอดไม่ได้ เพราะเคยอยู่ว่าตึกนี้ตายกันมาหลายคนแล้วตั้งแต่ต้นตระกูล วิญญาณของคนตเว: มุกก่อน ๆ คงจะสิงอยู่ บ้านจึงได้เยือกเย็นสะกิดใจผู้อยู่หลัง ๆ นักแต่งใจเร ผู้แหว่งลับไปแล้วยังคงมีสิทธิ์เด็ดขาดคุ้มครองอยู่

ในยามค่ำคืน ผมไม่เคยเดินทั่วตึกนี้สักที ชักเกรง ๆ นี้เธอนอนแล้วแต่ผมคงเป็นโสมเผ่าทรัพย์ จะนอนก็ไม่ได้ ท่วงทั้งนายจะกลับและห้วง ๆ ปรุปรุ เราจะแผลงฤทธิ์อะไรขึ้น ใครจะรู้ ผมใช้การนั่งนกเอน ๆ ฟิงโซฟาเล็ก ๆ ต่ำ ๆ หันได้นั้นประตูก็ตั้งขึ้นอีก ผมรีบลุกเดินไปที่ประตู คราวนี้ผมเห็นแม่ ๆ มาหยุดยืนให้แน่ใจเงยหูฟังอีก มือจับสลักกลอนทองเหลืองใหญ่ไป พกมีเสียงดังแรงอีกผมจึงแน่ใจดึงสลักออก แล้วดึงประตู้อออก แม่เห็นหน้าจึงค่อนข้างหนัก เปิดออกแล้วไม่เห็นมีใคร หน้าประตูมีไฟสว่าง แต่ผมก็เงยขึ้นอยู่สักครู่ เห็นท่าไม่ดีเลยปิดเสียตามเดิม หูผมแหว่งไปอีกสักพักก็คิดว่าอะไรกัน ผมเดินกลับมา นั่งที่เก่าอย่างใจปอด ๆ หันมองดูประตูแม่ ๆ เห็นปิดสนิทจึงหันเข้าหีบบุหรีของนายที่กล่องกลางโต๊ะ

๓. นายชอบสูบบุหรี่ฮิปป์เตียน มีกลิ่นไหม้ ๆ คล้ายกำยาน

หอมลึกๆ ไปทางแขก

ผมหลบไปนั่งที่โซฟาอีกตัวที่อยู่มุมมืด เพื่อยึดเป็นที่สำหรับสังเกตการณ์ได้ทั่วๆ ไป ลมพัดแรงเข้าทางช่องลมสูงดังวู้ๆ ฟ้าร่องไกลๆ ดูที่ฝนจวนจะตก บ้านนี้เป็นบ้านที่น่ากลัวในยามค่ำคืน ประตูหน้าต่างชั้นบนหากไม่ปิดให้เรียบร้อยเวลาลมพัดมาจะดังปึงปึงน่ากลัว ผมพยายามนั่งฟังความทรงจำว่าหน้าต่างไหนที่ลืมปิดบ้าง แต่จำได้ว่าปิดแล้วทุกบานจึงค่อยคลายใจ

ที่จริงบ้านใหญ่โตเช่นนี้น่าจะมอบคนให้อีกสักสองหรือสามคนจะดีมีคนคนเดียวค่อนข้างแย่ รวมคนในบ้านทั้งหมดรวมตัวผมด้วย เว้นนายคนเดียวก็น่าจะดีที่ไม่มีหน้าที่คนใช้ หนึ่ง คนรักษาสวนดอกไม้ สอง คนซักกรีด สาม คนทำความสะอาด ตัวผมซึ่งทำหน้าที่คนใช้ตลอดจนเป็นเลขานุการกลายเป็นคนว่างๆ เขาเหล่านั้นอยู่ห้องแถวรอบตึก ไม่มีใครเข้ามายุ่มย่ามในตึกเลย ถ้าจะมีการปิดกั้นการใช้คนซักกรีดและคนดูแลสวนดอกไม้มาช่วย พ้นจากนี้แล้วผมก็อยู่สองคนกับนาย ถ้านายไม่อยู่ผมก็ตัวคนเดียว นายท่านใจแกร่งจริงๆ เพราะผมรู้สึกสบายแล้ว ใจจึงมั่นคง แต่ผมก็ยังเป็นไก่หนุ่มอดปอดไม่ได้ เท่าที่อยู่ไก่ก็เพราะเคยชินเท่านั้นเอง

กำลังนั่งคิดอะไรยุ่งๆ อยู่ นาฬิกาตีขึ้นโดยไม่รู้ตัวเล่นเอาสะดุ้งผมเสียงมันครวญครางประสานเสียงกระหึ่มคล้ายโบสถ์ฝรั่ง บอกเวลาเที่ยงยามแล้ว ลูกไปหยิบบุหรี่ยูบอีก ฟันควันลอยพุ่งขึ้นสู่ที่สูง กลิ่นบุหรี่ยูบก็แผ่เขียนมันมีกลิ่นกระเดียดไปทางเจ้าๆ นายๆ สูบไปก็เคลิ้มไปว่ากำลังอยู่ในห้องพระโรงแห่งนครโคโร สมัยกษัตริย์ฟาโรส ตามที่เคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับของสมัยฟาโรสแห่งนครนั้น และแล้วก็มานึกเทียบกับห้องโถงที่ผมกำลังนั่งอยู่ซึ่งไม่ผิดกับห้องพระโรง ทำให้นึกถึงญาติปิศาจของสมัยฟาโรส และกลิ่นบุหรี่ยูบนี้คล้ายกลิ่นกำยานบุษบาเทวรูปในที่สุดใจก็วังเวง ฟาที่ร้องอยู่ท่ามกลางได้ร้องไกลเข้ามา ฝนจะตกแน่ทีเดียว นายก็ยังไม่กลับ โอ๊ย! กลุ่มใจจวนจะช่องลมปล่องเสียงวู้ๆ ตามความแรงของลม เหมือนอะไรคำราม นึกสงสาร

คิดอย่างหนัก ท่านถอนใจยาวแล้วเดินห่างออกไป ไปหยุดยืนที่ผนังกระจก
หน้าชั้นคุณภาพสีน้ำมัน รูปภรรยาท่านที่มีความสวยงามจ้อย ดวงตาใส
น้อยๆ ยิ้มน้อยๆ ดูดีมีเสน่ห์ ภาพนี้เป็นภาพที่ท่านต้องมองดูทุกวัน ย่อม
สาวน่ารักน่าเอ็นดู ตายแต่ยังสาวๆ ด้วยการป่วยไข้ เขาสื่อกันว่าเพราะ
ท่านรักภรรยาของท่านมาก ท่านจึงไม่ยอมมีภรรยาอีก คนเก่าๆ ในบ้านนี้
เคยเล่าให้ผมฟังว่าเมื่อภรรยาท่านจวนจะขาดใจ ท่านได้สาบานต่อหน้าว่า
จะไม่มีภรรยาอีก ถ้าหากว่ามีใหม่แล้วไซ้ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์จงประหาร
ท่านเสียตามคำสาบาน

แต่คราวนี้ท่านจะต้องทวนสาบานแน่ ผู้หญิงที่มาอาศัยอยู่สวยหยด
ย้อยน่ารัก และดูว่ามีเสน่ห์อะไรอยู่กับท่าน และการมาของเธอสื่อว่าไม่มา
จากหัวเมืองก็คงหนีใครมาเป็นแน่ กระเป๋านั้นเองเป็นพยาน และถ้าเกิด
แต่งงานกันขึ้นคำสาบานจะเป็นอย่างไร?

ท่านทรุดกายนั่งลงที่เก้าอี้ช้าๆ ก้มหน้าคอดก คางจดอก เขิงจะไข
ความคิดอย่างลึกซึ้ง มือทั้งสองจับเท้าแขนเก้าอี้แน่น ผมพลอยหนักใจใน
กิริยานั้นนัก เพราะไม่เคยเห็นมาแต่ก่อนเลย ท่านเป็นคนใจดี ยิ้มแย้มเสมอ
มีความเที่ยงธรรมเป็นประจำ เมตตากรุณาทุกๆ ไป ผมเกิดไม่สบายใจเมื่อ
มาพบกิริยานี้

"ท่านจะต้องการวิสกี้สักเป๊กใหม่ครับผม" ท่านรีบโบกมือห้ามคำเสนอ
ของผม แล้วสั่งให้เอากระดาษและปากกามาจดข้อความตามที่ท่านจะสั่ง
ให้เขียน ผมเข้าห้องทำงานหยิบกระดาษและปากกามา นั่งคอยคำสั่ง
ท่านนั่งก้มหน้าอยู่ตามเดิม

"เอ้า! คอยเขียนตามที่บอก" ท่านสั่งเบาๆ

ผมจับปากกาเตรียมไว้ ท่านนั่งอยู่เป็นครู่คล้ายจะรวบรวมข้อความที่
จะสั่งให้เขียน

"เอ้า! เขียนได้" ท่านว่า "ยุพิน สุดที่รัก โลกนี้ไม่มีความแน่นอน
อะไรเลย ยุพินกับฉันรักกันอย่างจริงใจ หากขัดด้วยอุปสรรคบางอย่างที่

ข. เรา แต่กระนั้นเราก็พยายามรักกันจนได้ ฉันขอบอกว่าฉันรักยุพิน
 สุดหัวใจ หหมดทางจะพูดออกมาเป็นคำพูดได้ ยุพินเอ๋ย ยุพินรักฉันจริงๆ
 ตลอดมา ในระยะเวลาหลายปี ยุพินไม่รังเกียจฉันที่เป็นคนแก่"

ที่แกหยุดไปชั่วขณะ เพื่อขัดถ้อยคำต่อไปให้กลมกลืน ผมใจหาย
 แกไปไหนก็ไม่ถูกตามคำที่ท่านพูดมาแล้ว

แก "ตักไป" ท่านสั่ง "ยุพินเอ๋ย ทั้งฉันและยุพินมีกรรมทั้งคู่ ฉันเองไม่
 คิดว่าจะพบรักอีกในชีวิต เพราะอายุฉันมันเลยไปแล้ว แต่ยุพินรักฉัน
 ไปทุกชั่วชีวิตของฉันก็แผ่มาถึงยุพิน วิมานของเราทลายลงแล้ว ฉันตายแล้ว
 แต่แกอยู่วันนี้ ตายโดยกะทันหัน"

ตกเก้าอี้ผมสะดุ้งทั้งตัว เงยหน้ามองท่าน นี่ท่านของผมที่เคยเป็นคน
 ธรรมดาๆ และเที่ยงธรรมจะออกอุบายในจดหมายนี้เพื่อปิดหญิงนั้นไป
 ไปไหน ท่านกระนั้นหรือ ไม่น่าจะเป็นอย่างนี้

ยกกำลังเล เขียนตามที่ฉันบอก" ท่านดู "บ้านนั้นฉันซื้อและตบ
 หมดหน้าตักเป็นของยุพินเรียบร้อยแล้ว และเงินที่ฝากแบงก์ไว้ในนาม
 ของยุพินแก้วนั้น ตัวเข็คอยู่กับนายทองคำ แล้วเขาจะมอบให้ยุพินเอง
 แก่แกแกยุพินจะเลี้ยงตัวเองได้ไปนานกว่ายุพินจะมีสามีใหม่ หรือจะไม่มี
 สามี แก่แกยุพินไปได้มานานมาก"

ผมแหมใจเหือกใหญ่ คิดอะไรไม่ถูก เป็นลูกจ้างก็ต้องเขียนไปตามสั่ง
 สักไปอยู่แต่แรกปลายเหตุเลยอึดอัดใจ เหมือนเล่นละคร เหมือนฝัน จะว่า
 ไปปิดหญิงนี้ไปอย่างไม่ต้องการ แต่ที่ไหนได้ ท่านก็ทำอย่างมนุษย์ที่ใจ
 ปรารถนาทุกอย่างเต็ม

แกสงสัยรี?" ถามเบาๆ

คำถามผม ผมแปลไม่ออก"

ฉันตายแล้วจริงๆ"

ผมงงใจ จ้องดูท่านตั้งแต่หัวตลอดเท้า ร่างกายในแบบสากลนั่งดัง

ไป

"ท่านล้อกระผมตั้งนี้ทำไม?" ผมถามท่าน แต่ท่านไม่ตอบ ฟ้ำคำราม ไกลๆ คล้ายฝนจะตกอีก ผมยุ่งยากหัวใจ เฮอ! วันนี้มีแต่กลุ่ม

"ทองคำ ฉันทุดตะก็ไม่ได้ล้อแกล่เล่น ฉันทุดจริงๆ และมันก็เป็นความจริง โน่น...แกมองดูโน่นซิ"

ท่านยกมือชี้ไปข้างผนังตึก ผมเหลียวไปตามที่ท่านชี้ ตรงนั้นเป็นพุ่ม กำแพงว่างเปล่า ท่อนแขนของท่านยังคงขู้อยู่ดังนั้น ผมก็มองนิ่งๆ คล้ายคนบ้า แต่ทันใดนั้นเองพื้นผนังเปล่านั้นก็บังเกิดมีภาพขึ้นคล้ายภาพยนตร์ ภาพนั้นเป็นภาพของท่านเอง ผมมีความรู้สึกดังคนคว่ำหลักครึ่งตื่นและฝันไป เห็นท่านกำลังยืนต่อราคาสามล้อ ที่นั่นเป็นถนนในเมืองอะไรก็ได้ไม่ถูกเพราะไม่เคยไป ท่านได้ขึ้นนั่งสามล้อไป

ภาพนั้นติดต่อไปดังภาพยนตร์ รถสามล้อของท่านวิ่งไปเรื่อยๆ แลข้างหน้ามีรถเมล์สวนมา สามล้อเลยหักหลบรถเมล์ แต่บังเอิญมีเด็กวิ่งออกมาข้างนั้น สามล้อเลยหักกลับอีกทีก็เลยเสยเข้ากับรถเมล์ ผมสะดุ้งทั้งคน นายได้ถูกรถทับหน้าตาแหลกเหลว

ทนไม่ไหวแล้ว นี้อะไรกัน ผมทะเล่สิ่งลุกขึ้นยืน ภาพที่กำแพงหายไปทันที ผมตัวแข็งคล้ายๆ จะกระดิกไม่ไหว ค่อยๆ หันดูนาย นายยังคงนั่งขู่มือชี้ไปยังภาพที่ผนัง โดยยังไม่ได้ลดมือลง บัดนั้นหูผมแว่วคล้ายหญิงหัวเราะอย่างเย้ยหยัน ผู้หญิงแปลกหน้าที่ชื่อยุพินหัวเราะเยาะนายผมหัวก่ที่คิดจะผละทิ้งเธอ แต่เธอต้องแอบฟังเรื่องอยู่และเห็นเหตุการณ์หมดแล้ว ผมรีบหันไปมองหาเสียง แต่เปล่าเลยไม่มีใครในที่นั้น และประตูที่ชื่อยุพินก็ปิดสนิท แล้วใครหัวเราะ? ผมหันกลับมาดูนาย คุณพระช่วย! นายหายไปเสียแล้ว ผมตะโกนขึ้นด้วยความกลัวสุดขีด โดดข้ามเก้าอี้วิ่งไปเปิดประตู กระจกอย่างแรง พอประตูเปิดจึงรู้ว่าเป็นเวลารุ่งเช้าแล้ว พระอาทิตย์กำลังจะพ้นขอบฟ้า ผมวิ่งไม่กลัวล้มตรงเข้าปลุกคนสวน แล้วตะโกนปลุกต่อๆ ไปทั้งบ้าน แล้วชวนกันเข้าตึกอีก ปลุกหญิงที่ชื่อยุพิน พอเธอรู้เรื่องหน้าซัดไม่มีสีเลือดเลย แต่มีเค้าว่าไม่เชื่อที่ผมพูด กระจกที่ผม

เฟื่องฟ้ากับความตามทีนายสั่งให้เขียน ทุกคนได้อ่านดูตามนั้น แต่ก็เกิด
 โทแยงวิจารณ์กันเอ็ดอึง รวมๆ ความว่า คล้ายๆ ผมจะเป็นผู้ก่อขึ้นเองให้
 เป็นไปดังนั้น ผมมองหน้าทุกคนด้วยความน้อยใจระคนโกรธ ออกทำ
 หน้าที่แล้วเหตุการณ์เมื่อกลางดึกให้ทุกคนฟัง แต่ทุกคนดูจะไม่สนใจฟัง
 แก่แก่ยุพินด้วยแล้วมองตามผมด้วยดวงตาดู ๆ แสดงเคียดแค้นชิงชัง

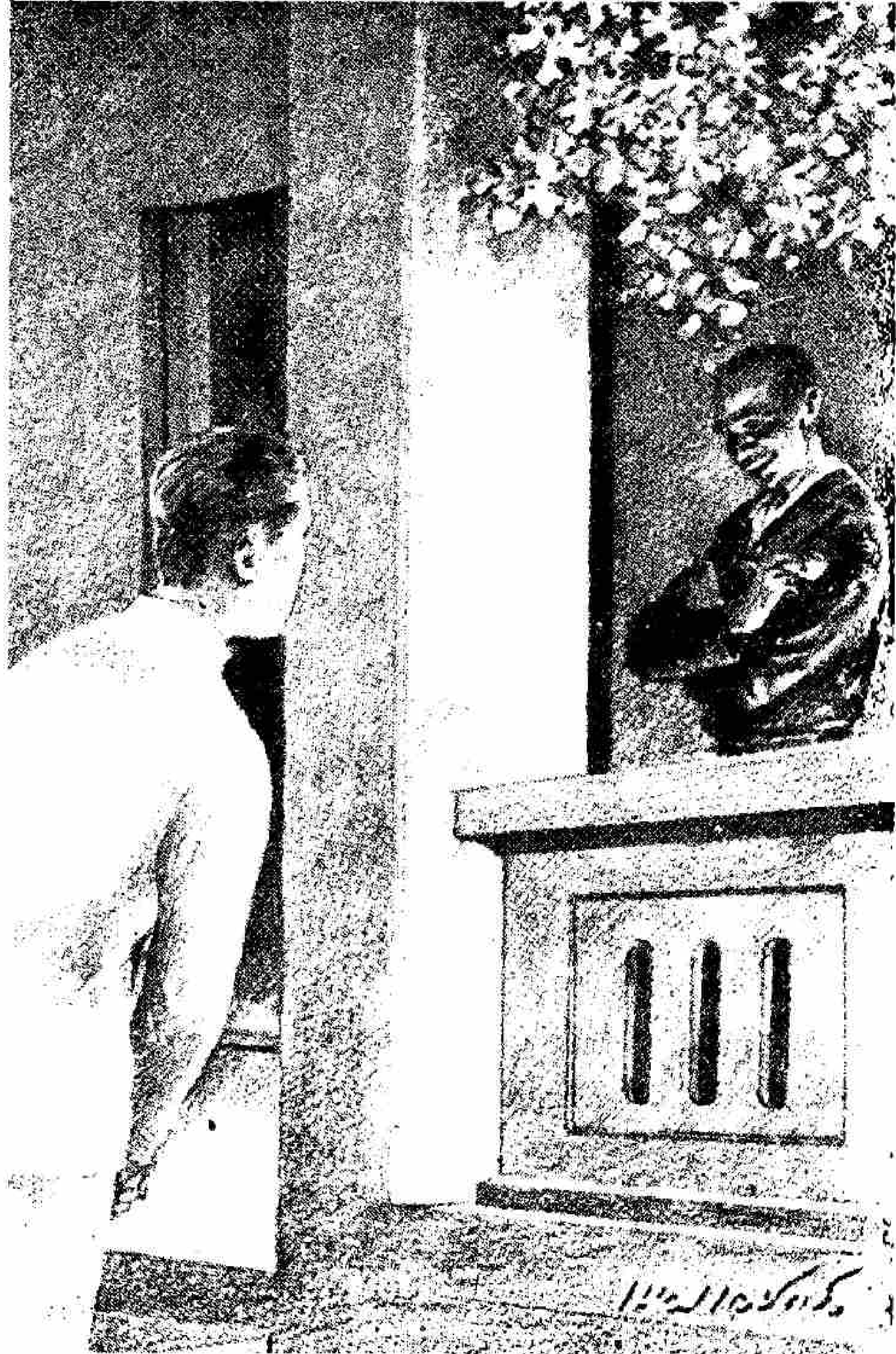
เราทุ่มเถียงกันเป็นเวลานาน บางคนยื่นหน้าเข้ามาหาผม ถามอย่าง
 ดุคคะว่า

มเหษน้อย! ทำไมทำอย่างนี้ เล่ห์เหลี่ยมอะไรกัน?"

มเหษากจะคลั่งตาย พอดีหนังสือพิมพ์มาส่งพอดีตอนเช้า ผมไหวดี
 โดดเข้า เทียบดูข่าวก่อนคนอื่น ทันใดนั้นผมก็ต้องร้องขึ้นด้วยความเสียใจ
 คบใจสุดหยด ข่าวนั้นพาดหัวตัวโป่งถึงการสิ้นชีวิตของนายโดยรถชนกัน
 แก่ แก่ยุพิน เหน่ร้ายละเอียดก็เป็นไปดังที่ผมรู้อยู่แล้ว

ทุกทุกคนรู้ว่าเรื่องได้เป็นไปจริง ต่างร้องไห้โฮกันไปหมด ผมเองก็
 อดไปไหว ผู้มีคุณล้นฟ้าของผมจากผมไปและอุทิศส่้ามาหาผม ทั้งยังห่วง
 ยุพินแก่มากเกินสิ่งความไว้ เราร้องไห้กันทุกคนเพราะดกใจ พอเบาบาง
 ฝันไปดูยุพิน เห็นเธอฟูบอยู่กลางพื้นห้อง เราจึงช่วยกันแก้ไข เมื่อเธอฟื้น
 แก่ แก่เจ้าหรือพวกลูกจ้างทั้งหมดว่าควรจะทำตามที่วิญญาณนายมาสั่งไว้
 แก่แก แก่แก ทุกคนเห็นพร้อมด้วย ผมจึงไขเชฟเอาสมุดเช็คมอบให้แก่ยุพิน
 คบแก แก่แก

คบจากนั้นผมได้ส่งข่าววงศ์ญาติของนายทั้งหมดและเชิญเขาเข้า
 คบคบคองดึก ผมเองก็สุดจะทนอยู่ที่เคยกินเคยนอนแต่เดิมได้ หมดผู้ชูป
 เสื่อ เฝ้ามืดตาการุณอันสูงแล้วก็ขอกัมหน้าเร่ร้อนไปอีก ผมจะอยู่ก็ไม่ทราบว่าจะ
 ใจ ไปที่อะไรให้แก่ผู้ที่เข้ามารับมรดกได้ นั่นก็สุดแล้วแต่ทนายความ
 คบ แก่ แก่จะเจตจะจัดจะทำกันไปตามระเบียบ

เลขานุการ

...แต่บัดนั้นร่างเจ้าคุณได้จางหายไป...
 ผมแผ่ร้องจนเสียงคับคัก โดยพุ่งตัวออก
 หน้าต่างกระจก เป็นตายไม่นึกถึงแล้ว...

เลขานุการผี

ผมได้ทักทายอยู่กับเพื่อนหลายเดือนหลังจากนายห้างได้สิ้นบุญไป
 ผมก็อยู่กับเพื่อนไม่กี่คนไม่กล้าจะอยู่กับนายใหม่ ผู้มารับมรดกจะดีร้ายประการใด
 ผมก็ไม่ไปทวงใช้จ่ายอยู่บ้าง โดยนายท่านให้ไว้ใช้เสมอๆ และเหลือเก็บไว้
 ที่บ้านแต่ของของผมก็ได้ใช้จ่ายอะไรนั่น ก็จะมีเงินเหลือเก็บอยู่มากพอใช้
 อดทนกับไม่ทำงาน นิ่งๆ นอนๆ อยู่เฉยๆ จะได้หรือ น่าเกลียดสำหรับ
 คนผมไม่รู้ว่าต่ำและสูง จะมีงานสูงงานต่ำแค่นี้เหมาะแก่ใจก็ควรทำ ผม
 ไปเที่ยวหางานอยู่เรื่อยมา และความสมัครใจนั้นชอบอยู่กับท่านผู้ใหญ่
 อดทนกับให้ท่านครึ่งๆ คนใช้ครึ่งๆ เลขานุการ ช่วยเบามือท่าน เมื่อพอมี
 ความสงบใจจะทำได้ ก็พอดีมีท่านผู้ใหญ่คนหนึ่งจะเดินทางไปประจำ
 ที่ประเทศเมตตาม ผม จึงได้เขียนจดหมายให้ผมถือมาสมัครงานกับท่าน
 เลขานุการเป็นเพื่อนรักกับท่าน และเวลานี้ผมได้มาเฝ้าอยู่หน้าบ้านนี้แล้ว

เมื่อมีเทศกาลที่ข้างประตูบ้าน "สันติสุข" อยู่สองสามครั้ง แต่ยังไม่
 ได้มีโอกาสเข้า ผมเลยถือโอกาสมองข้ามกำแพงบ้านนั้นเพื่อสำรวจฐานะ

เห็นเป็นบ้านที่ใหญ่โตมโหฬารบอกรูณะดี และบ้านข้างๆ ติดกันนั้นเล่าก็
ดูมีรูณะดีเท่าๆ กัน อยู่ติดกันชั่วกำแพงกัน

บ้านที่ผมจะมาหานี้ มองข้างกำแพงก็เห็นสภาพของตึกได้ดีกว่า
ใหญ่โตคล้ายวังเจ้าวังนาย ชะตาผมหนีไม่พ้นบ้านโบราณใหญ่ๆ แบบพระ
ตำหนักเจ้านาย ตัวตึกปล่อยเถาไม้เลื้อยเกาะขึ้นเบื้องสูง เพื่อทำความเย็น
หรือเล่นศิลปะ ชนิดบ้านเป็นสวนพฤกษชาติ ร่มเย็นมีศิลปะไปอีกแบบหนึ่ง
หน้าต่างตอนบนของตึกปิดไม่เปิดเหมือนโถงโค้ง ผมนึกเดาถึงอุปนิสัยใจ
คอของเจ้าของบ้านว่า การไม่ทำตัวโอ้อ่าครึกครื้น คงจะเป็นคนมีนิสัย
คร้านต่อวงสังคม ชอบอยู่อย่างสงบ หลุกอยู่กับตู้หนังสือนานาประเภท
การปิดหน้าต่างหมดทุกช่องอาจจะไม่ใช่ตึกตอนบนอาศัย คงจะชอบอาศัย
ข้างล่างมากกว่า คงจะมีใช้เป็นผู้ชายเห็นแก่ตัวหรือเข้มงวดมัธยัส
ศีลธรรมดาชน ถ้าหากจะเป็นอย่างประการหลัง การมาสมัครงานของผม
เห็นจะเป็นลูกผีลูกคนเสียละกระมัง?

ข่าวว่าเจ้าบ้านนี้เป็นคนมั่งคั่งอยู่ ใจคอไม่ค่อยดีว่าจะถูกสอบวิ
อย่างไรบ้าง อุ่นใจอยู่นิดหนึ่งที่จุดหมายที่ถือมานี้คงจะเป็นหลักฐานได้
พอที่จะไม่ต้องสอบอะไรกันมากนัก นึกอยากจะแกะซองออกอ่านเสีย
ก่อนว่ามีข้อความอย่างไรบ้าง แต่เกรงซองจะมีพิรุณว่าถูกแกะ และทั้งก็เสีย
มารยาทที่แกะซองจุดหมายผู้ใหญ่ที่ผู้ใหญ่นึกไว้

ดูในช่วงเวลาห้านาที ซึ่งนานเหมือนสักหนึ่งปี ก็มีเสียงถอดสลักประตู
แล้วบานประตูก็เปิดออกช้าๆ ผมรีบติดกระดุมเสื้อให้เรียบร้อย เพื่อให้มี
สง่าบ้างเล็กน้อย ที่จะตัดไม้ข่มนามนายประตูไว้ก่อนว่า ฉันไม่ใช่คน
ของานต่ำ ๆ ท่านะจ๊ะ แต่เอ! น่าประหลาดจริงบ้านนี้ ประตูเปิดแล้วไม่
เห็นมีใครโผล่หน้าออกมาดูว่าใครมากดกริ่งประตู ผมยืนนิ่งงันไม่กล้าจะ
โผล่เข้าไป แต่ครั้นรอคอยตั้งนาทีไม่ได้ความก็อดใจไม่ไหว ก้าวพ้นธรณี
ประตูไป เหลียวซ้ายแลขวาหาผู้เปิดประตูเพื่อจะเจรจากัน แต่ไม่ยักมีใคร
สักคน บ๊ยะ! แปลกจริงบ้านนี้ มีระเบียบอะไรของเขา ผมยืนอยู่กับที่ เรีกว่าที่

คนแก่แหละต้องระวังคือสุนัข บ้านใหญ่ๆ อย่างนี้จะไม่มีการข่มขู่เป็นไป
ไม่ได้ และถ้ามีก็มีย่างตัวโตๆ ทีเดียว

เจ้าเมฆที มีเสียงจากบนตึกร้องเชิญมา เป็นเสียงของชายห้าวๆ มี
เสียงกึกก้องๆ ผมสะดุ้ง เหลียวดูตึกที่ใหญ่โตมีเงาไม้เลื้อยคลุมห้อยดังสาย
ฝน ผมยกแกมอกจะมองเห็นคนภายในยาก ผมงงันอยู่เป็นครู่ เพราะไม่
กล้าจะบุกเชิญจากคนบนตึก แทนที่จะเป็นคนเปิดประตูหรือคนรักษา
ประตูประจำบ้านเชิญ เฮ้อ! มีแปลกๆ เจ้าคนเปิดประตูแอบไปไหนเสียให้
ผมแจ้งบ้านเชิญเอง ผมว่าเสียงนั้นเป็นเสียงเจ้าบ้านแน่ๆ เพราะกังวาน
เสียงกึกก้องดุจเป็นคนมียศถาบรรดาศักดิ์

ผมค่อยๆ เดินใกล้ตัวตึกเข้าไปอย่างช้าๆ พลาจแห่งหน้าชั้นมอง
ไปเจอเสียงที่ได้ยิน ภายใต้เงาร่มของลดาวัลย์ มีชายผู้หนึ่งยืนอยู่ที่เฉลียง
สูงๆ แก่ๆ มีอายุราวๆ ห้าสิบปีเศษแก้มตอบ ตาลึก หัวผมเรียบ ปากคาบ
ปากแห้งแล้ง ลักษณะนี้คือเจ้าบ้านแน่ๆ ผมยกมือกำศีรษะไหว้อย่าง
เคารพ ท่านผู้นั้นกำศีรษะรับน้อยๆ แล้วผายมือให้ไปทางบันไดที่จะขึ้น
ตึก ผมก้าวขึ้นไปสุดบันไดก็ตรงห้องรับแขกพอดี แต่ห้องนั้นไม่ค่อยสว่างนัก
แสงจะสว่างใหญ่เป็นห้องโถง แต่ประตูหน้าต่างด้านในปิดหมด ผม
สงสัยว่า จะมีคนไขมาเปิดหน้าต่างหรือไม่ แต่ก็ไม่มีเลย จนเสียงโอยอย่าง
แปลกๆ ของเจ้าบ้านที่เดินตรงมายังผมเงิบๆ เจ้าบ้านพ้นคว้น
แล้วหันหลังผายมืออีกให้ผมเข้าห้องรับแขก ห้องนี้มีเพดานสูง อากาศ
ปลอดโปร่ง โต๊ะเก้าอี้ราคาแพงวางไว้เป็นระเบียบ แต่ว่าเห็นฝุ่นจับอยู่ทั้งนั้น
ก็สงสัยว่าบ้านใหญ่ติดไว้ทุกด้านอย่างบ้านท่านผู้มีบรรดาศักดิ์ แต่จะเป็น
อย่างไรก็ไม่มองไม่ถนัด เพราะอากาศมืดทึบ ท่านชี้เก้าอี้ให้นั่ง ผมมองดู
เก้าอี้ที่เดินไปด้วยฝุ่นนิดหนึ่ง ถ้าผมจะเอาผ้าเช็ดหน้าปิดก็เป็นการดูหมิ่น
ท่าน ถ้าจะไม่นั่งก็เข้าท่านเองเดียวกัน จึงเลยนั่งลงทั้งๆ ฝุ่น เจ้าบ้านก็
ยกมือแก้มอกอีกตัว

เทพมีพระอะไรจะ?" ถามช้าๆ ดวงตาคู่ไหลลึกลงและคมดังเหยี่ยวจ้อง

ดูผมอย่างจะคันความจริงก่อนคำตอบ ผมไม่ตอบในทันทีรีบก้มตัวลงส่งจดหมายให้แก่ท่าน ท่านรับไปอ่านแล้วสักครู่ แล้วเงยหน้าขึ้นมองผมพร้อมทั้งยิ้มน้อย ๆ ผมหลบสายตาที่แข็งคม แม้จะยิ้มก็เป็นยิ้มที่มีอำนาจน่าเกรงขาม

เค้าหน้าบอกความเป็นมนุษย์เลือดเย็น แต่เฉียบขาด

"เธอชื่อทองคำรี?"

"ครับผม" ผมตอบและก้มตัวลงเล็กน้อย

"เธอเป็นคนมีหัวใจมั่นคงดีหรือ?"

ผมรู้สึกอึดอัดบ้างเล็กน้อยเท่าที่ถูกถามดั่งนั้น ไม่น่าจะหมายความว่าประการใด จะหมายถึงเป็นคนชื่อหรือไม่ชื่อ หรือใจคอรวนเร่ทำงาน ไปถึงมือไวใจเร็ว

"กระผมมั่นคงดีครับผม" ผมตอบไปทีก่อน ท่านผงกศีรษะรับน้อย ๆ

"เมื่อไรเธอจะมาได้ ฉันอยากจะสอบความมั่นคงเธอสักหน่อย"

ผมเริ่มหนักใจขึ้นทันที จะถูกสอบความมั่นคง มันหมายถึงแค่ไท่ทวิชาแน่นหรือไม่แน่นกระมัง หรือจะอะไรกันแน่

"กระผมมีความรู้บ้างครับผม ไม่ทราบว่าจะเพียงพอจะรับใช้ได้เท่าใดหรือไม่"

ผมตอบก้มตัวเข้าไว้ก่อน

"อ้อ! เธออาจจะนึกถึงหน้าที่กระมัง? ที่ฉันพูดว่าจะสอบ เปล่าแล้งงานของเราไม่มีอะไรยาก เชื่อว่าเธอต้องทำได้ แต่ฉันจะสอบอย่างทันทเพราะเกรงว่าบางสิ่งบางอย่างเธอจะไม่กล้ารับหน้าที่ได้เหมือนคนก่อน ๆ ที่ลาออกไป"

ท่านพูดอย่างเคร่งขรึมตรึงตรอง ผมอึ้งอยู่และรำพึงว่าอะไรที่จะสทก และมีคนลาออกไปแล้วหลายคน อึดอัดใจอยากจะถาม แต่เมื่อท่านผู้ใหญ่ไม่พูดก็ไม่เหมาะจะถาม

"เอาเถอะ ถ้าเธอมาวันหลังเธอก็รู้เองว่าฉันจะสอบอะไร" ท่านพูดซ้ำ ๆ ตามนิสัย "เธอจะมาได้เมื่อไหร่?" ท่านหยุดพูดแล้วจุกกล้องยาเส้นสูบ

อยู่ที่ห้องรับแขกแล้ว

"เธอตรงเวลาดีมากพ่อนุ่ม" ท่านทักก่อน ผมย่อตัวลงไหว้ท่าน แล้วนั่งเก้าอี้ ท่านเสือกกล่องบุหรี่ให้สูบ ผมเปิดกล่องเงินใหญ่หยิบขึ้นจุดสูบ

"ฉันจะสอบเธอละ" ท่านพูดขึ้นเฉยๆ แล้วลุกขึ้นยืน ผมก็ลุกบ้างทั้งๆ ไม่รู้ว่าจะถูกสอบอะไร ท่านเดินไปช้าๆ และเบาด้วยรองเท้าแตะพื้นยาม ทำให้ไม่เกิดเสียง ท่านขึ้นบันไดตึกจะไปชั้นบน ผมก็เดินตามหลังไปช้าๆ ชั้นบันไดเป็นหินอ่อน มีลมพัดมาทางช่องบันไดเย็นวูบคล้ายลมหนาว ไหวระหว่างที่เดินตามไปอย่างงงๆ นั้น ผมผ่านโถงแสงมุมไปหลายตอน อะไรงั้นนี่ ชั้นบนเจ้าบ้านคงไม่ได้ขึ้นเลยจึงเป็นดังนี้ แนนอนที่สุด ท่านอยู่คนเดียวในตึกที่ใหญ่ราวปราสาทนี้ พอเราขึ้นสุดบันไดก็พบห้องโถงที่ไม่ได้ปิดประตู ผมมองเข้าไปข้างในที่มีอากาศสลัวๆ เป็นห้องที่มีการตกแต่งอย่างประณีต มีกนกฝรั่งตามข้างฝาเป็นบางแห่ง มีข้อไฟติดตามผนัง และเพดาน หยากใยจับรุงรังไปทั้งหมด ฝุ่นจับหนาเกรอะ ตายแน่ผม ถ้ามาอยู่จริงอายเรื่องนี้เห็นจะเป็นผมแน่แล้ว ท่านเดินนำผ่านห้องโถงไปแล้ว เลี้ยวเข้าอีกห้องหนึ่งที่มีดัด แต่ท่านรีบเปิดหน้าต่างโดยเร็ว จึงมีแสงสว่างขึ้น สิ่งแรกที่พบก็คือ ห้องเก็บศพ คุณพระช่วย! โลงศพอะไรกันนั้นทำด้วยกระจกวางอยู่บนเตียง มีที่บูชารูปเทียนดอกไม้ที่แห้งแล้งอยู่ตามท่อน โลงกระจกนั้นทำให้เห็นศพภายใน ห่อผ้าขาวไว้และมัดตราสัง แต่ตลกรหน้าของศพไม่มีผ้าปิด จึงเห็นหน้าศพที่แห้งๆ เขียวๆ เหลืองๆ คงจะฉีดฟอร์มาลินไว้ ผมพูดไม่ออกยั้งๆ นี่เองข้อสอบของผม ท่านจะสอบความมั่นคงว่าผมจะอยู่กับท่านได้หรือไม่ ในบ้านที่มีศพเก็บอยู่ดั่งนี้มีน่าเล่า ท่านว่าคนก่อนๆ ลาออกหมด ก็เหตุนี้เอง

"นั่นคือพ่อของฉัน" ท่านเจ้าคุณพูดแล้วยืนถอนใจยาวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินไปอีกห้องหนึ่ง ผมรีบเดินติดเข้าไป ด้วยรังเกียจการจะเดินอยู่ท่ามกลางและห่างท่านมากนัก โดยที่ในห้องนั้นมีศพอยู่ และเป็นโลงศพที่ก่เกลียดน่ากลัว มองไปก็เห็นศพนอน

ที่ แก่เจ้าคุณหันมามองดูผมอย่างช้าๆ แล้วยิ้มอย่างรู้ใจผม ผมยิ้มรับ
 "สวัสดี... รู้สึกอายที่ท่านจับได้ว่ากลัว"

"แกคงจะกลัวละซี?" ท่านพูด ผมยิ้มแห้ง ๆ พูดไม่ออก

"แก แกะยังใหม่อยู่" ท่านว่าต่อไป แล้วเดินนำผมย้อนกลับมาลง
 แปลกพิการ... กลับมานั่งยังห้องรับแขกตามเดิม

คืนนี้ผมพยายามให้เธอนอนกับฉันที่นี้สักคืนหนึ่ง เพื่อสอบถามมั่นคง
 ... แก่เจ้าคุณหันมามองดูผมอย่างช้าๆ แล้วยิ้มอย่างรู้ใจผม ผมยิ้มรับ
 "สวัสดี... รู้สึกอายที่ท่านจับได้ว่ากลัว"

ผมพูดอะไรไม่ออก แต่ความจริงใจแล้วก็เห็นว่าไม่เท่าไร การมี
 ... แก่เจ้าคุณหันมามองดูผมอย่างช้าๆ แล้วยิ้มอย่างรู้ใจผม ผมยิ้มรับ
 "สวัสดี... รู้สึกอายที่ท่านจับได้ว่ากลัว"

"คืนนี้มา" ท่านพูด "ฉันจะให้เธอดูห้องพักของเธอ"

ผมเดินตามท่านไปโดยมิได้คัดค้านเลย ใจคokolอยๆ ทำไม่ชะตา
 ... แก่เจ้าคุณหันมามองดูผมอย่างช้าๆ แล้วยิ้มอย่างรู้ใจผม ผมยิ้มรับ
 "สวัสดี... รู้สึกอายที่ท่านจับได้ว่ากลัว"

ที่ แก่เจ้าคุณหันมามองดูผมอย่างช้าๆ แล้วยิ้มอย่างรู้ใจผม ผมยิ้มรับ
 "สวัสดี... รู้สึกอายที่ท่านจับได้ว่ากลัว"

ที่ แก่เจ้าคุณหันมามองดูผมอย่างช้าๆ แล้วยิ้มอย่างรู้ใจผม ผมยิ้มรับ
 "สวัสดี... รู้สึกอายที่ท่านจับได้ว่ากลัว"

และตอบอ้อมแอ้มว่า "เป็นพระคุณที่สุดครับผม"

พอท่านเจ้าคุณหายไปแล้วผมทั้งกายลงยังเก๋อึดอนใจอย่างอ่อนเพลีย ตั้งคำถามตัวเอง นี่ผมมาทำไม และอะไรจึงต้องมารับทำงานในที่ๆ ไม้กั้น จะให้เกิดความสุขแก่ตัวอย่างนี้เล่า ไปแบกไปหามชุดดินทำถนนก็ยังไม่ มาหลงอ้ายตำแหน่งจอมปลอมอย่างนี้ทำไมกัน เลขานุการก็ไม่ใช่เพราะ ความรู้ไม่พอ ลงท้ายก็เถื่อนๆ ครึ่งคนใช้ครึ่งเลขานุการ มาหลงตำแหน่ง บ้างๆ อย่างนี้

นึกไปคิดไปแล้วก็สำรวจดูห้องที่กำลังนั่งอยู่ รู้สึกว่ามันเป็นห้องเก็บ ฐานะตัว ทุกสิ่งทุกอย่างมีราคาทั้งนั้น โต๊ะมุกเอ๋ย ตู้มุกเอ๋ย เก้าอี้มุก ฐานะ อย่างผมไม่เคยมีและก็นึกว่าคงไม่มีในชีวิต ในขณะที่สำรวจห้องนั้นเห็น แวบๆ จากดวงตาก็รู้ว่าคนเข้ามา พอเหลียวไปก็พบหญิงคนหนึ่งถือเอกสาร เงินเข้ามา มีถ้วยกาแฟและขนมปังเดินเข้ามาช้าๆ หน้าก้มๆ ไม่มองอยู่ แผลงหน้าที่มาใหม่ หญิงนั้นดวงหน้าซีดๆ เส้นผมหยาบๆ

"ขบใจครับ" ผมว่า เธอไม่พูดอะไร ยิ้มน้อยๆ อย่างซีดๆ เมื่อมอง ภาตแล้วกลับออกไปอย่างเงียบ ในที่สุดก็รู้ว่าบ้านนี้ที่จริงมีคนเหมือนผม มีไข่มุจะมีแต่ท่านเจ้าคุณเท่านั้น แปลกดี เงียบเหมือนไม่มีใครอีก ผมวงกาแฟแล้วดื่มไม่ลง นึกรังเกียจแม้หญิงคนถือถาดมามีเธอซีดแทบจะเทก ทำให้หวาดวัณโรคที่สุด เลยนอนอ่านหนังสือเล่น รอเวลาเจ้าคุณจะมาพบ เมื่อท่านเสร็จงานแล้ว

มีเสียงผู้หญิงคุยกันบ้างเบาๆ ถัดห้องผมไป ที่ท่าจะเกรงเจ้าคุณ เวลาท่านอยู่เลยพากันเงียบเสียง พอท่านไปแต่ทางอื่นแล้วจึงคุยกันแต่ก็ไม่ได้ดังนัก ผมแหงนมองดูเพดานห้องอีกที่เห็นหยากไย่เป็นระย้าข้างกระโถนพ่น ไม่ใช่ที่ไม่มี แต่ทำไมปล่อยไว้ราวกับบ้านร้าง เจ้าคุณก็ไม่ยกดูว่าคนใน บ้านที่เกียจคร้าน อ่านหนังสือไปหยุดคิดอะไรไป ความเย็นของตึกที่ไฟ หลับไป

เสียงสุนัขราวสี่ห้าตัวเห่าและหอนกันอึงคะนึงทางนอกตึก ในที่ก

เจ้าคุณก็ผละพวกผู้หญิงทั้งหมดตกตะลึงและงงงัน ผมเองก็ซังกงงันบ้าง แต่เหลียวไปทางที่หญิงนั้นวิ่งมา เพื่อจะค้นสาเหตุว่าอะไรทำให้เธอตกใจวิ่งมา ทันใดนั้น ผมก็เห็นชายแก่คนหนึ่งเดินผ่านเฉลียงไป

"คนแก่ผู้ชายครับ" ผมบอกกับพวกในห้อง ผู้หญิงทั้งหมดมองตาผมแล้วครางเบาๆ

"คนแก่" หญิงคนหนึ่งในจำนวนนั้นพูดแกมคราง ผมซังกนิกไหว ก็เช่นนั้นคนแก่ผู้ชายที่เป็นคนในบ้านนี้ไม่มี แล้วใครเมื่อก็ผ่านไปผมเห็นที่ใด ผมเริ่มเข้าใจเหตุการณ์ นึกถึงศพข้างบน ถ้ารุนแรงอย่างนี้ก็เอากันอย่างนี้นี้เล่าท่านเจ้าคุณว่าคนที่มาสมัครอยู่ด้วยถึงลาออกไปหมด แต่ที่ผมนี่นะซีจะอยู่ได้หรือ?

อาหารได้หยุดชะงักลง โดยเรื่องนี้เกิดขึ้น พวกผู้หญิงจับกลุ่มรวมกันหมด ผมได้โอกาสก็พิศดูใจที่ละคนเธอสวยแทบทุกคน แม้แต่หน้าจะซีดเซียวเพราะตกใจกลัวก็ยังมีเค้าสวยอยู่มาก ท่านเจ้าคุณออกปากว่าจะไปส่งพวกผู้หญิงทั้งหมดไปยังห้องของเธอ ครั้นแล้วเราก็พากันออกจากห้องอาหารผ่านห้องรับแขกไปยังอีกด้านหนึ่งของตึกนั้น ผมเดินนึกไปไปใจว่าน่าสงสารหญิงเหล่านี้จริงๆ แต่ผู้ชายอกสามศอกยังปอดสั้น พวกเขายังห้องๆ หนึ่งซึ่งอยู่ติดกับรั้วบ้านผู้มีอันจะกินอีกบ้านหนึ่งที่ต่อไปพวกผู้หญิงก็รู้เสียกันเข้าห้องหมด เหลือแต่เจ้าคุณกับผมสองคนเดินกลับมา เจ้าคุณเล่นศีรษะ

"ฉันรำคาญจริงๆ อยากจะส่งพวกนี้ไปอยู่ที่อื่นให้หมด" ท่านพูดผมเดินพลาง ผมไม่ได้ตอบว่าอะไร นึกอยู่ว่าถ้าพวกผู้หญิงไปหมดผมก็ลุกไม่ได้เหมือนกัน ถ้าพวกผู้หญิงอยู่พอจะกล้าอยู่ได้บ้าง พอมาถึงห้องรับแขก เจ้าคุณจุดยาเส้นพ่นควันโขมงแล้วพูดว่า

"คนที่จะเป็นเลขานุการของฉันทุกคนจะต้องกล้า เธอจะกล้าพองขึ้นไปดูศพข้างบนกับฉันไหม มีอีกหลายศพ"

ผมหมดเสียงตอบ ใจหายวูบ อะไรกัน? มีอีกหลายศพ อนิจจาแก่

แต่ใจก็ยังไม่หายสั่นคลอน ท่านจะชวนเข้าไปหากรรมอีกแล้ว แทบจะร้อง
บอกไปอยู่แล้วว่าไม่ขอรับประธานตำแหน่งนี้ แต่เกิดมานะขึ้นมา ศพก็ศพ
ก็... ไท้มามากแล้วต้องใจแข็งบ้างละ และอีกทั้งท่านเจ้าคุณก็อยู่ทั้งคน
ศพก็ใจท่าง ท่านแกร่งดีเหลือเกินสมกับเป็นผู้ปกป้องลูกสาวทั้งหมดได้

เว แตะขึ้นบันไดหินอ่อนอย่างตอนกลางวันอีก ผมแข็งใจเดินตาม
ศพ... ภาพของชายแก่เมื่อกี้ยังติดตาอยู่ พอถึงห้องข้างบน
... คุณก็เปิดไฟสว่างขึ้น รู้สึกว่าค่อยยังชั่ว แล้วนำไปยังศพบิดาท่านก่อน
... แวบแว้งไปยังศพที่เห็นอยู่ในโลง ใจคอไม่ค่อยดี

เมื่อกี้... ที่เอะอะกันข้างล่าง พ่อฉันเอง เด็กๆ กลัวกันนัก แต่ท่านไม่
ศพ... ไทว

ที่ศพพูดดังนั้น ผมถึงชะงัก เกิดกลัวเสียวเข้าไปในหัวใจ เมื่อกี้ศพนี้
... ไปเดินให้เห็นแล้วกลับมาอนนึ่งตาแห้งเหี่ยว รู้สึกเสียใจที่ทลวมตัว
... ศพ... เจ้าคุณก็คว้ามือให้ผมตามท่านเข้าไปอีกห้องหนึ่ง ผมเข้า
... ศพ... แสงแล้ว ถ้าจะไม่ไป จะอยู่ได้หรือในห้องนี้ ท่านเปิดไฟก็เห็นศพอีก
... ศพ... ที่หน้าศพมีเครื่องบูชาและภาพถ่ายตั้งไว้ด้วย

นี่ดูภายนอกโตของฉัน" ท่านว่า ผมดูภาพที่ตั้งไว้ยังหนุ่มแท้ๆ แต่
... ศพ... แต่ไม่ใช่ฐานะจะถาม ทั้งไม่สมัครใจจะรู้และไม่สมัครใจจะ
... ศพ... แต่ศพนี้ใส่โลงทอง ทำแบบธรรมดาไม่ทำโลงกระจก
... ศพ... ใจสะท้อน บ้านนี้เก็บศพไว้เป็นสุสาน

... ศพ... ก็อีกห้องหนึ่งก็มีศพอีก อะไรกัน เจ้าประคุณเอ๋ย ป่าช้ามีไม่เอาไปไว้
... ศพ... ที่บ้านราวกับโกดัง

นี่เวทฉัน" ท่านพูดแล้วทรุดนั่งเก้าอี้ที่อยู่ข้างศพ เค้าน้ำใจ
... ศพ... ใจนึกถึงความหลัง

ฉันต้องมานั่งห้องนี้นานๆ เสมอ" ท่านว่า ผมไม่ได้ตอบ รู้สึกหนาว
... ศพ... ท่านเดินต่อไปอีกห้อง ผมต้องเป็นข้างเท้าหลัง จะแยก
... ศพ... เห็นจะขาดใจตาย จะหนีลงไปข้างล่างก็มีศพอีกหลายศพที่ต้อง

ผ่าน ก็จะต้องช็อกตายเสียไม่ห้องใดก็ห้องหนึ่ง

ท่านพาต่อไปอีกห้อง เอ้า! ไปไหนไปกัน มันเข้าลึกแล้วเราแก่กตายก็ตายหมดเรื่องไป ห้องนี้มีห้ำศพ ทุกๆ ศพวางเข้าระเบียบดีและมีรูปถ่ายประจำไว้ทุกโลง เจ้าคุณยี่นึ่ง มีอาการสลดใจ ส่วนผมเข้าไปดูภาพถ่าย เพราะเห็นเป็นหญิงทั้งนั้น พอเห็นหน้าภาพของผู้ตาย มือเท้าอ้อมหัวใจระริก แสบร้องออกมาดังๆ กรรมอะไรของผมเช่นนี้ ทุกๆ ภาพนั้นก็หญิงที่นั่งร่วมโต๊ะอาหารเมื่อกี้ทั้งนั้น

เจ้าคุณฉวยมือผมออกจากห้องนั้นไปทันที ไปอีกห้องหนึ่ง หัวใจผมไม่อยู่กับตัวเสียแล้ว บัดนี้ลมออกหูตึงวัด หมดความบังคับตัวเอง ตบเหมือนไม่ใช่ตัว ถูกจูงไปเหมือนคนถูกเข็นไป ไม่มีความรู้สึกว่าเท้าเดินไปหรือลากไป ห้องใหม่ก็มีศพอีก ผมจะร้องว่าได้โปรดเกิดได้เท่าผมจะตายอยู่แล้ว แต่ร้องไม่ออกไม่รู้ว่าเสียงหายไปไหนหมด

เจ้าคุณหยุดนั่งในห้องนั้นอีก และชี้ให้ผมดูภาพที่อยู่ในกรอบทอง พอดูปราดเดียวผมก็ร้องออกมาด้วยความกลัวสุดขีด

"คุณพ่อคุณแม่ช่วยด้วย ลูกถึงขั้นสุดแล้ว ช่วยด้วย ช่วยด้วย ภาพนั้นก็คือภาพของตัวเจ้าคุณนั่นเอง ผมเซไปติดผนังอีกด้านหนึ่ง เจ้าคุณนั่งหันหลังให้นิ่งราวกับรูปปั้น แต่บัดนั้นร่างเจ้าคุณได้จางหายไปเหลือผ้าดำผืนหนึ่งแขวนอยู่ที่พนักเก้าอี้ ผมแผ่ร้องจนเสียงคับตึก โดดพุ่งตัวออกทางหน้าต่างกระจก เป็นตายไม่นึกถึงแล้ว หน้าต่างกระจกทานไม่ได้ก็แตกโครม ตัวผมร่วงไปบนกันสาดข้างนอก แล้วกระท้อนร่วงไปลงกับทางบ้านติดกัน แล้วผมก็หมดสติ

เหตุการณ์ต่อมาเป็นดังนี้คือ คนทำสวนสองคนในบ้านนั้นได้ก้มเสียงผมร้องให้ช่วย เขาก็มายืนดูกันและก็ไม่เห็นอะไร เห็นแต่หน้าต่างกระจกนั้นดำมืดอยู่ธรรมดาที่เคยเห็นแล้วก็มีร่างของผมพุ่งออกมาและลงกับเขาทั้งสองงงงนอนอยู่เป็นครู่ เมื่อเห็นผมจะจมน้ำตายในคูบัวนั้น เขาทั้งสองจึงช่วยกันฉวยข้อมือผมดึงขึ้นมา คนในบ้านนั้นอีกหลายคนได้ช่วยแก้ไขจน

.....

ผมได้พยายามเล่าความให้ฟังตั้งแต่ต้น ทุกคนตาโหลง แล้วค่อยๆ
 .ผมเห็นว่า เป็นไปดูทางตึกนั้นอย่างเสียวสยอง ผู้หนึ่งในจำนวนที่ล้อมผมอยู่
 .ผมเห็นว่า ท่านเจ้าคุณผู้เป็นเจ้าบ้านตายเสียสามเดือนมาแล้ว ทั้งลูกเต้าและ
 .ผมเห็นเต๊นท์มาก่อนก็เก็บศพไว้ทั้งนั้น พอท่านตาย เมียน้อยทนอยู่บ้านที่
 .ผมคิดว่า เป็นสุสานไม่ไหว จึงพากันย้ายไปพักที่อื่น บ้านปิดประตูลั่นกุญ
 .ไปหมดแล้ว ตั้งใจจะรวมกันเผาในปีหน้า

ในที่สุดผมจึงรู้ว่าผมเข้าบ้านผิด บ้านที่ผมจะมาสมัครงานนั้นที่แท้ก็
 .ผมเห็นที่ว่างหน้าต่างลงมาแน่แหละ หลงเข้าบ้านผิดเพราะดูป้ายชื่อไม่ทั่ว
 .ผมเห็นว่า เหมือนกัน แต่สร้อยนั้นผิดกัน ดูแต่ชื่อแล้วก็มั่นใจว่าใช่ จึง
 .ผมก็แก้แค้นการฉ้อฉลแบบเอาตัวไม่รอด อยู่ๆ แสร้งเข้าไปหากกรรมเองแท้ๆ

...บัดเดียวใจ รำเพยก็ยืนอยู่ที่ประตูห้อง ๆ
ที่ปิดอยู่ร่างกายเธอแทรกเข้ามาได้อย่างวาง ๆ
แล้วซัดขึ้นเป็นธรรมดา...

มรดกยุ่งยาก

เมื่อผมพุ่งตัวออกจากหน้าต่าง และตกลงบนกันสาดบ้านเจ้าคุณ
แล้วหล่นลงน้ำในคูอีกบ้านหนึ่งที่อยู่ติดกัน เมื่อมีคนช่วยไม่ให้จมน้ำตก
แล้วก็รู้เรื่องกันว่าผมมาสัมครงานผิดบ้าน และบ้านที่ผมกำลังถูกล้อมวงอยู่
นี่คือท่านเจ้าคุณแท้จริงที่ผมถือจดหมายมาสัมครงาน ท่านเจ้าคุณรู้เรื่อง
จากผมแล้วให้ฟัง ท่านบอกว่าท่านกับผู้ฝากจดหมายให้มานั้นรักและซก
กันมาก แต่งานที่บ้านท่านมีคนอยู่พร้อมมูลแล้ว ท่านจึงให้ตัวผมไปไกล
หลวงวิเทศศุภอักษรลูกชายของท่าน ซึ่งเป็นเขยของผู้มั่งคั่งทางแดนเยาวราช
โดยมีหน้าที่อย่างที่เคยชำนาญ คือคนใช้สนิทเทียบเท่าเลขานุการกลา
แต่จะมากเกินตำแหน่งก็เช่นปรนนิบัติคุณหลวงเหมือนแม่บ้านแทนคุณน
จัดแจงเสื่อผ้าที่จะแต่งไปทำราชการ ตลอดจนขัดถูรองเท้า ท่านมี
ผมคล่องงานดีมาก

ตึกของคุณหลวงคุณนายนี้ก็มีขนาดใหญ่โตพอฐานะ ผมเองอยู่ที่ท
ชั้นล่าง เป็นห้องคนสนิท มีอะไร ๆ ใช้สมฐานะ มีห้องน้ำห้องส้วมพิเศ

คอกหมู และหลอดนี้อยู่ติดกับตึกอีกตึกหนึ่ง ติดกันมีกำแพงกัน มีประตูเปิด
 เปิดติดต่อกันได้ แต่เวลานี้ได้เอาไม้ทาบตรึงตะปูห้ามการไปมาสำหรับ
 คอกหมูใหญ่โตทัดเทียมกัน และตึกโน้นไม่มีคนอยู่เลยปิดเงียบทั้งประตู
 หน้าประตู เว้นแต่ผมไปอยู่กับคุณหลวงก็ไม่เคยเห็นคนทางตึกโน้นตลอดจน
 เสียงผู้เสียดคน

ผมสงสัยอยู่ตึงตึงๆ ที่ห้องพักพิเศษของผมเป็นห้องที่ติดกับห้องของ
 คุณแม่ หม่อมฉันที่ผนังกัน ที่ผนังมีช่องลมถึงกันได้ หากแต่ถูกเอาไม้ปิดตรึงตะปู
 ไว้ โดยที่ตึกโน้นเป็นฝ่ายตีปิด ผมได้แอบถามยายแม่ครัวของเราว่า สิ่งเกิด
 คุณแม่ไปมากับตึกนี้ก็เท่ากับเจ้าของเดียวกัน เหตุไฉนจึงมาปิดประตู
 คอกหมูใหญ่โตดังที่เห็น แม่ครัวกว่าตึกโน้นความจริงเป็นมรดกของคุณ
 แม่ครับ แต่หากยังเป็นความกัน เพราะท่านเจ้าบ้านมีภรรยามากจึงจะเกิด
 ความกัน แต่ขณะนี้ใครจะครองตึกนั้นยังไม่ได้ จนกว่ามรดกจะแจ้งชัดลง
 ไป ใครจะได้แน่ ผมรู้เรื่องแล้วก็นิ่ง เพราะไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเขา
 ผมเคยไปแก้ทำหน้าที่ของตัวเองไป

ค่านั่งคนในบ้านหลับกันหมดแล้ว แต่ผมยังนั่งดูหนังสือเพื่อเพิ่ม
 ความรู้คนเดียวในห้องผม ได้ยินเสียงชายหัวๆ เสียงหญิงเสียงเล็ก ๆ
 แกล้งแกล้ง และเสียงนั้นลอดมาทางช่องลมที่มีไม้ตีปิดไว้ ผมสงสัยใจนัก
 มองออกไปดูคนอยู่ในตึกนั้นทำไมจึงมีเสียงคนทุ่มเถียงกัน ผมอยากรู้
 ว่าเขาจะแก้อ้อมาต่อท้ายในเอาหูแนบที่ช่องลมก็ได้ยินเสียงได้เถียงกันถนัด

เสียงจะทรมาณแถมจนถึงที่สุด เพียงแกล้งอมรับปากคำเดียว แกล้งเป็น
 กลๆ แกล้งเป็นคุณนาย" ชายพูดเสียงหนักๆ ซ้ำๆ

ค่านั่งได้ขอความกรุณาแล้วตั้งหลายร้อยหน" หญิงตอบ "ท่านมีอายุ
 มากแล้วครับ"

เพราะแกล้งอายคนใช้มากกว่าฉันใช่ไหม?

คุณแกล้ง เพราะอายุไล่เลี่ยกัน" หญิงตอบอย่างขัดถ้อยขัดคำ

ก็ไร ก็ไร" ชายกระซอกเสียง "มันจะเป็นไปได้อย่างไร อายคนมีแต่ตัว

เดี๋ยวนี้โล่ออกไปแล้วก็เป็นก๊วยอยู่ตามถนน" ชายพูดตอนหลังเสียงอ่อนลง "แกยอมเป็นเมียฉันแกก็มีเงินทองโก้ภูมิ" พูดแล้วหัวเราะอย่างเย้ยหยันในความโง่เขลาของหญิง "แกจะทนอยู่ในได้ถุนได้ดินจนตายรึ?"

เสียงหญิงหัวเราะเย้ยหยันแซงขึ้นมาบ้างและว่า "อ้อ ตายก็ดีกว่าหญิงพูดอย่างไม่พรั่นพรั้ง และพร้อมขาดคำก็มีเสียงดังฉาด จะเป็นตบหรือตีไม่ทราบ เสียงหญิงร้องไห้อี เสียงชายก็พูดขึ้นอย่างเกรี้ยวกราด

"จงท่องนักอีนี เดี่ยวกูฆ่าตาย"

ผมทนเงี้ยวหูฟังอยู่ไม่ไหว อยากจะเห็นเหตุการณ์ด้วยลูกตา ผมรีบดับไฟของผมแล้วดูว่าจะมีช่องโหว่ของไม้ที่ตีปิดบ้างไหม โชคดี! มีแสงไฟห้องโน้นพุ่งเป็นลำเล็กๆ มาทางช่องไม้ที่โหว่ ผมรีบก้าวขึ้นเก้าอี้ใหม่ พกทาบลูกตากับช่องโหว่ก็เห็นภาพนั้นได้ชัดเจน ในห้องนั้นไม่มีอะไรประดับห้องมีแต่พื้นกับผนัง ตรงมุมห้องด้านหนึ่งมีช่องสี่เหลี่ยม แสดงว่ามีทางลงไปห้องใต้ดิน ชายคนนั้นมีอายุจริง ๆ แต่ยังมีท่าทางแข็งแรง แต่งตัวโก้ภูมิหญิงนั้นสวยจริงอยู่ แต่ขาวซีดมีท่าทางกะปลกกะเปลี่ย เสื้อผ้าขาดหน้าขาดหลังไม่มีชั้นดี ร่างกายมอมแมม

"มึงจงคอยดู กูจะไม่มาส่งข้าวมึงหกเจ็ดวัน มึงจะแตกอะไร มีคอยอายขู้มึงซี บางทีมันจะเอาข้าวเอาน้ำมาให้กระมัง?" ชายนั้นพูดแล้วที่ถึงน้ำเล็กๆ และขามข้าวที่มีเนื้อเค็มอยู่หนึ่งชิ้น "นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่กูจะส่งถ้ามึงยอมกู มึงจะออกจากที่นี่ได้เดี๋ยวนี้"

เขาพูดแล้วหยุดนิ่งเพื่อฟังคำตอบ แต่หญิงยืนฟังฝานิ่งเฉย

"ดีละอีจงท่อง มึงกลับไปข้างล่าง กูจะกลับละ เอ้า! เอาข้าวเอาน้ำลงไปซี" เขาพูดแล้วใช้เท้าชี้ของที่ว่า

"ถ้าอย่างนั้นก็อย่ากินเสียเลยจะได้ตายเร็ว ๆ" หญิงพูดแล้วทำท่าจะเดินไปลงทางห้องใต้ดิน

"ดีซีวะ กูจะเอาไปให้หมากิน" ชายนั้นว่า ฝ่ายหญิงหยุดชะงักกับเหมือนจะได้คิด รีบหันกลับไปหยิบข้าวและถึงน้ำเล็กไปแล้วเดินลงสู่ทาง

หนังสือที่คุณหลวงเอามาอ่านทิ้งไว้บนโต๊ะเข้าเก็บยั้งที่เดิม เสร็จงานทุกอย่างแล้วจึงกลับมาต้อนรับท่านข้าวที่ยายแม่ครัวจัดมาให้ที่ห้องเก็บพิเศษผิดกว่าคนใช้ในบ้านทุกคน ด้วยมีหน้าที่คนใช้พิเศษ

ผมนั่งต้อนรับท่านข้าวไปคิดไปว่าข้าวขามสุดท้ายนั้นหมดแล้วหญิงนั้นจะกินอะไร และน้ำหมดอีกจะอดน้ำ เธอตายแน่ คิดแล้วคอตบต้อนรับท่านอีกต่อไปไม่ได้ เเวกรรมของผวจึงมาพบเรื่องอย่างนี้ เดินแกบบ้างแหวงบ้างหาทางจะติดต่อกับหญิงนั้นก็ยังไม่มีการ ห้องของผมตั้งแต่มาอยู่ไม่เคยสำรวจทั่วเลย มีห้องเล็กๆ อยู่หลายห้อง มีห้องอยู่อีกห้องที่ใส่กุญแจอยู่ ผมไม่เคยเปิดดูเลยว่าในนั้นเป็นห้องอะไร เพราะลูกกุญแจไขไม่ได้ แต่ถึงเวลาที่กระวนกระวายใจจึงลองเอาลูกกุญแจในห้วงที่มีอยู่ลองไขดูทุบๆ ดก บุกจริงๆ! เกิดไขได้ขึ้นมา แต่ห้องนั้นมืด ผมจึงกลับมาเอาไฟฉายไปฉายตรวจดูก็รู้ว่าเป็นห้องเก็บของที่ไม่ใช่แล้ว มีลังไม้ใหญ่อยู่ใบหนึ่งตั้งชิดมุมห้อง ผมลองเปิดดูก็พบผ้าเก่าๆ เช่นผ้าขนขาด ผ้าปูโต๊ะเก่าๆ ผมแยกปิดเสียดังเดิม แต่ยังไม่รู้เกิดสังหรณ์ใจลองเลื่อนลังใบนั้นดู ก็พบว่าใต้ลามีช่องทางลงใต้ดินได้ มีบานประตูปิดไว้ พระโปรดแล้ว! ผมตะลึงตะลันกับเปิดฝาปิดขึ้น ส่องไฟเห็นบันไดลง ผมไม่รอช้ารีบก้าวลงไปก็พบว่าทางใต้ดินมีเป็นตรอกเดินไปสู่ทางบ้านนั้น พอเดินไปก็พบไม้กั้นดีตะปูปิดทบบ ผมลุ่มคล่ำทางปิดนั้นกำลังคิดว่าจะทำการรื้อทางปิดอย่างไรดี ก็พอดีได้ยินเสียงยายแม่ครัวเรียกแจ้วๆ อยู่ข้างบน ผมจึงรีบขึ้นมาปิดทางเรียบร้อกแล้วออกจากห้องเก็บของใส่กุญแจดังเดิม เดินออกมาหาแก แกยื่นกุ่มที่โต๊ะอาหารไม่กล้าเดินล่องล่ำมามากมาย

"แหม! วันนี้เป็นอย่างไร รับประทานข้าวนิดเดียว" แกลม "ไม่พูดปากหรือไง?"

"โอ้ย! เปล่าจ๊ะ เมื่อคืนอ่านหนังสือดึกไป เข้าเลยกลืนอะไรผิดๆ ไปหมด" ผมแก้ตัว

"อ้อ! ขนมหอมคะ?" แกลม

‘โท ขอขอบคุณจะบ้า ไม่วิวอีกนั่นแหละ ได้แต่กาแฟเท่านั้น อื่นไม่
 โทแมก กาแฟฉันทดื่มแล้วจากข้างบนที่เหลือของคุณหลวง’

แกหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วเก็บถ้วยเก็บชามอาหารกลับไป ผม
 ก็เดินไปที่นั่นอีก ยืนพินิจทางที่ปิดอยู่และลองเอามือเคาะให้สัญญาณดู
 คุ้ใหญ่ๆ จึงมีเสียงเคาะตอบ ผมสอดปากถามไปว่า

‘คุณอยู่ในนั้นหรือ?’

‘งับถูกขังอยู่ในนี้ค่ะ’ เสียงตอบมา

‘ผมมีทางช่วยคุณ ผมจะหาวิธีจัดแจง รอประเดี๋ยวนะ’ ผมว่า

‘ค่ะ กรุณาด้วย’ เสียงตอบอย่างดีใจ

ผมเทออกไปหาคนทำสวน ขอยืมชะแลงว่าจะไปตัดหีบไม้สำรวจของ
 ไม้ได้มาแล้วผมก็ลงไปตัดส่วนใหญ่ไม่ให้แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เพื่อจะ
 ปรกแดดไว้ได้อย่างเดิมไม่ให้เป็นที่พิรุณได้ ลงมือทำอยู่เกือบชั่วโมงก็ยก
 ไม้ประสงค์ กลิ่นอับๆ เหม็นทางห้องโถงนั้นพุ่งเข้ามา ทำให้ต้องสะบัดหน้า

‘มาทางนี้เร็วๆ ด้วย’ ผมเรียกเธอ สักครู่ร่างกะปลกกะเปลี้ยได้หลุด
 มาทางนี้ เลือดขาดกระรุ่งกระริงนั้นเหม็นสาบ ผมบอกให้เธอนั่งรออยู่
 แล้วบอกว่าจะหาเสื้อผ้ามาให้เปลี่ยนไปพลางๆ ก่อน มอบไฟฉายไว้
 ไฟตก ผมกลับมาหยิบโสร่งที่นุ่มนวลและเสื้อของผมเองลงไปให้ เธอรับไป
 แล้วไปอยู่

‘เขตเก่าทิ้งไปแล้ว พรุ่งนี้ผมจะหาเครื่องผู้หญิงมาให้ใหม่’ ผมว่า

‘เขตเขตโสร่งและเสื้อของผมนั่งอยู่อย่างคิดไม่ตกว่าจะเปลี่ยนหรือไม่’

‘เปลี่ยนดี’

‘ก็จริง ๆ แหละครับ ถ้าคนลงมาเรียกคุณขึ้นไป ถ้าเห็นเสื้อผ้าผิด
 ไปก็งงเกิดความแดงขึ้น’ ผมพูดคนเดียว “เอาอย่างนี้เถอะ คุณนั่งของผมก่อน
 ผมจะเอาถุงคุณไปซักและตากไว้ข้างบน พอแห้งแล้ว ถ้าเขามาเรียกก็รีบ
 เปลี่ยนดีกว่า’

เขตเงยหน้ามองผมอย่างเห็นด้วยและขอบคุณ แต่เราก็มองหน้ากัน

ไม่ถนัดนักจากความสว่างของไฟฉาย ผมรู้สึกตื่นเต้นดีใจที่ได้มีโอกาสช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แม้แต่การช่วยเหลือของผมจะผิดอย่างไรนั้นยังไม่พูดถึงกัน เอาเรื่องมนุษยธรรมกันก่อน จริงอยู่ผมเป็นคนอื่น ไม่เกี่ยวข้องกับเขา แต่ใครเล่าจะทนดูได้เมื่อพบกับความโหดร้ายผิดธรรมดาเช่นนี้ การขังคนชนิดให้อยู่แต่ในความมืดและอับอากาศ เพียงกักขังอยู่แต่ห้าข้างบนคนเดียวก็แย่เอาการอยู่แล้ว นี่ซีต้องลงไปฝังตัวอยู่ข้างล่างอีก ซึ่งไม่ใช่ที่มนุษย์จะอยู่ได้ แม้แต่สุนัขยังอยู่ไม่ได้ อีตาคนนี่แกเอาชีวิตของคนแท้ๆ เหมือนวัตถุสิ่งของลงเก็บห้องใต้ดิน สุดที่มนุษย์หรือสัตว์มีชีวิตใดๆ จะทนมีชีวิตอยู่ได้ ผมได้ทำกุศโลบายอย่างสูง แม้แต่จะลวงเลยอำนาจที่ยังไม่ได้รับอนุญาตจากคุณหลวงคุณนายก็ขอทำไปทีก่อน ต่อข้างหน้าจะค่อยเรียนบอกกับท่าน

เรื่องหนักใจของผมจะมีอยู่คือ อาหารจะต้องเพิ่ม จะบอกกับแม่ครัวเพิ่มอาหารให้ผมก็เป็นความโง่งอย่างหนัก คนเดียวกินอาหารเท่าสองคน ผมจึงวางโครงการทำเป็นกินอาหารได้มาก ขอแกเพิ่มตามกำลังความหิว และจะแอบซื้ออาหารแห้งเช่นขนมปังต่างๆ ทั้งสดทั้งแห้ง อีกเครื่องกระป๋อง เราทั้งสองจะแบ่งอาหารจากแม่ครัวกินกัน แล้วใช้ขนมปังและขนมแท่งกินพอหุงท้องเข้าไปอีก

ผมได้บงการกับเธอว่าต้องขึ้นไปอยู่ในห้องเก็บของ จะจัดที่พักให้เก็บอย่างสบาย เธอว่าง่ายตามใจ ทำให้เกิดสงสารยิ่งนัก คนเราจะตายอยู่แล้ว เมื่อมีผู้เข้าช่วยเหลือก็ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างตามใจผู้ที่ช่วยเหลือ ผมให้แม่ผลัดผ้าโดยผมปิดประตูเสีย สั่งว่าถ้าเรียบร้อยแล้วให้เคาะประตูหามผมออกมาที่ห้องจัดน้ำเข้าไปให้ แล้วย้อนไปที่แม่ครัวพูดปิดกับแกว่า เมื่อก่อนนั้นกินข้าวไม่อิ่มเกิดมาหิวขึ้นขออะไรๆ ง่ายๆ สักขามเถิด แกก็รับจัดหาให้อย่างเต็มใจ และว่าถ้ากินน้อยอย่างเมื่อเช้าแกคิดว่าผมต้องผอมตาย ผมได้นำอาหารมาให้เธอ แล้วเอาเสื้อผ้าเธอไปซักให้ในห้องน้ำของผม ที่นำไปตากลมไว้ในห้องเก็บของที่เธอพัก และบอกกับเธอว่ากลางคืนให้แก

ไปแทนที่ห้องผมและอาบน้ำอาบทำได้สบาย แต่เวลากลางวันถ้าเธอจะ
ตบหน้าหรือไปล้างผมจะทำไปธุระนอกห้องและใส่กุญแจห้องไว้โดยปิด
แงงคนกิน แล้วเธอจะใช้ห้องผมได้สบาย เธอราบผมที่เท้า ผมใจหายและ
คงเศร้าใจ

กลางวันวันนั้น ผมได้บอกเธอไปอาบน้ำให้สบาย ผมใส่กุญแจห้องไว้
แล้วเดินไปข้างบนตึก ทำการคัดหนังสือให้คุณหลวงตามท่านสั่งไว้ พร้อม
ที่เห็นว่าอื่นๆ อีกตามเคย ส่วนกิจการทางคุณนายนั้นมีคนใช้แก่ๆ ทำอยู่
แต่โดยผมไม่ต้องเกี่ยว นับว่าผมได้งานทำอย่างสบายมาก คอยแต่ทำ
ความเรียบร้อยทางส่วนของผม ดูจัดหนังสือในตู้ต่างๆ ให้เข้าอยู่ตามระเบียบ
และหมวดของมันให้ตรงกับบัญชีรายชื่อ เพื่อหยิบเพื่อค้นได้สะดวกตาม
คุณหลวงบัญชาให้ช่วย

งานเรียบร้อยแล้ว ผมออกไปนอกบ้านจัดซื้อเสื้อผ้าผู้หญิงและอาหาร
แห้งแห้งมาโดยพร้อมมูล ห้องผมนี้ดีไปอย่างที่ไม่มีการมายุ่ง ถ้าใคร
จะมาจะพบตัวผม คนใช้แก่ๆ จะมาเรียก ไม่มีใครจะเข้าห้องผมเลย แม้
แต่คุณสาวของคุณหลวงที่ยังเล็กๆ อายุสิบเอ็ดถึงสิบสองปี ก็ถูกห้ามไม่ให้
เข้าห้องของผม โดยมีความนึกคิดว่าไม่ควรจะก้าวก้าวรบกวน หรือว่าผม
เป็นคนใหม่ไม่ควรจะมาคบค้าสนทนากับคนที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า
ดี ให้ผมสบายที่จะแอบซ่อนแม่สาวเคราะห์ร้ายไว้ได้อย่างดี

‘เขาขังคุณไว้นานมาแล้วหรือ’ ผมถามเธอตอนหนึ่ง

‘หลายเดือนแล้วค่ะ’ เธอตอบและยิ้มอย่างระโหยเศร้าสร้อย

‘ที่นั่นไม่มีใครอยู่เลย ทำไมเอาคุณมาขังไว้ดังนี้’ ผมถาม

‘เดิมดิฉันก็อยู่บ้านนี้มาแต่เล็กๆ ท่านเจ้าบ้านมีเมียมาก พอดิฉันเป็น
คนแก่ก็จะเป็นเมียแต่ดิฉันไม่ยอมเพราะเมียอีกหลายคนคิดจะทำร้ายดิฉัน’
เธอพูดคักๆ ไม่กล้าพูดดังอย่างหนึ่ง และเกิดจากการกะปลกกะเปลี้ย
ผมเห็นใจ

‘คุณรู้ได้อย่างไรคะว่าดิฉันอยู่ที่นี่’ เธอถาม

"ผมได้ยินคุณเถียงกับชายนั้น แล้วผมแอบดูทางช่องนั้น" ผมชี้ให้ดูทางช่องลม "ผมดูอยู่ทุกอิริยาบถ จนคุณต้องกลับไปข้างล่างอีก ผมจึงหาทางจนพบคุณ ผมดีใจจนพูดไม่ถูกที่ได้ช่วยคุณไว้สมใจ" ผมพูดจบเธอก็หันตาคูผมด้วยกิริยาขอบคุณอย่างซึ้ง แหวดานั้นแม้แต่จะเลื่อนลอยอย่างไม่มี ความหมาย แต่ก็มีแววลึกเข้าไปถึงหัวใจผมอย่างประหลาด

"แล้วคุณคิดจะทำอย่างไรต่อไป?" ผมถามอย่างเอางานเอาการ

"ไม่ทราบค่ะ ไม่เคยคิดจะทำอย่างไร ชีวิตดิฉันสุดแต่คุณจะบงการ คุณช่วยดิฉันมาดิฉันก็เป็นคนของคุณ" เธอพูดเรียบๆ ผมใจวูบ จะดีใจก็ไม่เชิง จะไม่ชอบใจก็ไม่เชิง เพราะผมเองก็ยังพึ่งใบบุญคุณหลวงและคุณนาย และเธอก็เป็นคนของญาติคุณนาย เท่าที่บังอาจทำไปโดยพลการนี้ก็มากอยู่แล้ว อาจจะไม่เป็นที่ถูกใจคุณนายและคุณหลวงก็ได้

"บ้านนี้เขาย้ายไปหมดแล้ว แต่ทำไมยังคุณไว้คนเดียวที่เก่า?" ผมตั้งปัญหาถาม

"ถูกแล้วค่ะ เขาย้ายกันไปหมด แต่ถ้าดิฉันยอมเป็นภรรยาเขา เขาก็จะเอาไปด้วย แต่ถ้ายังไม่ยอม ก็ยังขังดิฉันไว้แบบนี้" เธอพูดอย่างมีแววแค้นๆ ทำให้ผมนึกกระหวั่นไปถึงอิตานั้น แถพูดอยู่คำหนึ่งว่า "เพราะแกร็กคนใช้ใช้ใหม่" ผมจึงจะถามเธอดู แต่ยังไม่กล้าจะเอ่ยคำใดดี เพราะเป็นการถามเลยเหตุการณ์ไป แต่ใจก็อดอยู่ไม่ได้ จึงถามเป็นคำกลางๆไปก่อนว่า

"เมื่อคืนนี้ ผมพังก่อนเสียงนายของคุณว่าเขาจะทิ้งหวงอะไรคุณอยู่?"

เธอนิ่งอยู่สักครู่แล้วหันหน้ามองผม พูดเบาๆ และชัดเจน

"เขาทิ้งผิด นายชุ่นใช้เป็นคนใช้ในบ้าน เขาสงสารดิฉันก็ดีกับดิฉัน เขารู้ว่าคุณท่านเจ้าบ้านจะเอาดิฉันเป็นเมีย ทั้งๆ แม่ดิฉันก็เป็นเมียอยู่คนหนึ่งแล้ว"

"บ้าบัดซบ" ผมโพล่งออกไปอย่างรู้สึกฉุนกึก "บ้าตันทาแท้ๆ แล้วมารดาของคุณไปไหนล่ะ?"

คุณนายอยู่บ้าน ผมดีใจไปอย่างที่จะมีเวลาคุยกับแม่คนสิ้นญาติที่ช่วยไปอย่างสบาย และมั่นใจอยู่ว่าเจ้าคนแก่บ้ากามคนนั้นคงจะหลายวันจะมตามที่เขาพูดไว้ เราพอจะรู้ว่าเขาจะมา จำเพยคือนามของแม่นางทาสนั้น เธอบอกกับผมว่าถ้าเขามาเขาจะไม่ลงไปห้องใต้ดินเลย เขาจะเปิดฝาประตูของช่องบันไดแล้วตะโกนเรียกลงไป จะนานเท่านั้นเขาก็รอคอยไม่ยอมลงไป ถ้าเช่นนั้นเราได้ยินเสียงเขาเรียกก็รีบไปรับหน้าทัน จำเพยคาดคะเนว่าที่เขาพูดว่าจะทิ้งไปหกเจ็ดวันนั้นเพียงเป็นคำขู่ คิดว่าจะราวสองวันก็มักจะกะว่าอาหารหมด ทางเธอจะหิวโหยก็จะยอมรับปากเป็นเมียเขา

คืนนั้นผมจัดเครื่องแต่งตัวคุณหลวงลงกระเป่าพร้อมทั้งของใช้ต่าง ๆ ที่จะใช้ให้เรียบร้อย ท่านก็สั่งให้ผมช่วยดูแลบ้านและลูกๆ เมียๆ ด้วย ท่านอาจไปหลายวันกว่าจะเสร็จราชการ ผมสิ้นธุระราวๆ สามทุ่มจึงกลับมาห้อง รู้สึกสงสารจำเพยที่ต้องกินขนมปังแทนข้าวไปก่อน เพราะเธออยู่ข้างอยู่ในห้องเก็บของ พอผมกลับมาห้องแล้วก็ปิดประตูลงกลอน สิ้นธุระแล้วไม่มีใครมายุ่งกับผม เราจึงลงมือกินข้าวกัน ผมใช้ขนมปังช่วยจุ่มแกงข้าวสุกเข้าไว้บ้าง ป้าแม่ครัวเพิ่มข้าวมาให้ก็จริง แต่ก็อยู่ในอัตราเพียงคนเดียวไม่พอสำหรับสองคน ผมไม่เดือดร้อน กลางคืนยอมออกไปหาอาหารมากินต่อไปอีก มีถมเถไปนอกบ้าน ถนนเยาวราชมีอาหารทุกอย่าง

เรากินอาหารแล้วก็อาบน้ำกัน ผมให้แกนอนบนเตียงผม ส่วนผมนอนที่เก้าอี้นอน แกว่ง่าย ให้ทำอย่างใดแก่ทำตามทุกอย่าง คืนนั้นก็คุยกันเกือบห้าทุ่ม จึงจัดแจงนอนกันตามที่จัดหมายไว้ รุ่งเช้าแต่มีดผมจะไปส่งคุณหลวงขึ้นรถไฟหัวลำโพงกลับแล้วจึงไปเอาข้าวปลาที่ครัวมาสู่กันกิน ตอนสายขึ้นไปดูบนดึกนิดหน่อยแล้วก็กลับมาคุยกันที่ห้องเก็บของ เราละมตัวไว้ก่อน ครั้นจะปิดประตูห้องนอกก็เกรงจะถูกสงสัยของคนในบ้าน จึงปิดแง้มๆ ไว้ และไม่ปลอดภัยถ้าจะคุยกันที่ห้องนอนหรือห้องนอก จึงตัดปัญหาคุยกันในห้องเก็บของ จัดระเบียบห้องใหม่ก็สบายดี อาหารน้ำดื่มสมบูรณ์ ต้องการห้องน้ำก็มา แต่ปิดประตูเสียชั่วคราว

ในคืนที่สอง จำเพยซึกจะขัดคำสั่งผม คือไม่ยอมนอนบนเตียงผม เดกตัวเองว่าทำไม่ได้ เป็นผู้อาศัยบุญแล้วมาแย่งความสุขเจ้าที่ แกนอนอนที่ เก้าเป็นแทน ให้ผมนอนเตียงของผมตามเคย และแกว่าถ้าผมไม่ยอมนอน เตียงคนเดียว ไม่ยอมให้แกนอนที่เก้าอี้ จะนอนเตียงด้วยกันแกก็ยอม แกจะทึ่งใจอยู่ยาวนานในความเห็นของแก

"ดิฉันเท่ากับคนตายแล้ว พอमारอดตายก็จะสุขเกินไป" แกว่า "ถ้า แกบ่ตัวแกกันใจดิฉันจะมีสุขกว่าจะนอนเป็นเจ้าของคนเดียว อีกประการ ไครจะรู้จะเห็นกันว่าเราทำอย่างไร ดิฉันเท่ากับคนหมดชีวิตแล้ว ตายแล้ว ตายแล้วไม่มีใครรู้ใครเห็น คงไม่มีใครสงสัยเก็บไปนินทาดิฉันเป็นคนของคุณ คุณจะทำอย่างไรยอมแล้วแต่คุณ"

แกฟังแกพูด ฟังก็ง่าย ๆ ดี แต่ตัวแกยังสาวและผมก็หนุ่ม มันจะ แกนแกกัดกันได้หรือ? การผลัดเครื่องแต่งกายใหม่และอาบน้ำสะอาดแล้ว แกก็ไปเป็นคนสวยพอดู ที่แกพูดว่าแกเป็นคนของผมแล้วผมจะทำประการใด ก็ได้ เก๊ะ! สมัยนี้ไม่ใช่โลกเมื่อล้านปี จะยึดถือสิ่งใดเป็นสมบัติของตัวยอม ได้ตบใจ สมัยนี้อะไร ๆ เขามีทะเลเบียนประจำ จะไม่มีคนเถื่อนที่เป็นสมบัติ ของผมอย่างนี้ แต่ลองดูที เธอจะเอาอย่างนั้นผมก็ตามใจ เราขึ้น เสี่ยงพนกันด้วยกันอย่างกระดาก ๆ แต่รู้สึกอบอุ่นพิกล ในตอนดึกอากาศ เย็น เทกเบียดผม โอโฮ! ผมช่างสุขอะไรเช่นนั้นในชีวิต ผมเคยโชกโชกชีวิต แก ๆ อย่าง แต่เรื่องผู้หญิงนั้นนะซีไม่เคยใกล้กรายเลย และมาบัดนี้ได้มา เป็นดั่งนี้ อบอุ่นใจอย่างยิ่งยวด

แกได้อบอุ่นใจมาตลอดคืน เข้าชั้นผมไม่ต้องขึ้นตีกบนเลยนอนสาย แก ๆ ถานน้ำอาบทำสบายแล้วกลับเข้าที่ห้องเก็บของคอยเวลาอาหารป่า แก ๆ

"เมื่อวานลุงไปไหนนะป้า เห็นหายไป" ผมถาม

"ไปบวชนาคญาติกัน กลับมาแล้ว ปลุกต้นไม้ขลุกขลุ่ยอยู่ทางโน้นแล้ว"

แก ๆ แลจะวางอาหารลงบนโต๊ะ "วันนี้คุณหลวงไม่อยู่นอนสายหน่อยนะ"

"จะ คุณหลวงไม่อยู่เลยถือโอกาสเสียหน่อย" ผมตอบ

พอแก่ไปแล้วเรากินอาหารกัน เข้านี้มีแกงมัสมั่น ผมเลยเอาขนมปัง
แห้งจิ้มแกงสบายไป ผมมีขนมปังแห้งอยู่อีกตั้งกระป๋อง วันนี้จะออกไปซื้อ
ขนมปังสดไว้อีก เนื้อกระป๋องปลากระป๋องยังอยู่ เราซักสนิทกันขึ้นมาซัก
ระยะสองคืน เรานอนคุยกันในห้องเก็บของ

"คืนนี้สามทุ่ม เขาต้องมาแน่ๆ ฉันทึ่งจริงใจ" เธอว่า

"คุณเชื่อใจรึ?"

"เชื่อคะ"

"ยังงั้นพอหัวค้ำก็แต่งตัวชุดเก่าซิ"

เธอหัวเราะและหันดูเสื้อผ้าที่ตากไว้แห้งดีแล้วขาดเว่อว่านุ่งแทบไม่มีต

"ชุดนี้ถ้านุ่งแล้วต้องรับลงใต้ถุน ซินอยู่บนนี้อายุคุณ" เธอว่า

"ผมจะหลับตาเสีย" ผมพูดให้เป็นขบขัน เธอหัวเราะ ผมก็หัวเราะ

อย่างนึกทุเรศในความเป็นอยู่ของเธอเมื่อก่อนจะพบผม

เป็นความจริงอย่างรำเพยคาดไว้ ในราวสามทุ่มก็มีเสียงเรียก
จากชายคนนั้น ผมรีบให้เธอแต่งชุดเก่า ผมซ้กเกิดใจหวังเธอในการจะไป
หาเขาผู้นั้น ทั้งหวังและเกิดหวังขึ้นมาอย่างประหลาด ในใจนั้นคล้าย ๆ ว่า
เธอเป็นสิทธิ์ของผม ครั้นจะไม่ให้ไปพบก็เกรงจะเกิดเรื่องใหญ่ จึงยอมให้ไป
แต่ผมตามไปด้วยในห้องใต้ดิน เห็นช่องบันไดเปิดอยู่ ผมแอบคอยคอก
ข้างล่างและฟังความดู ถ้ารุนแรงทุบตีขึ้น ผมถ้าจะต้องขึ้นไปต่อเสียด้วย
สลับมือให้ฟูบลง

"เฮ้! เอาข้าวมาให้" เสียงชายแก่นั่นว่า "นึกว่าตายเสียแล้ว หวังว่า
จะแย่เลยเอาข้าวมาให้"

ฝ่ายรำเพยไม่พูดว่าอะไรเลย ผมคอยฟังต่อไปว่าเขาจะมาไหมไหน

"จะพูดได้หรือยังว่าจะยอมตามใจฉัน?" เขาถามง่ายๆ

"จวนจะตอบละ ขอฉันตรองอีกสองสามวัน" รำเพยตอบขอไปที่

"งั้นรอละ! เฮา...ฉันตกลง แต่มาคราวหลังครบกำหนดนัด ถ้าไม่พูด"

๓ ไรให้เป็นที่แน่ละฉันเล่นงานละ อย่าว่าใจร้ายนะ ฉันเป็นคนไม่ชอบพูด
 กวนๆ พูดกันไม่จบก็เลิกพูดกัน แกตายอยู่นี้ก็แล้วกัน ปิดฉากเสียที เอ้า!
 เตาข้าวไป! เขาพูดเฉียบขาด แล้วเสียงร่ำเพยเดินไปเอาข้าวและน้ำ ในช่วง
 คตงก็ดใจร่ำเพยก็กลับลงบันไดมา ประตูห้องบันไดก็ถูกปิดและเสียงลั่น
 กุญแจ เราคอยจนเสียงประตูข้างบนปิด เราก็ตอนกลับ ผมบอกให้เธอ
 เมาข้าวข้าวและถังน้ำของมันไว้ที่นั่น อย่าเอาของมันมากินให้ช่วยปาก

ครั้นแล้วเราก็กลับมาข้างบน จัดแจงเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเราก็นอนคุย
 กวนๆแต่เพียง ความห่วงเธอของผมหายไปเสียแล้ว นึกอยู่แต่ใน
 ใจ ว่าถ้าหากแก่คนนี้กับผมจะต้องเป็นศัตรูกัน ถ้ามันมาทุบตีร่ำเพย ผมจะ
 ตกลงว่ามันแน่ๆ

“นี่ร่ำเพย ผมเกิดหวงคุณเสียแล้ว” ผมนอนพูดออกมาเฉยๆ
 ตกพิทกตัวมาขีดผมหน้าแทบติดกัน

“จริงหรือคะ?” เธอถามอย่างไม่แน่ใจ ผมพยักหน้าแทนคำตอบ

“แต่ร่ำเพยหมดราคาแล้ว เป็นคนเศษคน คุณหวงร่ำเพยจะมีค่าอะไร”
 ตกพูดเบาๆ และจ้องดูตามผม

“จริง! ร่ำเพย แรกๆ ฉันสงสารเธอ และแล้วก็หวงเธอเสียแล้ว
 ตกจะเป็นของใครไม่ได้ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่” ผมพูดตรงไปเผงไม่อ้อมค้อม

“ร่ำเพยก็เป็นคนของคุณ เป็นสัตว์เลี้ยงของคุณ เป็นสิทธิ์ของคุณ”
 ตกพูดแล้วคว้าหน้าลงกดกับที่นอน

“ไม่ใช่พูดอย่างผมมีสิทธิ์ด้วยอำนาจใดๆ นะ ผมต้องการความจริง
 ตกเกิดจากใจจริงด้วยปากคุณ ไม่ใช่จ่ายอมเพราะจำใจในฐานะผมช่วยคุณ”

“ร่ำเพยมีใจเป็นของคุณโดยจริงใจค่ะ” เธอตอบและพลิกหน้าขึ้นดูผม
 ไม่รู้ว่าอะไรครำทำนทั้งหลาย อะไรบังคับใจผม หรือเกิดจากผมไม่
 เคยเฝ้าผู้หญิงก็ไม่แน่ใจ ผมได้กอดเธอและกระหน่ำจูบเธอ แต่แล้วเธอก็
 ได้กอดผมและจูบตลกผม ผมเกิดหัวใจพองโต ทั้งกอดทั้งจูบอย่างละลาน
 ใจ ตกจากนั้นผมไม่กล้าจะพูดอะไรอีกได้ ในคืนนั้นเองร่ำเพยคือภรรยาผม

และผมก็คือสามีรำเพย

เราแอบมีสุขกันอย่างเร้นลับ ไม่มีผู้ใคร่เห็น พอดีกับคุณหลวงไม่อยู่ ผมจึงมีเวลาหาสุขกันได้เต็มที่ แต่พอมาอีกสองวัน ความทุกข์ก็เกิดขึ้น อย่างไม่คาดฝัน คืนนั้นเป็นเวลาสามทุ่ม พอมีเสียงตาแก่บ้ำกามเรียก รำเพย ผมรีบให้รำเพยแต่งตัวชุดเก่าไปรับหน้า แต่ผมไม่ลืมตามไปด้วย อย่างแน่ ซ้ำถือไม้ท่อนหนัก ๆ มือไปด้วย เมื่อรำเพยขึ้นไปพบกับตานั่นข้างบน ผมก็ซุ่มอยู่ข้างล่างคอยฟังเหตุ

รำเพยคงให้คำผลัดเพี้ยนไปอีกตามเคย โดยไม่มีคำว่าจะยอม ตามตาคนนั้น จึงเป็นเหตุให้ตาคนนั้นโกรธแค้นถึงขีดสุด

"มึงจะหลอกคนอย่างกูรี อีเพย?" ขายนั่นพูดแทบเป็นตะโกน "ตาย เสียเถอะอีเปรต มึงทรमानใจกูมานานแล้ว" พอขาดคำ เสียงแล้หนังกิ่งเพี้ยว ผมอยู่ไม่ได้แล้วคราวนี้ รำเพยคือเมียผม ผมจะปล่อยให้เมียผมเจ็บตัวหรือ ตายไปหรือ เสียงผีเท่าเล็ก ๆ ริ่งหนี เสียงผีเท่าหนัก ๆ ที่ใส่รองเท้าก้าวไม้ ผมก็เผ่นออกจากห้องได้ดินขึ้นประจันหน้า อีตานั่นตกใจชะงัก หยุดมองดู ผมซึ่งมันไม่รู้จัก

"อ้อ! มีขู้อะ" มันตะคอกแล้วยกแล้จะหวดผม ผมสาวเท้าเข้าตีเลข ก่อนแขนตกไป แล้วผมตีซ้ำจนล้มลง ผมกระโดดข้ามไปปิดประตูที่เข้ามา ใส่กลอนเสีย ในระหว่างนั้นตาแก่ลุกขึ้นได้ดีผมด้วยแล้เสียวปลาบ ผมเลย ลืมโทษลืมทุกสิ่ง โดยเข้าตีจนล้มลงและตีซ้ำตีชากนับไม่ถ้วน กะโหลกแตก หน้าตาและ เลือดพุ่งกระชูดท่วมห้อง นอนแผ่ไม่ไหวตัวเลย

"มันตายแล้ว" ผมพูดอย่างตกใจ "หนีเร็ว" ผมเข้าจุดแขนรำเพยหนี กลับด้วยกัน ปิดประตูช่องบันไดไว้อย่างเก่า พอวิ่งมาถึงทางกั้นผมยกเท้า ไม้ขึ้นปิดไว้อย่างเก่า เอาเท้าถีบกรอบไม้ที่กั้นนั้นติดแน่นดังเดิม มีให้ใคร สงสัยได้ แม้แต่จะลงมาดูได้ดิน พอเราทั้งสองกลับขึ้นมาบนห้องเก็บขอม แล้ว ผมปิดช่องขึ้นลงเสียเรียบร้อยแล้วเลื่อนลิ้นโบใหญ่ทับไว้ดังเดิม ผมวิ่ง ลงหอบด้วยตกใจ รำเพยตัวสั่นร้ว ผมรีบกอดเธอไว้ให้หายประหวั่นพรั่นพร่ำ

คนแก่งงงกันไปหมด เพราะไม่คิดว่าเหตุการณ์จะเป็นไปดังนั้น เราทั้ง
 คนพูดทะเลาะกันไม่ออก ผมคิดอยู่แต่ที่ผมคือผู้ร้ายฆ่าคนตาย แต่แล้วกลับ
 คิดว่าผมมันไม่ตาย มันเปิดประตูไปได้ ผมต้องเป็นนักโทษฐานทำร้ายร่าง
 กาย มันต้องเอาตำรวจมาจับผมเมื่อพบร่องไต่ดิน แล้วก็จะเดินมาสู่ทาง
 ฝั่งที่เรา ผมจะทำอย่างไรเล่า คุณหลวงก็ไม่อยู่ ถ้าผมจะพากันหนีไป
 เขตป่าก็หนีได้ แต่ก็พิรุณ จะหนีไปได้สักกี่เดือน ถ้าผมอยู่สู่หน้าคงจะดีกว่า
 เขตป่าอยู่ทางโน้น ใครจะมาเอาอะไรกับผม ทำไม่รู้เรื่องรู้อาว เพราะอยู่
 กันคนกระบ้าน แต่เอ๊ะ! จำเพยละ จะซ่อนอยู่ตั้งนี้หรือ ถ้าผมเกิดจะ
 พบความจริงกับคุณหลวงคุณนายละ การฆ่ากันตายก็คือผมนะซี ผม
 หวังใจสะท้อนและร้อนผ่าว

ผมกระซิบถามจำเพยว่าเธอมีญาติที่ไท่หนและรู้จักใครบ้าง จะหนีไป
 ไท่หนจะดีไหม? ผมจะอยู่สู่หน้าเอง แต่เธอก็ตอบว่าไม่มีคนรู้จักจึงหนีไปไม่
 ได้ ถ้ามีคนรู้จักก็หนีไปนานแล้ว โดยทำดีกับอิตานั้น พอเพลอกก็หนีไป แต่
 หนังไม่รู้จะหนีไปไหน เธอตอบตั้งนี้ผมก็หมดประตูจะพูดอะไรอีก ลงท้าย
 คิดในใจว่าจะซ่อนอยู่ไปพลางๆ ก่อน ต่อเหมาะจะช่องทางค่อยคิดหลบหลีก
 ไปคราวหลัง ผมจะนัดให้จำเพยไปคอยที่ใดๆ สักแห่ง แล้วผมจะลาคุณ
 หลวงว่าญาติป่วยหนักขอไปเยี่ยมแล้วก็เลยขีดไปให้ไกล แม้แต่เรื่องจะ
 แดงขึ้นก็คงจะไม่คิดกันว่าผมเป็นคนฆ่า เพราะเหตุว่าอยู่กันคนละบ้าน
 คนไต่ดินจะว่าผมไปทางโน้นได้ก็ยากจะพูด เพราะว่าผมไม่รู้เรื่อง ผมมา
 อยู่ใหม่ๆ ทั้งห้องเก็บของที่มีทางลงไต่ดินก็มีกุญแจใส่อยู่ ที่ไท่หนผมจะมี
 กุญแจไขได้ ทั้งก็ไม่มีธุระใดจะเข้าไป

คืนนั้นทั้งคืนผมไม่ได้นอน จำเพยนอนหลับๆ ตื่นๆ หน้าตา
 เศร้าสร้อยกลัวความจะเกิด ตื่นเข้าผมให้จำเพยซ่อนใต้เตียงนอนก่อน ผม
 เห็นเคยมเตียงดังลงมาจนจุดพื้น ป้าแม่ครัวเอาข้าวมาให้ เห็นผมหน้า
 โง่กึ่งๆ แต่ผมก็แก้ไปรูปเก่าคือดูหนังสือดีแล้วนอนไม่หลับ พอเขาไป
 จำเพยก็กลับออกมาจากใต้เตียง เรากินข้าวกันอย่างติดคอคนละ

สองคำก็ทั้งยาก ผมจึงไปหาแม่ครัวชอกาแฟมาแก้วใหญ่ๆ ดื่มกาแฟเข้าไปดูพอทนแรง แล้วขึ้นไปบนตึกใส่กุญแจไว้ ฟังดูว่าคุณนายจะใช้อะไรบ้าง เมื่อไม่มีอะไรผมก็กลับลงมาคอยฟังเสียงว่าตาคนนั้นจะตายแน่หรือไม่ ถ้าแกฟื้นได้แกคงร้องครวญครางขึ้นบ้าง ผมรีบปีนดูทางช่องลมก็เห็นตานั่นนอนนิ่งเลือดยังแดงฉานอยู่ ผมปีนขึ้นปีนลงอยู่ทั้งวัน แต่พอค่ำลงก็คงมองไม่เห็น ผมลืมนึกว่าผมมือไวแอบปิดไฟเมื่อจะลงกลับห้องได้ดิน ก็นับว่าผมรอบคอบมากอยู่

รุ่งขึ้นผมก็แอบดูอยู่อีกทั้งวัน ไม่เห็นร่างนั้นเขยื้อนเลยจนถึงเวลาถ้าตาตายแน่ ผมอยู่อย่างไม่มีสุขใจ ความคิดต่างๆ ผันแปรไปเรื่อยแปดทั้งวันทั้งคืน พอวันที่สามแอบดูอีก ร่างนั้นยังคงนอนอยู่ซักมีร่างกายอืดๆ ซึบแน่แล้ว ตายแน่ ผมหากระดาศแข็งมาปิดทางช่องลมเสียมิดชิดและแน่นหนา ก็นกกลิ่นจะมีมาทางห้องเรา

คุณหลวงไปราชการถึงเจ็ดวันจึงได้กลับมา ผมก็รับใช้อย่างเคย แต่ปิดความลับไว้ไม่แพร่พราย แต่ใจผมไม่สบายหน้าตามันก็บอกเหตุ ทั้งคุณหลวงคุณนายถามผม ผมตอบอีกอักเลอะเลือน ใจมันไม่วายจะคิดเรื่องฆ่าเขาตาย ข้าท่วงยังมาผูกคอกอีกคือรำเพย ผมต้องปิดหลายด้านใจมันสับสนมีกังวลหมดความสุข หน้าตาคงหมองคล้ำมาก แต่ผมคงไม่รู้ตัว ผมถูกถามแทบทุกวันคล้ายๆ กับจะรู้อะไรในห้องผมอย่างนั้นแหละ ผมซักสะดุ้งใจ เพราะที่หนึ่งคุณหลวงพุกหน้ากับคุณนายหงิกๆ และคุณนายก็พุกตอบ มีสีหน้าตื่น ๆ กลัว หัวใจผมแทบระเบิดเพราะกลัวใจ

วันหนึ่งคุณนายกับคุณหลวงได้คุยกันอยู่ ผมทำงานไปก็ฟังไป เสียงคุณนายพูดว่า

"เราชนะความแล้ว ไปศาลเมื่อวานนี้ตัดสินเด็ดขาดว่าตึกเป็นของเรา"

"สิ้นเรื่องกันเสียที" คุณหลวงพูดแล้วหัวเราะ "จะเปิดถึงกันแล้วเลี้ยงพระเสียที"

ผมใจวูบเหมือนกับมันจะวิ่งออกมาที่ปาก ความชนะแล้ว จะเปิดตึก

ถึงกัน จะเลี้ยงพระ และห้องนั้นจะถูกเปิดแล้วก็พบศพ โอ๊ย! เรื่องจะไป
 ทต่างไร คุณหลวงหันดูหน้าผม ผมคงมีกิริยาอะไรสักอย่างที่ท่านผิดสังเกต
 เมตตะดั่งทั้งตัว คุณนายไปพันห้องนั้นแล้ว คุณหลวงเรียกผมไปใกล้ๆ
 ตะพูดเบาๆ ว่า

“ฉันรู้ว่าแกมีอะไรๆ ในใจ” พูดแล้วจึงดูตามผมเขม็ง “บอกได้ว่าตกลง
 แรกทางใด จะไม่อยากอยู่ในห้องนั้นใช่ไหม?”

ผมสะอึกใจ ตกใจ ดันใจพูดไม่ออก และแล้วเลยร้องให้ออกมา คุณ
 หลวงจึงดูตามผมเขม็ง

“ถ้าคุณหลวงเมตตาตามผม ก็ปล่อยให้ผมหนีไป” ผมพูดออกไป แต่คุณ
 หลวงไม่พูดอะไรคงจ้องตามผมอย่างจะเอาความจริง

“ถ้าคุณหลวงไม่เมตตา ก็จับผมส่งตำรวจ” ผมโผล่งออกไป ตัดสินใจ
 เปิดความลับ เพราะทนบิดไปไม่ไหวแล้ว “ผมฆ่าคนตาย”

“ทองคำ! แกพูดอะไร” คุณหลวงพูดเร็วปรือ

“ผมฆ่าเขาตาย”

“ฆ่าใคร?”

เมื่อถูกถามดั่งนั้น ไหน ๆ ก็สารภาพแล้วก็เลยเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ
 พทจนเรื่องคุณนายก็โผล่มาหัวเราะเบาๆ

“ฉันนึกแล้วไม่ผิด” คุณนายว่า ผมเลยรู้ว่าคุณนายแอบฟังความอยู่
 ผมแหย่กับหน้า

“ทองคำ!” คุณหลวงเรียก ผมสะอึกทั้งตัว ท่านพูดต่อไป “แกเพื่อไป
 แก”

ผมเงยหน้ามองท่านและคุณนาย โดยไม่รู้ว่าท่านหมายความว่าอย่างไร

“แกถูกผีหลอก!” คุณนายว่า “ชายคนที่แกบอกลักษณะนั้นคืออาฉัน
 แทะ ตายไปแล้วสองปี และหญิงนั้นก็ตายไปก่อนคุณอาตาย ชื่อว่าเพย”

“พูดไร เธอยังอยู่กับผม เดี่ยวนี้อยู่ในห้อง ผมใส่กุญแจไว้”

คุณนายหัวเราะก๊าก คุณหลวงพลอยยิ้มไปด้วย

"รำเพยตายในห้องใต้ดินจริงๆ คุณอาชังไว้ และได้เอาศพขึ้นเผาไปแล้วสักสองปีกว่า"

"เธออยู่ครับ"

"อย่าบ้าไปเลย" คุณนายว่า "รำเพยของแกนะมีไฟที่แสงหน้าผากไหม?"

"โอ! ใช่ครับ" ผมตอบอย่างตกใจ

"เข้า! เราไปดูกัน" คุณนายพูดแล้วจูงมือคุณหลวง ผมก็ถูกตามลงมาด้วย ลงมาจากตึกพบลุงผิวของป้าแม่ครัวยืนอยู่แถวนั้น คุณนายบอกให้เอาไฟฉายไปด้วย ผมมาไขกุญแจห้องของผมอย่างงงๆ พอเปิดแล้วก็ไม่พบรำเพย ไปดูที่ใต้เตียงก็ไม่มี ห้องน้ำก็ไม่มี ผมจึงผลุนผลันไปที่ห้องเก็บของ กุญแจก็ใส่อยู่ ผมงงงัน เสียงคุณหลวงหัวเราะ ผมยังสงสัยและใจหายอย่างไรพิกล รำเพยไปไหน หัวใจผมหวาม เธอคือเมียผม แต่คุณหลวงคุณนายว่าเป็นผี รำเพยเป็นผี! ผมใจหายสะท้อน เมียผมแท้ๆ ทั้งกอดทั้งจูบ เนื้อหนังธรรมตามนุษย์แท้จริง

"ไขกุญแจดูให้ทั่ว" คุณนายบงการ

ผมจึงล้วงพวงกุญแจในกระเป๋าไขประตู พอเข้าไปไฟสว่างอยู่ไม่มีรำเพยอยู่ในนั้น ผมใจหาย ทุก ๆ อย่างในห้องอยู่ตามปกติ ช่องทางลงไปใต้ดินก็มีถังใบใหญ่ทับอยู่ดังเดิม ผมแทบจะร้องไห้ เธอไม่อยู่แน่แล้ว ถ้าเธอนิ่งลงไปใต้ดิน ใครเล่าจะปิดช่องและเลื่อนถังใหญ่ทับไว้ดังเดิม ผมส่ายหน้าอย่างเลื่อนลอย เมื่อผมจะออกจากห้องไปหาคุณหลวง เธอยังยืนแอบมุมห้องโบกมือให้ผมอยู่ซัดๆ เธอจะแซงหรือเล็ดลอดออกไปข้างนอกก็ไม่ได้แน่

"ฉันบอกแกไม่เชื่อ" คุณหลวงพูด แต่คุณนายนั้นชักเหลียวหน้าไปมา คล้ายจะเกิดหัวงันขึ้นมา "ไปกันเถอะ" คุณนายจูงมือคุณหลวง

"นี่! ทองคำ ฉันอยากให้แกไปนอนห้องอื่นก่อน ไปนอนกับเจ้าโง่"

คืนหนึ่ง พรุ่งนี้จัดแจงย้ายห้องไปอยู่ด้านโน้น เอ้า! ลุงอ่อนอยู่กับทองคำ
แทน ท่านว่าแล้วลุงคุณนายกลับขึ้นตึกข้างบน

“ฉันใจไม่ดีเสียแล้ว” คุณนายว่า

“ไม่เป็นไรฉันอยู่ที่นี่ อายากแล้วเลยเขาไม่มาอยู่กับเรา เขายู่กับทองคำ”
คุณหญิงพลอบคุณนาย ผมฟังแล้วใจหาย แต่ไม่ใช่กลัว ใจหายว่ารำเพย
พทมแหละกลายเป็นอากาศไปแล้ว ผมปราศจากเธอแล้วหรือ จะเป็นผีไม่เป็นผี
แทนห่วงเธอ รักเธออย่างจับใจ สงสารเธอ คิดถึงเธอใจแท้ง คุณหลวงคุณ
นายท่านตึกไปแล้ว ลุงอ่อนยังอยู่กับผมที่ห้อง แก่ไม่รู้เรื่องอะไรของผม
เทือกคุณหลวงคุณนาย ดูแกมีหน้าตาสงสัยเหตุการณ์ที่ไม่รู้ที่มาของมัน

“ผมยังไม่ทราบอะไรเลยคุณทองคำ?” ลุงอ่อนตั้งปัญหาถามผม “อยู่ๆ
คุณแทนให้ผมเอาไฟฉายมาด้วยแล้วก็ค้นห้องคุณ สงสัยว่าของอะไรจะมา
จากช่องหลังคุณกระนั้นหรือ?”

ผมโดนคำถามนี้เข้าถึงกับอีกอัก แก่คงสงสัยว่าผมถูกหาว่ายักษ์ออก
พทมคุณหลวงเสียเป็นแน่ ความจริงก็น่าจะเป็นไปดังนั้น เพราะอยู่ๆ เกิด
แกแต่หลังค้นเตียง

“ไม่มีอะไรหรอกลุง ฉันคิดว่าฉันเห็นอะไรสักอย่างในห้องนี้ ฉันจึงไป
เงยหน้าคุณหลวง จึงเกิดสงสัยกันขึ้น จึงได้มาดูกัน” ผมแก่ออกไปทางนั้นจะ
ได้ไม่ต้งหงพูดถึงกันอีก

“คุณเห็นอะไร?” แก่ถามผมงงงัน

แกเห็นผมอีกอักไม่ยอมตอบคำถาม แก่กลับมีสีหน้าตื่นคล้ายเกิดมี
ความกลัว

“ผมรู้แล้ว” แก่ว่า นัยน์ตาแกโพลงเหลืออก “คนก่อนอยู่ในห้องนี้ก็เห็น
อะไรๆ เถยลาออกไปแล้ว”

“ใครอยู่ห้องนี้ลุง?” ผมถามเสียงหนัก ๆ ด้วยใจหวนคิดว่าใครเล่ามา
อยู่แทน แล้วรำเพยของผมได้ไปสนิทกับเขาหรือ ความหึ่งหวงเกิดวูบขึ้นใน
แก่แทน

"ผู้หญิงสองคน" แกว่า

พอได้ยินคำว่าผู้อยู่ก่อนเป็นหญิง ผมโล่งอก

"คุณหลวงให้ไปนอนห้องเจ้าโฉมก่อน ควรจัดที่หลับที่นอน ไปกับเถอะผมจะช่วย" ลุงอ่อนเตือนด้วยสีหน้าหนักใจ ผมรู้ว่าแกหมายถึงอะไร คงมีคนกลัวห้องนี้อยู่ทั้งบ้าน ห้องที่จะต้องเห็นรำเพยและตาแก่นั่น มีน้ำเล้าลูก ๆ คุณหลวงไม่มาเยี่ยมกรายห้องผม รวมทั้งคนอื่น ๆ ทั้งยามค่ำคืนและกลางวัน อ้อเช่นนี้เอง ที่ห้องผมจึงไม่มีใครยุ่มยาม

การที่คุณหลวงจะให้ผมไปอยู่ห้องอื่น ผมใจหาย ผมไม่กล้าจากห้องที่ผมเคยกอดรัดรำเพยและนอนด้วยกัน กินด้วยกัน ผมจะทิ้งเธอไปใจผมแห้งและวังเวง เธอคนเดียวที่อบอุ่นใจผมและเธอเป็นคนแรกที่ให้ความรักและความสุขแก่ผม ผมถอนใจและตอบลุงอ่อนว่า

"อย่าเลยลุง ผมขอขอบคุณคุณลุงนัก อย่ายุ่งยากเลย ผมจะอยู่จะนอนอย่างเก่า" ผมพูดเสียงอ่อย ๆ

"ฮะ! ก็คุณหลวงท่านบงการ" แกตาเหลือกพูด

"ไม่เป็นไรลุง พรุ่งนี้จะบอกกับท่านเอง" ผมพูดแล้วจูงมือแกเดินไปส่งที่ท้ายครัวทางโน้น ซึ่งเป็นห้องพักของแกกับป้าแม่ครัว และแกก็นั่งที่อะโรง่วนอยู่

"ไม่คุยกันหรือคะ?" ป้าแยมแม่ครัวถามผม

"วันหลังเถอะครับป้า ขออาบน้ำสักที" พูดแล้วรีบลาแกกลับ

พอถึงห้องประตูยังคงปิดอยู่ ไฟสว่าง ผมเดินเข้าห้องอย่างระหือโรยแรง ผมขาดรำเพยเสียแล้วหรือ เธอลืมผมหรือ เธอไม่กลับมาหาผมที่ยังรักเธอ คิดถึงเธอแทบจะสิ้นใจ ผมยื่นเอามือเท้าโต๊ะอาหารและกดผมกับดูโต๊ะนั่งไม่รู้จะคิดอย่างไร ทำอย่างไร ได้ยินเสียงประตูห้องที่ผมผ่านเข้ามาและยังเปิดทิ้งไว้ถูกจับปิดเข้ามา ผมคิดว่าลมพัดปิดก็ยังคงกั้นกั้นหน้าเฉย แต่บัดนั้นก็ได้ยินเสียงใส่กลอนดังแจ๊ะ ผมสะดุ้งหันไป ผมตกใจคนที่ปิดประตูคือรำเพย ผมเซติดโต๊ะ

"คุณกลัวฉันหรือ?" เธอถามและยืนนิ่งกับที่

ความจริงผมกลัวเพียงวูบแรก แต่แล้วกลับดีใจที่รำเพยยังไม่ไปไหน

"ฉันคิดถึงรำเพย! ฉันไม่มีรำเพยไม่ได้ในชีวิตนี้" ผมตอบละล้าละลัก

"รำเพยก็ขาดคุณไม่ได้ คิดถึงที่สุด ฉันไปไหนไม่ได้ฉันเป็นของคุณ"

ผมพูดอย่างระหอยโรยแรงแล้วโผเข้าหาผม ผมอ้าแขนรับเธอแล้วกอด
แน่นงตะใจ

"กอดชีวิตของฉัน ฉันจะตายอยู่แล้วถ้าไม่มีเธอ" ผมพูดอย่างสุขใจ

"คุณไม่กลัวฉันหรือ เพราะรู้แล้วว่าฉันเป็นผี" รำเพยกระซิบที่อกผม

"กลัว! แต่รักมากกว่ากลัว" ผมว่า

รำเพยกอดผมแน่นแล้วร้องให้อยู่ที่อกผม "ฉันไม่คิดว่าจะได้พบกับ
คุณในโลกนี้ แต่แล้วก็ได้พบ แต่ฉันก็สงสารคุณที่ต้องมารักและห่วงผีที่ไม่มี
ญาติฉัน"

"อย่าห่วงถึงฉันเลยยอดรัก ขอให้ฉันกอดยอดรักอย่างนี้ไปจนตายเถิด"

ผมกอดเธอ

รำเพยเงยหน้าขึ้นจูบผมอย่างไม่อยากเลิก

"สุดที่รักของเมีย" เธอกระซิบ "เมียจะตามคุณไปทุกแห่ง"

ผมสุขใจอะไรเช่นนั้น จูบตอบเธอแล้วชวนกันไปอาบน้ำ เมื่ออาบน้ำ
แล้วผมนึกได้ว่าเรายังไม่ได้กินข้าวเลย ผมบอกรำเพยว่าผมจะออกไปหา
อาหารมากินกัน ขอให้รำเพยคอยก่อน รำเพยหัวเราะและจูบผมกระซิบ
..

"เมื่อคุณรู้แล้วว่าฉันคือใคร ฉันจะซื้อให้เอง เร็วดี คุณรอไม่ก็อดใจก็
..

พทขาดคำเธอหายวับไปกับตา ผมยืนมองนิ่ง นึกกลัวนิดหน่อย แม้
ง.. แต่ทำได้อากับปฏิกิริยาที่เห็นนั้นย่อมน่ากลัวแก่คนทั่วไป ความเจ็บได้เป็น
.. ใจหนึ่ง บัดเดี๋ยวใจ รำเพยก็ยืนอยู่ที่ประตูต่างๆ ที่ปิดอยู่ ร่างกายเธอ
.. เข้ามาได้อย่างรางๆ แล้วซัดขึ้นเป็นธรรมดา ในมือมีท่อหลายท่อ เรา

แก้ห่อออกดูมีข้าวเหนียวหยาบแดงบ้าง เปิดไต่บ้าง ผมไม่สงสัยและถามว่า
 เธอมาได้ยังไง เพราะรู้จักอำนาจของเธอดี คึนนั้นผมนอนอยู่กับ
 ร้าเพยอย่างมาสุก

เข้าชั้นผมจับประตูห้องไว้ โดยเชื่ออย่างเด็ดขาดว่าไม่มีใครโกลักราก
 ไปห้องผม เราจะไม่หลบซ่อนกันอีก ใครจะเห็นร้าเพยไม่ได้แน่ๆ ผมขึ้นไป
 ไปรับใช้คุณหลวงด้วยเบ็กบาน คุณหลวงกับคุณนายมองดูผมอย่าง
 ประหลาดใจ

"ทองคำยังนอนห้องเก่าหรือ?" คุณนายถามและจ้องดูผม

"ครับผม ที่เก่าสบายมากมาแต่เดิม กระผมเลยทิ้งไม่ได้" ผมตอบ
 คุณหลวงผงกหัวทึ๊งๆ แล้วหยิบเนยทาขนมปัง

"ฉันทมแกแฮะ แกกล้ามาก ใครมาอยู่ห้องนั้นโดดหมด" คุณหลวงพูด
 และมองดูผม

"ก็ไม่กล้าหรอกครับผม แต่อาศัยว่าเคยอยู่สบายก็ไม่อยากย้าย" ผมว่า

"ตามใจเถอะ ที่ให้ย้ายนะเพราะเห็นใจ เป็นฉันทก็เผ่นแล้ว" คุณนาย
 พูดแล้วทำตัวสั้น

วันที่พูดกันนั้นเป็นวันอาทิตย์ คุณหลวงจึงว่าวันนี้จะเข้าไปดูตึกใหม่
 เพราะว่าเป็นตึกของเราแล้วก็มีสิทธิ์ไปดูแลและจัดแจงได้ พออาหารเสร็จ
 แล้วคุณหลวงคุณนายก็ชวนผมลงข้างล่าง เรียกลุงอ่อนด้วยอีกคนออก
 นอกบ้าน เราเดินอ้อมไปเข้าประตูบ้านโน้น โดยฝากจ้างเจ๊กแก่ๆ ฝ้าประตู
 ไว้ เราลองไขกุญแจประตู เมื่อไขเข้าได้ก็เข้าไปในบริเวณตึกที่ปิดเงียบ
 ผมมองดูแต่ห้องชั้นล่างที่ติดต่อกับห้องผมมิได้ขาด คุณหลวงดูจะรู้ใจผม
 รีบเดินมาถึงห้องนั้นและบงการให้ลุงอ่อนไขกุญแจ พอเปิดประตูออก
 แสงสว่างผ่านเข้าไปห้องนั้นก็สว่างทั่วห้อง ไม่มีศพอย่างที่ผมคาดไว้แต่เดิม
 มีพื้นว่างๆ และฝุ่นจับหนา ประตูช่องทางลงใต้ดินคงปิดอยู่และใส่กุญแจ
 ด้วย คุณหลวงชี้ให้ผมดูทุกๆ ไปแล้วยิ้ม ซึ่งคุณหลวงกับผมรู้จักกันอยู่ในใจ
 ผมก็เชื่อนิทแล้วที่ผมเห็นและผมฆ่าเขาตายนั้นไม่มีอะไรจริง ผมถูกหลอก

ทุกคนอย่างหนัก ไม่มีใครจะถูกหลอกดังผมเลย

"เราจะรื้อห้องนี้และห้องทองคำด้วย จะถมทางใต้ดินเสียและเทพูน
ชาตให้เรียบ เอาไว้ก็ดูขวางๆ บริเวณอยู่ เพราะเราจะเปิดถึงกัน พังกำแพง
ให้หมด" คุณหลวงพูดไปตาก็มองโน้นมองนี่ก็จะถามว่าจะซ่อมสร้างที่ใหม่

เราไม่ได้ดูห้องอื่นๆ หรือบนดึกอีก พวกนั้นก็กลับออกประตูเดิน
ในถนนแล้วกลับเข้าบ้านเรา เมื่อคุณหลวงจะขึ้นดึกหันมาดูผมและพูดว่า

"สบายละซินะ"

"ครับผม" ผมตอบแล้วผมก็เข้าห้องผมตามเคย เห็นข้าวปลาที่
แม่ครัวมาวางไว้แล้วที่โต๊ะ แม่ครัวแกไม่รู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับห้องนี้ แกจึง
แกเข้าห้องได้ ผมเหลียวหาร่ำเพยกก็เห็นเธอออกมาจากห้องนอน เราจึง
ไปประทานข้าวพร้อมกัน เมื่อผมรู้แล้วว่าเธอคือใครก็ไม่อยากจะสังเกต
การกินอาหาร เพราะใครๆ ก็รู้ว่าเธอจะกินอะไรได้อย่างไร นอกจากดมๆ
แก่งที่เขาเซ่นกันทั่วๆ ไปไม่เห็นอาหารแห้ง แม้แต่ผมจะมองเห็นอาหาร
แห้งไป แต่ก็รู้ยู่่ว่าความจริงไม่หมดเปลืองไปไหน

ผมได้เกิดมีความอันเป็นไปในทางร้ายขึ้นอีกครั้งอย่างหนัก เมื่อเกิด
ไฟหักงและปรับที่ใหม่ ผมไปอยู่อีกห้องทางด้านหนึ่ง เป็นห้องของหลาน
ศ. วนุณนายที่มีสามีไปแล้ว ห้องนั้นปิดไว้ ความสบายก็เท่าๆ กับห้องเก่า
เปิดหน้าห้องล้อมเรียบร้อย และผู้ร่วมห้องของผมก็คือร่ำเพย ในคืนหนึ่ง
ผมกำลังหลับ ตกใจตื่นเมื่อรู้สึกว่าร่ำเพยกอดผมแน่นและร้องไห้ ผม
ประหลาดใจถามว่า

"เกิดอะไรขึ้นรี"

เธอยังไม่ตอบ เอาแต่ร้องไห้ ผมต้องประคองเธอนิ่งและปลอบถาม

"เมียจะต้องจากไปแล้ว" เธอสะอื้นตอบ

"ชะ" ผมรีบสวนคำออกไป

"ร่ำเพยถูกบังคับให้ไป"

"ใครกัน?"

"ผู้ยิ่งใหญ่ของรำเพย ให้รำเพยไปสู่กรรมตามที่มีเก่า และจะกลับมาได้อีกเมื่อถึงกำหนด ต้องเวียนไปเวียนมาอยู่ดังนี้"

"ใครนะ มันวิเศษยังไง" ผมพูดอย่างอารมณ์ร้อน "ให้มันมาพบกับฉันสิ ใครมันจะดีแค่นั้น อ้ายแก่นั่นอะ?"

"ไม่ใช่ค่ะ เชื้อเมียเถอะ เมียเวียนไปใช้กรรมอย่างนี้มาสองหนแล้ว หมดกำหนดก็มาได้ คุณอย่าขัดขวางเลย ไม่มีมนุษย์คนใดจะขัดขวางพญายมได้" เธอร้อง

ผมสะดุ้งใจ รู้สึกว่าจริงอย่างเธอพูด ถ้าเป็นผู้นั้นก็ขัดไม่ได้ ผมแทบจะร้องไห้

"ผิดท่านอีกไม่ได้รี" ผมถาม

"หมดกำหนดแล้วค่ะ เชื้อเมียเถิด เมียเป็นของคุณตลอดชาติ เมียต้องเวียนมาอีก คุณไปไหน เมียจะตามไปเงิบๆ ตลอดโลก สงสารเมียนึกถึงเมียด้วย" เธอร้องไห้อีก ใจผมกำลังกระวนกระวายเลยร้องไห้ด้วยกันทั้งสองคน ผมพร่ำร้องเรียกแต่รำเพย เรียกแล้วเรียกเล่า กอดเธอไว้อย่างแน่น ร้องไห้ไปจนหมดแรงกลับไปเมื่อไรไม่รู้ และผมจะหลับนานเท่าไรก็สุดรู้ มีความรู้สึกตัวว่ามีคนอยู่มากข้างตัวผม เมื่อสติคืนที่แล้วป่าแยมและลุงอ่อนได้บอกว่าผมเจ็บหนัก เพื่อเรียกชื่อใครไม่รู้ ว่า "รำเพย" คุณหลวงเอาหมอมารักษา วางยาสลบให้ผมสลบไปเพื่อลืมห่วงหลังที่ฝังอยู่ในสมอง ผมจำชื่อรำเพยได้อย่างรางๆ ผมไม่ลืม ไม่ลืมรำเพย การรักษาพยาบาลได้เป็นหลายวัน ผมกลับมีแรงขึ้นและสมองค่อยหายเคร่งเครียด จำรำเพยได้เพียงรางๆ แต่ไม่ลืมไปได้ทีเดียวอย่างที่ทุกคนต้องการให้ผมลืม

พอผมมีเรี่ยวแรงดีแล้วคล้ายจะปกติ ผมเงิบเงยไม่พูดถึงรำเพยอีกเลย ไม่ต้องการให้ใครหนักใจและระวังผมอีก และรำเพยก็หายไปนานวันแล้ว ผมเข้าหาคุณหลวงคุณนายขออนุญาตลาพักชั่วคราว ขอให้ผมพนเจรไปตามเพื่อนฝูงสักพัก ต่อเมื่อผมปกติดีแล้วจะกลับมารับใช้ท่านอีก เพราะ

ว่าถ้าฉันยังอยู่ในที่เดิมอดคิดอดนึกไม่ได้ ด้วยว่าทุกเวลาจะเห็นสถานที่เก่า
ก็อยากจะดับความคิดลงได้ คุณหลวงคุณนายหน้าเสี้ยทั้งคู่ มีดวงตาบอก
ชัดว่าทั้งเสี้ยตายและอาลัยผม อีกทั้งสงสารในโชคชะตาผม

ผมได้ล่ำลาทุกคนในบ้านด้วยความอาลัยรัก และเขาทุกคนก็อาลัยผม
แต่ก็เห็นใจผม ผมลาเรียบร้อยแล้วหันดูห้องของผมที่ถูกรื้อและปร่าบเป็นพื้น
เรียบ รู้สึกใจหายวูบ ก้าวพ้นประตูกำแพงก็ใจหายอีก คิดถึงทุกคน คิดถึง
ผู้มีคุณทั้งสองและใครๆ ที่ดีแก่ผมทั้งหมด ผมกลับมาหาเพื่อนและเล่า
เหตุการณ์ทั้งหลายให้ฟัง เขาตกใจและเสียใจแทนผม เพื่อนคนนั้นผมได้ฟัง
ฟังเขาแต่ไรมา จะไปไหนร้อยหัวเมืองก็ต้องกลับมาหาเขาในที่สุด
ผมบอกกับเขาว่าขอฝากของไว้ก่อน ตัวเองยังลุ่มใจอยู่เป็นที่ยังไม่ได้ ขอ
เที่ยวหัวเมืองสักพัก พอใจสบายจะกลับมาฟังไบบุญอีก ผมตั้งมา
นครปฐมค้างโรงแรมที่นั่นคืนหนึ่ง ผมขึ้นไปเดินรอบองค์พระเจดีย์ การอยู่
โดยตามลำพัง เป็นของต้องการของผม รุ่งขึ้นผมก็ร้อนไปกาญจนบุรี เงิน
ทองของผมพอจะมีอยู่มาก ทำงานได้และเจ้านายเก่าๆ ให้ผมไว้ด้วยเมตตา
ผมไม่ค่อยจะได้ใช้เท่าไรนัก ผมจะเปลี่ยนบรรยากาศ เปลี่ยนอารมณ์ใหม่
พอจะจางๆ ความหลังลงได้บ้าง แต่ในขณะที่ผมนั่งรับประทานอาหารที่
ร้านเจ๊กในตลาดกาญจนบุรี เกิดมีลมพัดวูบหนึ่งหนักๆ แล้วมีสิ่งสะเทือน
ใจความรู้สึกขึ้นอย่างประหลาดเหมือนมีคนกระซิบข้างหูผมและมีเสียงร้องให้
เสียงนั้นผมจำได้! รำเพย...รำเพยแน่ ๆ

"กลับเกิดคุณอย่ามาเร่ร้อนอยู่เลย ฉันกลับไปที่บ้านเก่า รู้ว่าคุณจาก
มาเสียแล้ว ฉันร้องไห้และร้องดังไปหน่อย ยายแม่ครัวแกได้ยินเสียงฉัน แก
แยกตัวร้องไวยวาย ฉันเลยออกมาจากบ้านนั้นเที่ยวตามหาเธอ ฉันลาเขา
มาได้เพียงเล็กน้อย เชื้อเมียเถิด กลับไปอยู่เป็นที่เสียจะได้เกิดความสุข
ทอดรักของเมีย เมียลาก่อน เมียจะหาโอกาสติดตามไปทุกแห่ง ถ้าลาเขา
ได้เมียจะคุ้มภัยให้คุณทุก ๆ แห่ง ลาก่อนที่รักสุดหัวใจเมีย"

เสียงนั้นเงียบไป จะว่าเป็นเสียงพูดก็ไม่ใช่ตามความรู้สึกด้วยว่ามี

ความรู้สึกเอง ดวงจิตเป็นผู้ทราบผู้รู้ความที่มาทุกคำ ผมนั่งงันอยู่สักครู่ พอจ่ายค่าอาหารเจ๊กแล้วผมตัดสินใจกลับรถเมล์มาบ้านโป่ง พอติรถเย็น จากทางใต้ผ่านกลับกรุงเทพฯผมก็เลยกลับรถขบวนนั้น ตัดสินใจกลับไปอยู่กับคุณหลวงอีก การจะพเนจรไปก็ไม่เกิดประโยชน์ได้ขึ้น

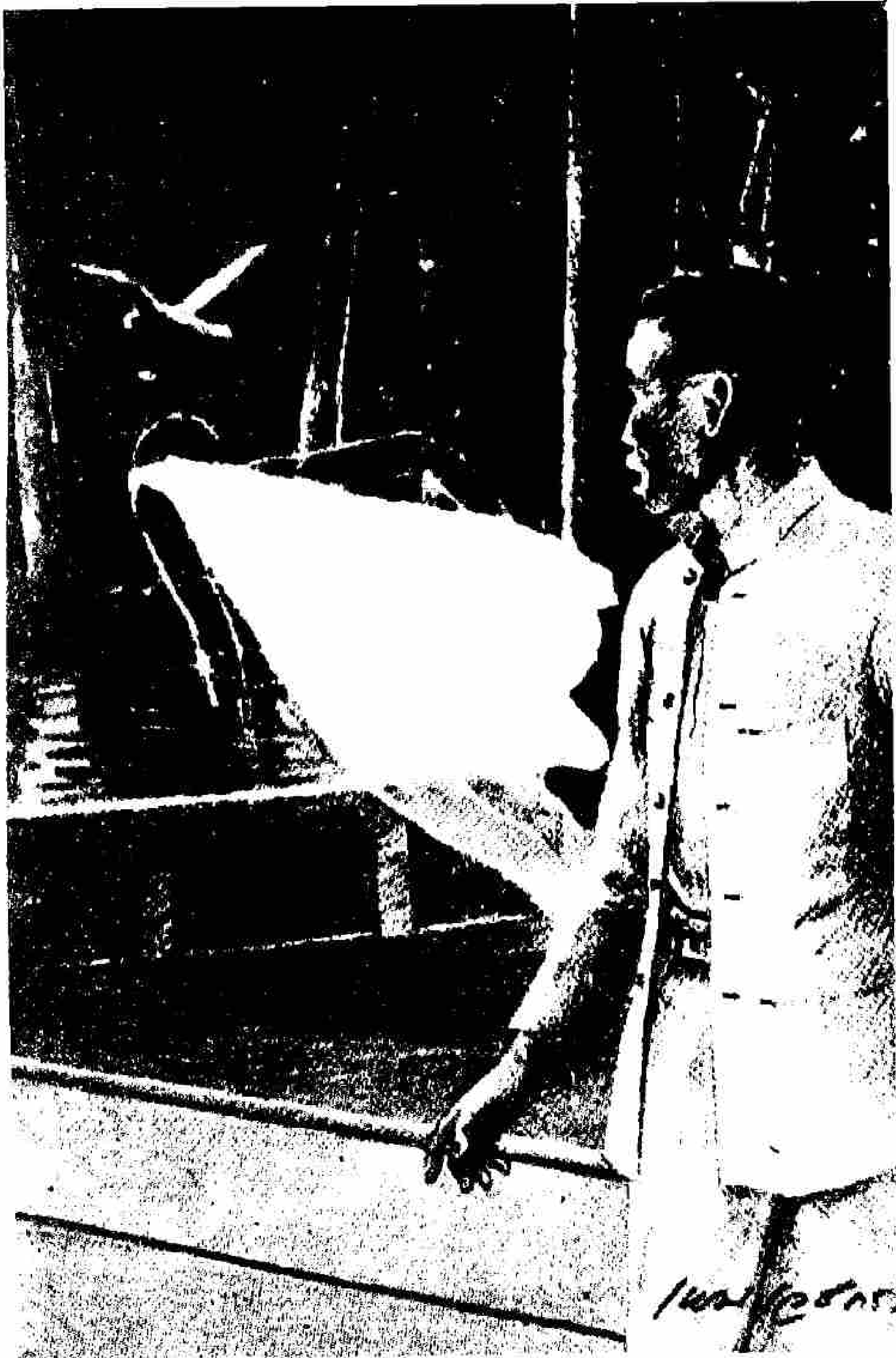
ในที่สุดผมก็กลับมาอยู่กับคุณหลวงอีก ทั้งคุณหลวงคุณนายดีใจ คนทั้งหมดก็ดีใจ ผมเล่าถึงการเดินทางพเนจรร้อนร่อของผมให้เขาฟัง ต่างหัวเราะกันที่ผมทำตัวของตัวเหมือนไม่มีสติ แต่การแว่วเสียงรำเพยผมไม่พูดให้ฟังเลย ต่อมาผมได้ไปหาต้นยี่โถเหลืองมาปลูกไว้หน้าห้องพักของผม มีดอกเหลืองสด ไม่มีใครรู้ความหมายของผมเลย มีแต่คุณหลวงเท่านั้นที่ทําารู้ดี เพราะพวกผู้ดีเรียกยี่โถเหลืองว่า "ต้นรำเพย" คุณหลวงยิ้มอย่างสงสารผม ผมรดน้ำต้นรำเพยของผมทุกวัน และนี่ก็อยู่ในใจว่าถ้าเธอจะไปเกิดช่วยบอกฉันด้วยเถิดรำเพยเจ้า

...พอขาดค้ำยันหัวเราะอย่างขบขัน...
 ร่างกายที่คลุมผ้า นั่งอยู่ได้ละลายไปกลายเป็น
 เป็นนกเค้าแมวตัวใหญ่บินออกจากศาลา...

ก็ฝันะซี

ในสมัยหนึ่งนั้น ร้านตัดผมไทยในกรุงเทพฯ แม้จะมีทั่วๆ ไปก็ตาม แต่มีอยู่แห่งหนึ่งเป็นที่รวมของร้านตัดผมมากร้านและติดๆ กันเป็นหมู่เลย คือในแพรงภูธร เป็นแหล่งที่ข้าราชการมหาดไทยกลาโหมมาตัดผมกันที่นั่นเป็นส่วนมาก ผมก็เฮโลมาตัดกับเขาที่นั่น โดยเพื่อนฝูงแนะนำมา ผมติดฝีมือและอุปนิสัยของนายจ่าเจ้าของร้านตัดผมในกลุ่มนั้น จึงถือเอาเป็นร้านประจำเลย ร้านของนายจ่ามีช่างประจำอยู่สองคน คือผู้มาตัดโดยมีส่วนแบ่ง และก็ตัวแกเองเป็นเจ้าของด้วยและทำการตัดผมด้วย ในครอบครัวแกก็มีลูกสาวคนหนึ่ง ไม่สวยและไม่ขี้ริ้ว ปานๆ กลาง นายจ่ารักตั้งดวงใจ เพราะกำพร้ามารดามาแต่รุ่นๆ แกก็อยู่กับลูกมาสองคนโดยไม่ยอมมีภรรยาอีก เพราะรักลูก แต่บัดนี้นายจ่าได้มีลูกเขยคนหนึ่งเป็น ข้าราชการกลาโหม ตำแหน่งเสมียน เป็นขาประจำตัดผมแล้วก็เลยได้เสียกัน

วันหนึ่ง ผมนั่งตัดผมโดยนายจ่าผู้สูงอายุเป็นผู้ตัดประจำ ผมเห็นตัว

๘๖ | ๖
กปน๖๗

อักษรบรรทัดหนึ่งเขียนด้วยชอล์กขาวที่กระจกตอนล่างว่า "อย่าเมารักจะ
ลืมแก่" ผมนึกขำในภานิตของแกจึงถามว่า

"ลุงไปได้ภานิตนี้มาจากไหน" ผมถามไปอย่างสนุกๆ เพราะคำ
เตือนสตินั้นก็เป็นค่าง่ายๆ และมีทั่วๆ ไปในหมู่คนมีอายุ คล้ายๆ จะ
เตือนแกมล้อกันเล่น ลุงจำได้ยืนผมถาม แกก็หันมองดูตัวอักษรที่
บานกระจกแล้วหัวเราะ

"ของผมนเองเลยละ เขียนเตือนใจตัว เพราะโดนตีมาแล้วก็เตือนใจไว้
ไม่ให้แผล่อีก"

แกพูดแล้วหัวเราะหึๆ ผมเองก็ไม่อยากจะรู้เรื่องอะไรของแกนักคง
นั่งเฉย แต่แกยังติดใจในคำพังเพยของแกเองอยู่ แกจึงพูดต่อไป
อย่างสบายอารมณ์ หรือเป็นคนช่างพูดช่างคุยตามประสาของช่างตัดผม
จะต้องมีเรื่องอะไรต่อมิมะไรมาเสนอลูกค้าของตน เพื่อความเพลิดเพลินใน
ระหว่างให้แกตัดและแต่งผม

"ผมจารีกลงหัวใจไว้เทียวคุณเอ๊ย" แกว่าต่อ "อ้ายเรื่องเมารักจนลืม
แก่นี้แหละ"

แกหยุดตัดหน่อยหนึ่ง หันไปเปลี่ยนกรรไกรใหม่ที่เล็กลงหน่อย แล้ว
พูดต่อ

"ผมก็แก่ออย่างนี้ละครับ แต่บังเอิญไปได้ภรรยาใหม่มา อายุอานามก็
เท่าลูกสาวผมนี่แหละ ไม่รู้ว่ามันถูกอุ้มสมกันท่าไหน แล้วเราก็มายู่ด้วย
กันที่ร้านนี้แหละครับ" แกว่า

"นั่นแน่ เอ...ตอนนั้นผมยังไม่มารู้จัก เลยไม่เห็นหน้าเมียสาวของลุง"
ผมขัดจังหวะ "แล้วเดี๋ยวนี้อยู่รึครับลุง"

"โอย! เชิดจิ้งไปแล้ว" แกพูดแล้วหัวเราะดัง "โอย มีเรื่องใหญ่โต
เขี้ยวคนเรา ผมช่วยละมันช่วยนัก พับผ่าซี เพราะอีนางมารนี่เข้ามา
ร่วมหมอนนะซี ลูกเต้าผมแยะ คุณเอ๊ย เกิดมาเป็นลูกผมรักดังดวงใจมัน
กำพริ้าแม่ ผมไม่เคยตีจนแปะเดียว แต่เอ...มาเกิดตีลูกเข้าได้ ใจหายจน

เดี๋ยวนี้เขี้ยวคุณ" แถหยุกพุด แล้วเปลี่ยนหัวเปลี่ยนกรรไกรอะไรของแกวุ่น อยู่ กว่าจะตัดเสร็จก็เปลี่ยนเรื่อย แถตัดซ้ำ แต่ว่าประณีตเรียบร้อยดี

"มันทะเลาะกับลูกสาวผมเรื่อย ชั้นแรกผมก็ห้ามทั้งสองฝ่าย หน แล้วก็หนเล่า ขอกี้แล้ว ดุกี้แล้วไม่หายทะเลาะกันสักที นังเมียผมก็ฟ้อง ผมทำนั่นทำนี่ ลูกสาวผมก็ฟ้องผมว่าเมียผมทำไม่ดียั้งนั่นยั้งนี้ ผมกลุ่ม แทะบคลั่ง อีวันหนึ่งผมกำลังมีเรื่องกลุ่มเกี่ยวกับมีหนี้มีสินอะไรอยู่บ้าง เอา อีกแล้ว เสียงเจี๊วจ้าวจากข้างบน แล้วลูกสาวผมก็ลงมาฟ้องผมข้างล่าง ผมกำลังเดือดดาลอยู่ทางหนึ่ง ยิ่งไงผลุนผลันตบหน้าลูกเข้าหลายฉาด ลูก ผมหลบเข้าหลังห้องไม้พุดและไม้เถียงจนคำเดียว ผมได้สตินิ่งงันเป็นครู่ ในขณะที่นั้นมีลูกค้าผมคนหนึ่งชื่อนายจริน เขามีกิริยาฮึดฮัดไม่พอใจ การกระทำของผม นัยน์ตาเขาขุ่น หน้าเหี้ยมเกรียม ในขณะที่ผมกำลังดี เดือดอยู่ ออกปากขอโทษเขาที่ผมทำกิริยาไม่ดีต่อหน้าลูกค้า"

"ลุงเชื่อเมียใหม่ ดีลูกตัวเอง" นายจรินพูดกระซอกใส่หน้าผม ผม กำลังคลั่ง รู้สึกสะอึกใจ

"เอ๊ะ! ผมขอโทษคุณแล้ว แต่จะเชื่อเมียหรือดีลูกมันเรื่องของผม" ผมพูดอย่างเดือดนิดหน่อย เขาทำตาถลนและหัวเราะใส่หน้าผมอย่าง กระซาก ๆ และพูดว่า

"ดีแล้ว เรื่องของลุง น้ำตาจะเข็ดหัวเข่าจะบอกให้" เขาพูดแล้วลงสั้น บังๆ ออกจากร้านผมไป ผมสะบัดหน้าอย่างโกรธ นึกในใจจะไปก็ไปชิต ขาดลูกค้าไปคนจะเป็นไร เรื่องในบ้านเรา ใครเข้ามาเกี่ยวทำไมกัน เด็ก เมื่อวานขึ้น ผมหงุดหงิดใจเลยตัดผมไม่ได้ ปล่อยให้คนตัดแบ่งเขาทำคน เดียว ผมผลุนผลันไปตี้มเหล่าดับอารมณ์ ตี้มเสียแปะกลับมา ผมไม่พูด กับใครทั้งนั้น ทั้งลูกทั้งเมียไม่ยอมพูด พอจวนค่ำผมออกจากบ้านไปกิน ข้าวที่ร้านเจ๊ก จะกินทำไมที่บ้าน มันไม่สามัคคีกันจะกินมันทำไม กินร้าน เจ๊กรู้แล้วรู้รอด

"แล้วทางร้านนี้เขาไม่ทักท้วงรู้อะไร?" ผมถาม

"เปล่า! ผมไม่ฟังใคร ผมไม่กินข้าวบ้านเสียสามวัน กลับมาเพียงทำงานและนอนเท่านั้น ข้าวปลาอาหารไม่ยุ่งด้วย การพูดกันนั้น นั่งเมียผมมันง้อหนักๆ เข้าเลยพูดกันบ้าง แต่ลูกยังไม่ได้พูดกันเลย เขาหลบหน้าผมเรื่อย ๆ ผมตบแรงไปหน้าบวมไปนิดหน่อย เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกับเขามาช่วยกันประคบให้ ผมช้ำใจหายและสงสารจริง แต่คนแก่น่ะคุณ จะขอโทษเด็กก็กระไรอยู่ ผมถือเหลี่ยมอยู่บ้าง สงสารก็สงสาร เห็นหน้าเขาบวมแล้วผมถอนใจ แต่มานะของคนแก่วางท่าอยู่ก่อน การจะขอโทษลูกเมื่อเราทำผิดไปจะเป็นไรไป เพราะลูกเราแท้ๆ รักดังดวงใจ แต่ยังไงไม่รู้วางท่าจนเกิดเรื่อง เกิดอะไรรู้ไหมคุณ?" แถถามผม ซึ่งผมก็นั่งฟังแกล่เล่าเรื่อง ไม่รู้จะตอบแถได้อย่างไรว่าแถเกิดเรื่องอะไรอีก

"ลูกสาวผมหนีไป" แถพูดอย่างเน้นเสียง

"อ้าว! รุ่นละ" ผมโผล่งออกไป

"รุ่นซี" แถว่า "ผมตามแทบพลิกแผ่นดินก็ไม่พบ ญาติพี่น้องที่ไหนก็ไม่มี เขาไปไหนกันหนอ ผมกลัวจนนอนไม่หลับ หวนคิดไปว่าที่นายจรินพูดใส่หน้าผมว่าน้ำตาจะเซ็ดหัวเขา เอ๊ะ! หรือหมอนี่จะทำพิษละซี แต่เอ...มันจะพบกันได้ที่ไหน นายนั้นไม่ได้โผล่มาอีกเลย มันจะพากันหนีไปได้หรือ ผมลงความเห็นลงไปไม่ได้ ความกลัวของผมก็หันเข้าเล่นงานนั่งเมีย เพราะมันทำให้ลูกผมหายไป" แถหยุดพูด ยกแก้วน้ำดื่ม

"พอรุ่งเช้าอีกวัน ยุ่งเลย เมียผมหนีไปอีกคน เอาเงินไปหมด ผ่าผอน ขานเตียน ปิดประตูทิ้งไว้เฉยๆ ผมตื่นเข้ารู้เรื่องตกใจนิดหน่อย งงเหมือนถูกต่อย ผมโกรธครับ โกรธเมีย แต่ไม่ได้เสียดายนะครับขอให้เข้าใจ ความห่วงลูกรักลูกเป็นกำลังมากกว่า ไม่รู้ไปไหน ห่วงที่สุดและชีวิตผมนี้จะขาดลูกไม่ได้แน่"

"ลุงไม่ตามเมียหรือครับ?" ผมถาม

"โธ่! ตามทำไม มาได้ก็ไปได้" ผมออกสืบออกตามลูกอยู่เกือบสิบวัน ห่อนใจไม่รู้เรื่อง เงินทองไม่มี ผมยืมเพื่อนเขา ต่างเห็นใจก็ให้มา เงินที่ผม

เก็บไว้ก็มี แต่ลูกรู้ที่เก็บเลยเอาไปเสียด้วย ผมเลยเหลือแต่ตัว มีคนทักผมว่าหน้าดำ โธ่ทำไมไม่ดำ คิดถึงลูกน้ำตาตกครับ พอวันหนึ่งมีคนกระซิบพูดกับผมว่าขอพูดอะไรส่วนตัวสักหน่อย คนที่ว่านี่ก็ลูกค้าตัดผมของเราล่ะแหละ เขาชวนผมไปร้านเหล้า พอดื่มเข้าไปคนละสองแก้วเขาก็ว่าเขาจะบอกข่าวดีให้ แต่ต้องสาบานกับเขาก่อนว่าจะไม่ทำอะไรโหดโโส เขาพบลูกผมแล้ว ผมดีใจเหมือนได้แก้ว เขาย้ำว่าให้ผมสาบานจะไม่เอาโทษลูกสาวและจะรับกลับโดยดี แหมคุณเอ๋ย ผมยกมือไหว้เขาและสาบานต่อหน้าแก้วเหล้าว่าจะไม่โกรธลูก จะรักลูกดังเดิมที่เคยรักดังดวงใจ เมื่อผมสาบานแล้วเขาก็บอกว่า

“ลูกสาวเราน่ะไปกับนายจริน ข้าราชการกลางไหม” เขาว่า

ผมใจวูบ นึกไม่ผิด แต่ไปคิดคำนวณตนเองว่าอาจไม่ใช่เลยไม่รู้เรื่อง

“ทำไมผมจะทราบที่บ้านเขาอยู่ไหนล่ะ ผมจะไปรับตัวและอนุญาตให้เขาเป็นลูกเป็นเมียกันเลย ขอแต่ให้มาอยู่ร่วมกับผมเถอะ” ผมพูดกับเขาอย่างดีใจ

“ว่าแต่คำสาบานน่ะอย่าลืมนะ พูดต้องเป็นพูด เราโตๆ แล้ว” เขาย้ำ

“โอ้ แน่ซีครับ ผมสำนึกผิดของตัวเองได้แล้วจริงๆ” ผมว่าแล้วซัดเหล้าเข้าไปอีกจาดเบ้อเร่อ

“เอ้า! ถ้ามันในสาบานแล้วผมจะพาไปชี้บ้านนายจรินให้” เขาว่า

“โอ้ย! พระโปรดพ่อแล้วลูกเอ๋ย พ่อจะไปขอโทษลูก” ผมพรั้มด้วยความดีใจ

ที่เราพูดกันนั้นก็เย็นแล้ว ผมรีบชวนเขากลับมาร้าน ผู้ทำงานร่วมแบ่งกึ่งนั่งคอยจะกลับบ้านอยู่แล้ว ผมสวมเสื้อนอกแล้วก็ใส่กุญแจร้าน บอกฝากกับห้องข้างๆ ว่าให้ช่วยฟังๆ เสียงบ้างถ้าใครจะมาจัดงะ

ครั้นแล้วผมก็ออกเดินตามคนพาออกพ้นแพรงไป แต่ยังไม่รู้เลยว่าจะไปยังที่ไหนกัน จึงถามเขาดู เขาบอกว่าต้องข้ามฟากไปฝั่งธนบุรี ไปหาเรือจ้างเอาที่ปากคลองหลอดแล้วจ้างพิเศษเข้าไปคลองเล็กเรียกว่าคลองวัด

เสาประโคน เขาพูดว่า "ฉันน่าจะอยู่เลยบ้านนายจรินไป ถ้าซื้อบ้านให้แล้วเข้าไปหากันเองเน้อ ฉันจะหลบกลับบ้านฉันละ อย่าพูดว่าฉันพามา นะ ผ่าซีเขาจะตำฉันเข้า" เลยตกลงตามเขาว่า ให้เขาซื้อบ้านให้ดูห่าง ๆ แล้วให้เขาแยกทางไปเลย เราตกลงกันแล้วก็มาลงเรือปากคลองหลอด อ้ายตำบลที่ว่านี้ผมเองไม่เคยไปเลยตั้งแต่เกิดมา

เรือจ้างส่งเราที่วัดเสาประโคนตามที่ว่าจ้าง ผมจ่ายค่าเรือไปแล้วก็ขึ้นศาลาท่าน้ำ เดินตามเขาไป วัดนี้เงียบไม่ค่อยมีคนพลุกพล่านนัก พอพ้นวัดก็เดินทางสวน ผ่านบ้านบ้าง ไม่มีบ้านบ้าง หนทางหลายเลี้ยว ค่อนข้างไกล พอมาถึงทางแยก เขาหยุดยืนและชี้มือให้ผมดูบ้านหลังหนึ่งข้างทางเดิน บ้านขนาดพอสบาย ๆ ไม่โตนัก ไม่เล็กนัก ผมใจเต้นจะได้พบลูก นายคนชี้ทางพอเขาชี้ทางและบ้านให้แล้วเขาก็แยกไป และย้ำอีกว่าอย่าแพร่่งพรายว่าเขาบอกเรื่องนะ ผมรับปากกับเขาแล้วรีบตรงไปบ้านนั้น

เคาะประตูรั้วบ้าน ก็มีเสียงถามมาว่าใคร ผมตอบไปว่านายจำขอมมาพบกับนายสำรวยและนายจริน มีเสียงบนตัวบ้านจะขลุกลักอยู่สักครู่ ก็มีคนมาเปิดประตูรับบอกเชิญขึ้นไปบนเรือน เมื่อผมขึ้นไป พบชายกลางคนกับหญิงกลางคนนั่งอยู่ ผมจึงยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ถามเขาว่าคุณชื่อสำรวยใช่ไหม เขารับว่าใช่ ผมจึงถามหานายจริน

"อ้อ จรินหรือ ลูกฉันเอง นั่นพ่อเขาคะ" หญิงกลางคนพูดอย่างหน้าตึง ๆ

ผมยกมือไหว้อีกครั้ง และเริ่มเดินเรื่องธุระที่เดียว

"มีคนเห็นนายจรินพาลูกสาวผมมาหลายวันแล้ว แต่ขอเรียนให้ทราบว่าคุณมาดีหรือครับไม่ใช่มาร้าย" ผมพูดเรียบ ๆ และยิ้มไปรยทางไว้ก่อน ทั้งสองเจ้าบ้านนั่งอึ้งอึ้งอยู่เป็นครู่ แม่นายจรินจึงพูดก่อน

"จริงนะ ลูกฉันจริง ใคร ๆ ก็รู้ทั้งบางนี่ แต่กรจะพาหญิงไหนมานี้นะซี ฉันสนใจ เพราะเขาชอบไปเที่ยวกันตามบ้านเพื่อนหลาย ๆ วัน บางทีก็กลับทางที่ก็ไม่กลับฉันจึงไม่รู้เรื่องนี้จริงจริง" หญิงนั้นพูดแล้วขยาดาดูผ้าของนาง

"เขายังหนุ่มก็เที่ยวไป ผมเองไม่รู้จะว่าอย่างไร เขาทำงานทำการ แล้วก็เป็นผู้ใหญ่ เลยไม่ได้ห้ามปรามการเที่ยวของเขา เลยไม่รู้เรื่องเลย" ฝ่ายชายพูดต่อความคล่องจองกับหญิง

ผมถอนใจยาว ก้มหน้าอยู่นิดหนึ่งแล้วเงยหน้าพูดกับเจ้าบ้านชาย

"ผมเองมันผิด มันเลวครับ ผมรักลูกดังดวงใจ แต่มีกรรมไม่จบ บังเอิญไปได้เมียใหม่มาอีก อายุก็ยังสาวเท่ากับลูกผมนะแหละครับ เลยไม่ลงรอยกันมีแต่เรื่อง" ผมหยุดถอนใจ

"เออ... นายก็แก่เฒ่าแล้วไม่น่าจะริ" ฝ่ายหญิงพูดขึ้นอย่างปลงอนิจจัง ผมหันไปยกมือไหว้และว่า

"นี่ซีครับ คุณนายพูดถูก ผมลืมนั่งขาร นึกแล้วเหมือนกริชทิ่มแทงใจ ลูกหนีเพราะผมไม่เจียมตัว พอลูกหนีแล้วผมกินนอนไม่ได้เลย ติดตามไปทั่วทุกหัวระแหงก็ไม่พบ แต่นั่งเมียเขาก็หนีไปอีก ดีเหมือนกันครับ ผมไม่ตาม ไปแล้วก็เลิกกัน ผมรู้ความผิดของตัวเอง"

ผมหยุดพูดเพราะต้นคอกอหอย น้ำตาเจ้ากรรมก็ไหลออกมา สองเจ้าบ้านจ้องมองผมอย่างเวทนา

"โอ... เรื่องไปกันใหญ่" ฝ่ายชายว่า

"ไม่ใหญ่หรอกครับ นั่งเมียไปก็ไปเถอะ แต่ลูกนะซีครับ ชีวิตผมขาดลูกก็อกแตก หอบหิวกันมาแต่น้อย ไม่เคยตีซักแปะ มาเกิดมีเมียสาวนี่ล่ะครับ ดีลูกได้ เหวของผม ตั้งแต่เขาหนีมานี่แหละนี่ครับ ผมกินก็ไม่ได้ นอนก็ไม่หลับ ผมบนบานศาลกล่าวขอให้ลูกผมไปกับนายจรินเถอะครับ ผมสบายใจ ถ้าไม่ไข้และไปอื่นผมอกแตกตายแน่ๆ" ผมพูดแล้วหยุดเช็ดน้ำตา

"เอาเถอะครับ ผมมารบกวนมากแล้ว ขอกราบท่านทั้งสองไว้ด้วย ถ้าเขาพากันมาที่นี่ ท่านช่วยบอกกับเขาด้วยว่าผมยินดีให้เขารักกันและได้เสียกัน แต่เมตตาผมด้วย ขอให้ไปอยู่กับผมพอเห็นกันเถิด ผมขาดเขาผมก็ไม่เป็นตัวแล้ว" ผมพูดแล้วไหว้อีกครั้ง

"ผมขอกราบลาละครับ กระเซอะกระเซิงไปอีกตามกรรม" ผมพูดครั้ง

สุดท้าย ยกมือไหว้ลาและลุกขึ้นยืน เสียงฝ่ายหญิงถอนใจยาว ฝ่ายชาย ก็กอัก ๆ

"ขอให้โชคดีครับ" ฝ่ายชายตอบ "ผมเองจะช่วยครับ ถ้าเขามาผมจะ พุดกับเขา"

"ฉันเห็นใจนาย เราคนแก่ด้วยกัน" ฝ่ายหญิงว่า มีคนมาส่งผมพันประตู ผมออกสู่ทางเดินเหลียวไปดูบ้านนั้นอีกครั้ง ใจหายมาแล้วไม่พบลูก น้ำตา ไหลอีก ผมรีบเปิดแล้วสาวเท้าจ้ำอ้าวออกมา เพราะเวลาโพล้เพล้เสียแล้ว ทางไม่เคยเดินจะปล่อยให้ค่าจะยากแก่การเดินทาง ยิ่งหัวใจมันท้อแท้อยู่ด้วย อกจะเหนื่อย จ้ำทางพอจะได้มาถึงวัดก็ขมุกขมัว ผมบ่ายหน้าหัก ลงถนนที่ไปศาลาน้ำจะคอยเรือผ่านมา พอถึงศาลาทำน้ำก็รู้ว่าผิดศาลา ศาลาที่เคยขึ้นจากเรือไปศาลาโน้นไกลไปอีก เลยตกลงใจว่าเอาศาลานี้แหละ ถ้าเรือผ่านมาก็ลงได้เหมือนกัน ผมออกไปยืนหัวสะพานมองหาเรือ มีแต่ เจ้าค้าขายเขาเข้าไปสักไม่มีเรือออก ผมจึงหันกลับเข้าศาลา ที่ศาลานั้นมี คนนั่งคลุมผ้าตลอดหัวคนหนึ่ง ผมผ่านไปครั้งแรกเห็นเหมือนกันแต่ไม่สนใจ ผมกลับเข้ามายืนแก้ก้นหาได้นั่งลงไม่ ใจนึกแต่เรื่องผิดหวังมาแล้วไม่พบลูก จะไม่ได้มาที่นี่จริงหรือเปล่า หรือจะมาแต่แอบเสียโดยกลัวผม ผมหายใจ สะท้อนหันไปดูคนคนนั้น ครั้นเห็นเขานั่งหันหน้าลงคลองผมก็คอยเรือและ ภาวนาขอให้มา เพราะจวนจะค่ำอยู่แล้ว นึกดีเตียนตัวเองว่าควรจะนัดเรือ ให้คอยก็จะดี

"ใครจะคอยกัน" นี่เป็นเสียงของผู้ที่นั่งคลุมหัวอยู่พุดออกมาและ พุดตรงกับใจผมที่กำลังคิด ผมชักฉงนใจ แต่นึกเสียว่าใจอาจจะตรงกันได้ ผมเดินไป เพราะการคอยเรือก็ต้องนึกอย่างนั้น เขารู้ใจผมเขาก็สอดพุดออก มาอย่างนั้นเอง ผมชักไม่ชอบใจ รู้สึกว่าเป็นมนุษย์อวดดี ๆ เลยไม่อยากจะถามว่าจะมีเรือหรือไม่มี ถ้ามีมาเราก็เห็น ช่าง ๆ ศาลานั้นห่างออกไปมี ใครทำอะไรอยู่สองคน คล้ายจุดไฟเผาหญ้าเผาใบไม้อยู่ ผมไม่ค่อยสนใจนัก เห็นในใจว่าเดี๋ยวเถอะวะเรืออะไรก็ได้ ถ้าผ่านมาเป็นขอไปด้วยละ

นายคนที่คลุมโปงอย่างประหลาดคนก็หัวเราะแซงขึ้นมา ผมชักโกรธวูบขึ้นมา อ้ายนี้ถ้าไม่บ้าก็เป็นคนยวนโทโสเอាកการ ถ้าจะถือโทษว่าหัวเราะผมก็ได้ เพราะมันตรงกับใจที่เราคิดอะไรมันก็พูดมา และคราวนี้ผมคิดจะอาศัยเรือมันก็หัวเราะคล้ายเยาะเย้ยความคิดของผม แต่ผมสะกดใจเสีย จะมามีเรื่องกับคนต่างถิ่นและเป็นถิ่นที่ไม่เคยไปเคยมาด้วย อีกประการจะมาทะเลาะกับคนอย่างนี้ก็เท่าทะเลาะกับคนขอทาน คนดีเขาจะมานั่งทำไมที่ศาลาวัด บ้านช่องไม่มีหรืออย่างไร ระวังใจแล้วเดินไปเดินมา นึกในใจว่าอยากจะตีฆ่า เหล้าเป็นเพื่อนดีนักในยามนี้ ผมก็ถูกหัวเราะเยาะอีก คราวนี้แทบอดไม่อยู่คิดจะโดดเข้าเตะสักโครมให้ร่วงสะพานไป แต่ก็อดใจไว้ได้อีก เดินหมุนจ้อยอยู่กับที่ และแล้วคิดจะไปทางที่เห็นคนเขาเผาอะไรอยู่ คงจะคุยกันได้ดีถ่วงเวลาคอยเรือ ผมจึงมองดูอีกทีว่าสองคนเขาทำอะไรอยู่ พอมองพินิจก็รู้ทันทีว่าเขาทำอะไร ผมนี่ก็อยู่ในใจว่า อ้าว! เขาเผาผีไม่มีญาติกรรมมัง?

"ก็ใช่ล่ะซี" ผมสะดุ้งทั้งตัว เพราะขายนั่นพูดสอดขึ้นมาและตรงกับใจผมอีก ผมหันไปมอง ความโกรธหายไปนึกสงสัยอย่างประหลาดขึ้น เอ๊ะ! เห็นจะเป็นผีเสียแล้ว?

"ก็ผีล่ะซี" มันตอบออกมา ผมใจวูบย็นตัวชา พอลอดคำมันหัวเราะอย่างขบขัน และในทันใดนั้นเองร่างกายที่คลุมผ้าอยู่ได้ละลายไป กลายเป็นนกเค้าแมวตัวใหญ่บินออกจากศาลาไป แต่มีเสียงหัวเราะดังแว่วๆ ห่างออกไป ผมตกใจสันติ หมุนตัวกลับวิ่งไปตามสะพาน ตั้งใจจะไปหาพวกสัปเหร่อที่กำลังเผาผีอยู่ แต่ใจผมมันเสียและตาลาย ผมวิ่งไม่ตรงทางไม่รู้เลยว่าผมตั้งหน้าหันลงโคลนข้างสะพาน ผมร่วงลือลงไปอย่างไม่มีทางยั้ง และแล้วก็หมดความรู้สึกไปเลย

มารู้ตัวได้สติ ก็ทราบว่ารุ่งเช้าอีกวันหนึ่งเสียแล้ว สัปเหร่อสองคนได้ห้ามผมจากโคลนไปแก้ไขที่บ้านเขา อาบน้ำล้างโคลน ผมก็ไม่รู้ตัว มารู้ตัวเอาเข้ารุ่งขึ้นตอนสายๆ เมียสัปเหร่อช่วยซักกางเกงแพรผม และเสื่อนอก

ชักไม่ไหวคงยังถอดก่องอยู่ เลื้อยในเขาชักให้แล้ว เวลานั้นผมกำลังทรง
โหรงของนายสัปเทร่อ

ผมได้เล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นให้เขาฟังตั้งแต่ลูกสาวหาย และไปตาม
ลูกไม่พบก็ใจเสีย กลับมาถูกผีหลอกเสียอีก ครอบครัวสัปเทร่อออกปาก
สงสารผมทุกคน พอเสื่อกางเกงแห้งผมก็ลาผู้อารีทั้งหมดกลับ ห่อ
เสื่อนอกเปื้อนโคลนมาด้วย

"เอ้อเฮอ" ผมผู้ฟังนายฉ่ำเล่าเรื่องต้องร้องออกมาอย่างเห็นใจ "คน
เขาเมื่อคราวเคราะห์ดูมันจะเป็นแบบผีซ้ำดำพลอยอย่างนี้เทียว"

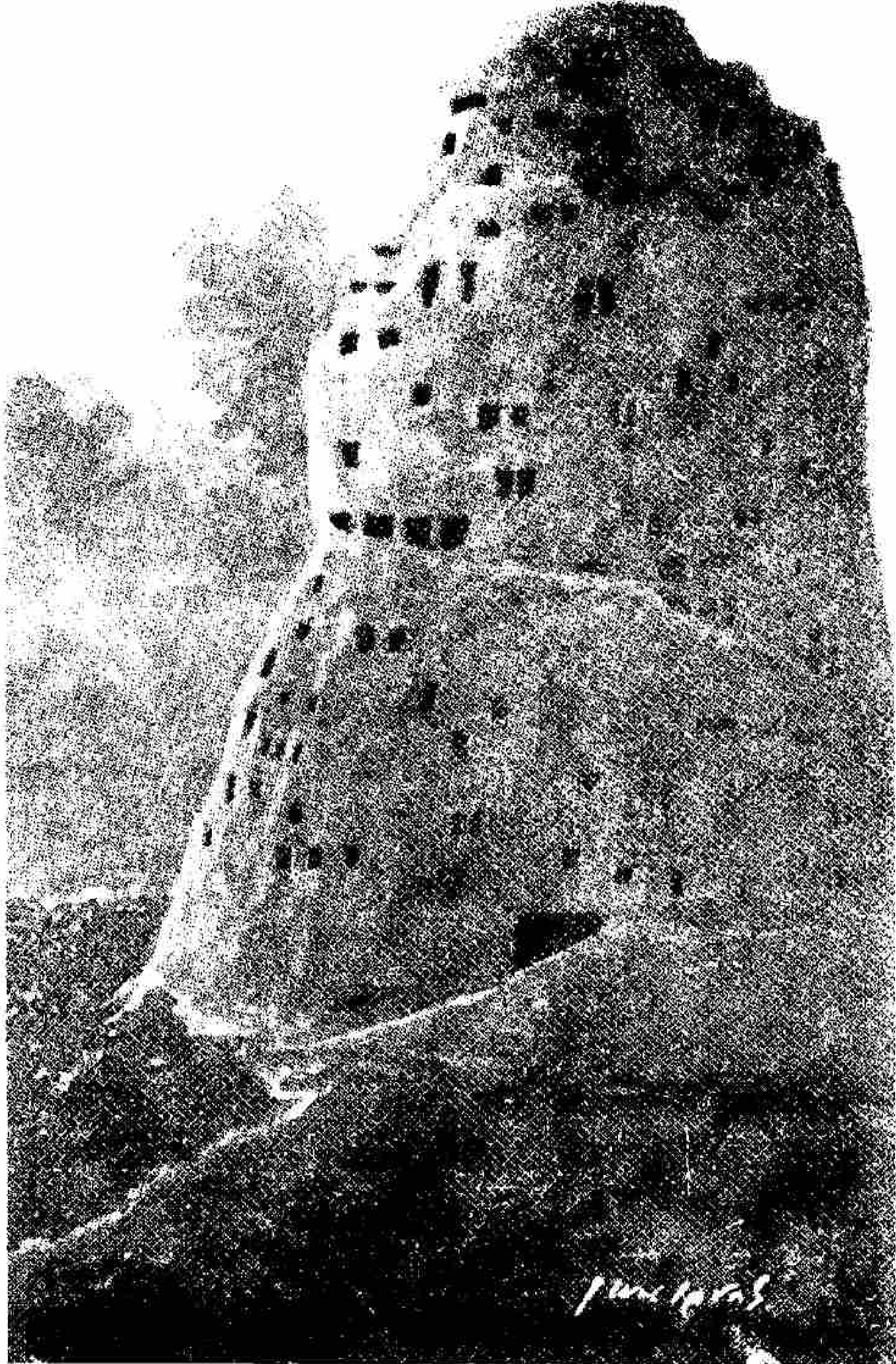
"ครับ" นายฉ่ำรับคำ "โธ่ลูกก็ไม่พบ ใจมันก็เสีย มาโดนอย่างนั้นเข้า
ตั้งสติไม่อยู่ ถ้าผมใจดีๆ เป็นปกติ ผมสู้มันเด็ดเรื่องผีเรื่องสาง"

"เออ แล้วลงท้ายลูกคุณลุงก็กลับมาใช่ไหม?" ผมถาม

"ครับ พอรุ่งขึ้นอีกวันเขาก็กลับมาทันทีครับ ผมเล่าเรื่องให้ฟังร้องไห้
ลูกผมบอกว่าตอนผมไปตามเขาน่ะความจริงเขาอยู่กันทั้งลูกเขยผมด้วยละ
แต่กลัวผมเลยไม่กล้าจะออกสู้หน้า พอได้ยินผมพูดอะไรต่ออะไรกับเจ้า
ของบ้าน ลูกสาวผมร้องไห้อยู่ในห้องแทบขาดใจเพราะสงสารผม ตอน
ผมออกจากบ้านมา เขาจะวิ่งตามมาเสียให้ได้ แต่เจ้าของบ้านให้ยับยั้งไว้
ก่อน เพราะเขาพูดปดผมไว้ว่าไม่ได้ไปที่เขา ถ้าขึ้นออกมาพบกันเขาก็เสีย
ผู้ใหญ่"

"ฟังเรื่องแล้วใจแป้วไปด้วย" ผมว่าแล้วหันไปดูตัวอักษรที่เขียนไว้
ต้นกระจก 'อย่าเมารักจะลืมแก่' "ผมถึงจะยังหนุ่มอยู่ ถ้าจะต้องจำคดีนี้
ไว้บ้าง"

นายฉ่ำหัวเราะก้องร้าน พอตีผมได้ตัดผมเสร็จแล้วเลยลาแยกกลับ

แดนประหลาด

...ผมนอนยังไม่ทันหลับเพียงเคลิ้ม ๆ ก็
ได้กลิ่นหอมประหลาด...ทันใดนั้นเอง ภาพ
หนึ่งก็ปรากฏขึ้นข้างเตียงผม...

แดนประหลาด

ผมคงอยู่รับใช้คุณหลวงคุณนายที่บ้านเดิมถนนเยาวราชนั่นเอง รำเพย
ของผมก็หายเงิบไปเลย ไม่ได้กลับมาวิแววอีกเลย เธอเคยบอกผมไว้ใน
ความรู้สึกแห่งจิตว่าเธอจะต้องไปสู่กรรมตามกำหนดเกณฑ์ แต่จะมีเวลา
พักและกลับมาหาผมได้อีกถ้าหมดกำหนดเกณฑ์แล้ว ถ้าถึงกำหนดเข้า
เกณฑ์ก็ต้องไปอีก จนเวียนอยู่ดังนั้นก็ว่าเธอจะหมดกรรมจริงๆ แล้วจึง
จะไปเกิด ผมสงสัยเธอฝังอยู่ในใจเงิบๆ ไม่เคยพูดกับใครแม้แต่คุณ
หลวงคุณนายที่รู้เรื่องผมดี ผมพยายามให้ทุกคนในบ้านที่รู้เรื่องของผมครึ่ง
เก้าจึ่งลิ้มกันไปเสียเลย ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันจะเป็นลมๆ แล้งๆ อะไรก็แล้ว
แต่ขอให้เป็นของผมแต่เฉพาะตัว ผมจะคลั่งจะเพ้อว่ามีภรรยาเป็นผีก็ช่าง
เกิด ผมลืมรำเพยของผมไม่ได้ เธอพูดอะไรสิ่งอะไรผมไว้ผมเชื่อเธอทุกอย่าง
แม้แต่เธอเข้าสิงในสำนึกของผมขอร้องให้ผมเลิกการเร่ร่อนกลับมาอยู่กับ
คุณหลวงอีก ผมก็มาตามคำขอร้องของเธอ ทุกวันนี้ผมทำเฉยเหมือนลืม
เรื่องเก่าแล้ว ผมแอบมองหรือชำเลืองดูที่ตรงที่ตั้งห้องของผมและห้องที่
เคยเคยถูกขังอยู่ใต้ดินจนตาย ที่นั่นมันเป็นทีระลึกลับแห่งผม แม้แต่ใน
เวลานี้เขาจะรื้อสิ่งเหล่านั้นหมดไปแล้ว มีแต่พื้นปูราบๆ แต่ความทรงจำ

ของมันก็ยิ่งเห็นเป็นรูปร่างอยู่ในความรู้สึก

วันหนึ่งผมได้รดน้ำต้นไม้ รำเพยหน้าห้องของผมพร้อมด้วยจิตตั้งว่า รำเพยเอ๋ย ถ้าเธอยังไม่ไปเกิด หหมดเข้าเวรตามกฎแล้ว รำเพยมาหาฉัน อีกเกิด ฉันคิดถึงเธอสุดจะรำพันแล้ว ผมรดน้ำขั้นสุดท้ายแล้วผมก็เข้าห้องนอน เพราะหมดงานหมดเวลาคุณหลวงจะใช้แล้ว ผมนอนยังไม่ทันหลับเพียงเคลิ้มๆ ก็ได้กลิ่นหอมประหลาดเกิดขึ้น เป็นกลิ่นดอกไม้อะไร ผมไม่เคยรู้จัก กลิ่นนั้นคล้ายรูปหอมแต่ว่าสดกว่า เพราะกลิ่นรูปเป็นกลิ่นแห้งที่เกิดจากการเผาตัว แต่กลิ่นนี้สดชื่นเหมือนดอกไม้ ทันใดนั้นเอง ภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นข้างเตียงผม ผมสะดุ้งตกใจ รำเพย เธอจริงๆ รำเพยยิ้มอย่างสดชื่นแล้วเราต่างโผล่เข้ากอดกัน ต่างจับกันไม่รู้จะจบลงเมื่อใด กลิ่นหอมที่ผมว่านั้นคลบตลอดเวลา แม้คุณเอ๋ยกลิ่นนั้นก็คือกลิ่นของเธอ

"คราวนี้รำเพยอยู่กับฉันได้นานไหม?" ผมถามเธอ

"ชั่วคราเท่านั้นที่รัก ฉันไม่มาหาคุณไม่ได้ ออกมันจะแตก" เธอตอบแล้วถอนใจ

"อนิจจา เธอกับฉันช่างมีกรรมเหลือเกิน" ผมครางออกมาอย่างละห้อยใจ

"ฉันมาคราวนี้จะมาชวนคุณไปดูที่ที่ฉันต้องประจำการอยู่" เธอว่า

"เอ๊ะ จะไปได้อย่างไรกัน?" ผมแย้งเธอ เพราะไม่เชื่อว่าผมจะไปได้อย่างไร ผมเป็นมนุษย์ไม่ใช่ผีอย่างเธอจะได้ทำอะไรตามชอบใจ

"ไปได้ซิ เมียเป็นผู้นำ ไม่ว่าที่ไหนคุณต้องไปได้ทั้งนั้น" เธอพูดแล้วจูบผม

ทันใดนั้นเอง จะด้วยจิตสำนึกหรือหูแว่วก็ไม่ทราบ ได้ยินเสียงกบตัวใหญ่ร้องสองสามครั้งไกลๆ มันไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะย่านเขาวราชเป็นที่จ่อแจด้วยผู้คนจะมีกบที่ไหน ไม่ใช่ท้องนาหรือเป็นที่ร่องมีพงหญ้าที่ไหนกัน

"คุณขา ไปกับเมียเถิด นั่นคือเสียงของกบที่ประจำถิ่นของเมียร้อง บอกว่าเดินทางได้แล้ว"

ผมงงเหมือนฝัน ทุกสิ่งทุกอย่างมันประหลาดอะไรอย่างนั้น เธอจุด
 วิกผม ผมตามใจเธอเพราะเธอมีอำนาจพิเศษบังคับผม เราออกมาจาก
 ห้อง ผู้คนในบ้านนอนกันงีบ เธอแหงนหน้าดูดวงจันทร์และจับแขนผมไว้
 "เดี๋ยวก่อนค่ะ รอจนกว่าดวงจันทร์จะดับเมฆเสียก่อน เราจึงจะเดิน
 ทางได้" เธอว่า

ผมไม่ได้ตอบโต้แย้งอย่างใดกับเธอ ในครุนั้นเธอหันไปดูต้นรำเพยที่
 ตกใบไสวหน้าห้องแล้วถอนใจ

"ทุกครั้งที่คุณรดน้ำต้นรำเพย แม้รำเพยจะอยู่ไกลก็เกิดร้อนใจ
 ภาวจะพองพังอยากจะรีบมาหาคุณ ยิ่งคุณรำพันถึงเมีย เมียแทบจะละลาย
 ไปในผุยผง" เธอพูดแล้วชบหน้าลงที่หน้าอกผม ผมดีใจนักที่การกระทำ
 ของผมล่วงรู้ถึงเธอทุกครั้ง รำเพยเอ๋ย ถ้าคราวใดเธอมาไม่ได้ฉันจะกอด
 ต้นรำเพย และมือก็กอดรำเพยโดยแท้ แต่ความนึกคิดของผมมิได้บอก
 กับเธอ ผมนึกอยู่ในใจคนเดียว เพราะได้คิดขึ้นมาเมื่อเธอพูดว่าคราวใด
 ผมรดน้ำต้นรำเพยและนึกถึงเธอ ก็กระเทือนถึงเธอทุกครั้งไป ผมได้
 ความคิดนี้ไว้อย่างดีใจ แม้แต่เธอจะมาไม่ได้ผมก็ยังอบอุ่น ต้นไม้ที่แทนตัว
 แหม่วอยู่

อีกครั้งหนึ่งที่เธอแหงนดูดวงจันทร์ ซึ่งขณะนั้นดวงจันทร์กำลังดับเมฆ
 เห็นความสว่างเป็นดวงกลมรัว ๆ เธอกอดผมแน่น และขณะนั้นเองท่าน
 ที่รักและเคารพทั้งหลาย ตัวผมและรำเพยได้ลอยขึ้น พันพันดินและลอย
 เกวพันบ้านคุณหลวงมา ผมตกใจและใจหายหันมองดูที่เคยอยู่ ทั้งเศร้าใจ
 ตกใจระคนกัน แต่มานึกได้ว่าผมอยู่กับรำเพยก็เลยหายวิตกกังวลหมด
 ทุกอย่าง

เราลอยพันพันพิภพจนมองไม่เห็นพื้นล่างเลย มันลอยลิ่วมาในกลาง
 ท้องอย่างวิเวกมีความรู้สึกดังฝันไป เราทั้งสองลอยมาถึงไหนหาทราบไม่
 มารู้สึกเอาอีกครั้งที่เราลงสู่พื้นพิภพแล้ว เป็นชายล่ำธารน้ำใสไหลอ่อนๆ
 ไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน มีป่าที่ขยับไปทั้งสองฟาก เราหยุดนั่งที่ชายฝั่งผมเอา

มือจุ่มน้ำที่เย็นเจี๊ยบแล้วเอาขึ้นลูบหน้า ข้างสดชื่นเหลือประมาณ แต่ใน
 ขณะนั้นเอง ตัวผมก็หาไม่รู้ไม่ ความหลังความเก่าใดๆ ก็ลืมหมดสิ้น มี
 ความสุขใจที่เป็นอิสระอยู่คู่กับรำเพยของผม มาแปลกใจอีกครั้งหนึ่งก้มลง
 ดูตัวเอง ไม่มีผ้าผ่อนอะไรปิดกายจนขึ้นเดียวและรำเพยก็เช่นกัน คิดรู้
 ว่าเป็นหรือคือความอิสระ เราพ้นโลกมนุษย์แล้ว สิ่งของต่างๆ ที่เป็น
 ของมนุษย์ไม่ติดกายมา เราเป็นคนภพอื่น เรามีความรู้สึกว่าคล้ายๆ จะดู
 ตัวเราเองไม่เห็น มีแต่ความรู้สึกว่าเรามีตัวของเราอยู่

ที่ตรงข้ามฟากฝั่งธารที่เรานั่งกันอยู่ มีศาลเทวาลัยทำด้วยหินตั้งอยู่
 ขายน้ำ เจ้าศาลนั้นปลูกลงในน้ำ และที่ได้ศาลนั้นมีน้ำนูนๆ กระจ่าง
 คล้ายมีสัตว์น้ำอยู่ที่นั่น รำเพยก็จ้องมองเช่นกัน กระจ่างของน้ำนั้น
 ข้างเป็นกังวलय่างใหญ่ ถ้าเป็นสัตว์ก็สัตว์ใหญ่ทีเดียว และในครุ่นนั้นเอง
 เจ้าของร่างที่ทำน้ำป่วนปั่นก็ไหลหน้าขึ้นมา ผมไม่รู้ว่ามันเป็นสัตว์อะไรกัน
 แน่ ลักษณะเป็นเสือโคร่ง แต่ทำไมจึงอยู่ในน้ำ มันไหลหน้าขึ้นดูเรา
 ตามันแดงเหมือนไฟ พอมันชูคอขึ้นเห็นขนยาวผิดเสียมิตะไคร่น้ำจับหนา
 มันคำรามลั่น รำเพยจุดแขนผม ร่างเราก็ลอยลิวขึ้นสู่ยอดเขา รำเพย
 จูงผมหลบหนีเขา แต่อ้ายสัตว์ประหลาดนั้นมันโดดได้สูงตามเรา
 หากแต่มันคะเนผิดว่าเราอยู่เขาอีกลูกหนึ่ง มันจึงโดดไปชะเง้อมผาใน
 พอมันหันมาพบเราก็ตั่งท่าจะกระโจนอีก เราจึงลอยตัวร้อนไปตามอากาศ
 เจ้าสัตว์นั้นลอยตัวไม่ได้จึงตามเราไม่ได้ตามความดุร้ายของมัน

เราลอยตัวมาอย่างที่ใดไม่รู้เรื่อง แต่เราก็อใจในความสุขของเราทั้ง
 สอง จนกระทั่งมาพบเข้าอีกแดนหนึ่ง แดนนี้บ้านช่องสร้างด้วยหินทั้งแห่ง
 แต่สลักลวดลายวิจิตรงดงามยิ่งนัก บ้านของทุกคนเหมือนปราสาท แม้แต่
 จะอยู่ริมถนนอย่างบ้านเมืองเราก็ตาม แต่ความงามของอาคารนั้นสลัก
 เกลางดงามดังนครของเทพเจ้า แต่ไม่ใช่เมืองเทพเจ้าแน่ๆ เพราะพลเมือง
 ที่เดินตามริมถนนก็เป็นคนธรรมดา ผมได้พบกับคนที่รู้จักกันมากมาย
 หลายคน แต่พอหน้าตรงจะทักทายเขา เขากลับทำเป็นไม่เห็นผมเหมือน

ไม่รู้จักกัน ผมแปลกใจคนที่เคยรู้จักกันมาก่อนทำเป็นลืมกัน จริงอยู่
 เราไม่ได้พบกันนานแล้ว แต่จะอย่างไรเราก็ต้องจำกันได้แน่ๆ เพราะมัน
 เป็นหน้าตาของคนที่รู้จักกัน เคยพูดกัน ครั้นมาพบกันแปลกถิ่นเช่นนี้
 แทนทำไม่รู้จัก หรือทำเป็นเลียงหลบโดยดวงตาไม่เคยสบกันเลย หรือว่า
 ผมไม่มีส่วนร่างกายของผมให้เขาเห็น ผมคล้ำดูตัวเองก็พบตัวเอง แต่ถ้า
 มองตัวเองแล้วเหมือนไม่มีตัวตนเราสองคน รำเพยชักเหงาใจ จึงเดินมาถึง
 สะพานข้ามลำคลองหนึ่ง ราวสะพานทำด้วยหินสลักลวดลายอย่าง
 วิจิตรผมลอบคล้ำราวสะพานอย่างตะลึง เป็นฝีมือสถาปนิกที่ยอดเยี่ยม
 เงามคูอาคารข้างริมคลอง ยกชั้นย่อมุมงดงามจับตา แต่ละมุขแต่ละชั้น
 ประดับด้วยลวดลายหินสลัก นี่เป็นนครโครหนอ? พอผมก้มลงดู
 ลำคลองก็รู้ว่านครนี้ไม่มีน้ำฟุ้งเฟ้อยัก ฟันคลองเป็นทราย แต่มีน้ำ
 ตัดคลองเป็นแฉ่งเป็นวัง ไม่ได้มีเต็มคลองเปี่ยมเจิ่งอย่างคลองบ้านเรา
 ไถ่ไปหน่อยเป็นคลองสี่แยก แต่ก็คงมีน้ำตื้นๆ เขินๆ เช่นนั้น น้ำนั้นใสราว
 กากกระจก ผมชวนรำเพยลงข้างสะพานไปนั่งที่โขดทราย แม่เจ้าไว้ย กุ้ง
 ขุมที่สุดว่ายอยู่ในน้ำลึกเพียงหนึ่งฟุตบ้างสองฟุตบ้าง ถ้าจะลงจับก็จะได้
 ไต่กรวย ถ้าต้อนเข้าที่ตื้นที่มีน้ำเพียงฝ่ามือเราก็จับได้สบาย ขณะนี้ผม
 ก้มมองโลกในบาปนึกเอาเป็นสมบัติ ก็บังเอิญเหลือวไปทางวังที่มีน้ำลึกสัก
 เกือบศอก วังเวียงนั้นอยู่ตรงสี่แยก ก็เห็นจระเข้โผล่ขึ้นมาสามตัว ผมกับรำเพย
 รู้สึกว่าไม่ปลอดภัยจึงรีบขึ้นมาบนตลิ่ง เพราะคลองนี้พื้นเป็นทรายแข็งเจ้า
 จระเข้สามารถจะวิ่งบนทรายมาทำร้ายเราได้ เรื่องคิดจะจับกุ้งก็ล้มไป

เรื่องกุ้งเรื่องปลานี้ มนุษย์เราเห็นเป็นโชคลาภอย่างหนึ่งทีเดียว โดย
 ล้มถึงชีวิตผู้อื่น เราต้องการเป็นอาหาร แต่ครั้นเราพบจระเข้เราก็รีบหนี
 ไม่ต้องการให้ตัวเราเป็นอาหารของมัน ผมนึกคิดเอาเองว่าคนนครนี้อาจ
 ไม่ต้องการเจ้าสัตว์ประเภทนี้เป็นอาหารก็ได้ เขาคงใจบุญไม่ก่อบาป
 แต่หรือเขาจะกลัวจระเข้ละมั้งถึงไม่ลงมาจับกุ้งเลย แต่ก็ยังสงสัย ถ้าจะ
 ตกบารจริงๆ ใช้เบ็ดตกก็ได้ แต่ทำไมไม่เห็นใครเขาสนใจเลย ผมกับ

จำเพยเลยเดินขึ้นสู่ถนน ประปนไปกับคนอื่น ๆ ชาวเมืองนั้น ความจริงผมเองก็ไม่ได้หิวโหยอะไรจนนิดเดียว เหตุใดพอเห็นกุ่มเข้าเท่านั้นก็อยากได้ แต่ล้มเสียดีกว่า ความอยากได้ของมนุษย์ไม่มีสิ้นสุด ทั้งๆ ตัวเองกำลังอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ก็ยังอยากได้ไปสู่มหัวทำไมกัน

จำเพยนำผมเดินเที่ยวจนทั่วนครนี้ รู้สึกว่านครนี้ไม่ใหญ่เท่าใดนัก เดินประเดี๋ยวเดียวก็สู่ป่า น่าฉงนสนเท่ห์นักนครนี้จะอยู่ในภาคพื้นใดของโลกไม่เคยมีความรู้เลย ถ้าจะพูดว่าน่าอยู่นครนี้หรือไม่ ก็ตอบได้ทันทีว่าไม่น่าอยู่ เพราะนอกจากจะไม่รู้จักใครเลยแล้ว ยังไม่เห็นมีการค้าขายอะไรเลย ทั้งอาหารและสินค้าอื่นๆ ก็ไม่มี อาคารต่างๆ เป็นที่อยู่ของชาวนครทั้งนั้น ไม่มีร้านค้า เราจะอยู่กับเขาได้อย่างไร ไม่มีการทำมาหากินอะไรกัน คนที่เดินๆ นั้นรู้สึกว่าจะเดินไปเดินมาคล้ายกับเที่ยวมากกว่าจะมีธุรกิจ ชำร่ายทุกๆ คนคล้ายกับจะไม่สังคมต่อกัน ตั้งแต่เข้ามานครนี้ยังไม่เคยได้ยินเสียงคนที่นี่พูดคุยกันเลย เขาเดินเงียบๆ เห็นเป็นภาพคนเดินไปเฉยๆ ไม่พูดไม่จาอะไรกันทั้งนั้น สัตว์บกไม่มี ไม่เคยเจออะแมวหรือสุนัขเลย แปลกมาก กลับไปอุดมเอากุ่มและจระเข้

ผมตัวลอยขึ้นอีกครั้งโดยจำเพยกอดผม เราลอยลมไปที่ต่างๆ แต่ก็ไม่มีมนุษย์เลย มีแต่ป่าและเขา เราหยุดพักกันที่หน้าผาแห่งหนึ่ง มดดูทิวทัศน์ที่โล่งโล้นๆ ไม่ใช่ทุ่งนาหรือไร่อะไรทั้งนั้น มีแต่กอหญ้าและดอกไม้ต่าง ๆ ต้นเตี้ย ๆ น่าวิเวกเหลือเกิน มองไปทางไหนสุดสายตา ก็ มีสภาพอย่างเดียวกัน

"แถวนี้ไม่มีคนเลยหรือ?" ผมอดใจไม่ได้จึงถามจำเพย

"ไม่มีเลยค่ะ ยิ่งเราจะไปข้างหน้ายิ่งไม่มีคนเลย เพราะไม่ใช่แดนของคน" เธอตอบ

ผมไม่ได้พูดอะไรอีก หันดูภูมิประเทศอย่างเหงาๆ ใจ คิดว่าจะถามเธอว่าทำไมไม่ไปทางที่มีคนมาก ๆ แต่ก็นึกได้ว่าเธอบอกอยู่แล้ว เธอจะไปยังสำนักที่เธอต้องถูกโทษกรรม ผมเลยนั่ง สถานที่ที่เธอต้องม

หญิงเข้าเวรมันก็คือแดนลึกลับ ต้องปราศจากคน แม้จะมีก็ปราศจากร่างกาย ดั่งมีแต่เพียงวิญญาณที่อาศัยอยู่ในความละเอียดแห่งอากาศ มีความเป็นอยู่อีกมุมหนึ่งแห่งชีวิต ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร จำเพียบอกผมว่า มนุษย์จะเห็นพวกเธอได้ต่อเมื่อพวกเธอต้องการให้เห็น มิฉะนั้นจะไม่เห็นกันได้เลย คล้ายอยู่ห่างไกลกันคนละโลก แต่ที่แท้ไม่มีโลกไหนที่พวกเธอจะไปได้ เมื่อพวกเธอจากการเป็นมนุษย์ไปก็เพียงร่างกายเก่าเนาเปื่อยไปแล้วไม่มีเรือนร่างจะอาศัย แต่เธอและพวกเธอก็ไม่ไปไหนคงอยู่ปนๆ กับมนุษย์ที่มีตัวตนนั่นเอง หากแต่อยู่ในความละเอียดของอากาศ จึงแบ่งโลกที่อาศัยกันไป เพียงถือว่าเป็นสัตว์คนละประเภทไม่ยุ่งเกี่ยวกัน นอกจากจะเกิดใจรำพึงถึงใครสักคนก็สามารถจะทำตนให้ปรากฏได้ เป็นเรื่องของเนรมิตประกอบร่างของตัวที่เคยจำได้ว่ามีรูปร่างอย่างใดก็ประกอบดวงตาขึ้นได้ ปกติพวกเธอไม่ชอบยุ่งกับมนุษย์เพราะมีแต่ความไม่จริงอยู่ตลอดชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างก็ลงตัวเองอยู่การที่มีทุกข์ มีโศก มีความร่ำเรงก็แท้ในเรื่องของการลงตัวเอง เป็นความยุ่งที่ตัวเองก่อขึ้นเอง จะมีสุขจะมีทุกข์ก็ตัวเองก่อขึ้น เพราะละเมอในสิ่งที่มีทั้งร่ำเรงและทุกข์ พวกเธอหมดสิ่งเหล่านั้นแล้ว การไม่มีร่างกายจึงไม่ต้องการในสิ่งใดอีก หัวใจเป็นอิสระไม่มีห่วงในสิ่งใด ไม่ต้องการสิ่งใดเป็นสมบัติ ถ้ายังดำรงตัวเป็นมนุษย์ก็ยังต้องการทุกสิ่งของคนอื่นมี ถ้ามีไม่ได้อย่างเขาก็เกิดทุกข์ แต่ถ้ามีมากก็เกิดห่วงกลัวใครจะเอาไปเสีย เลยเกิดทุกข์อีก

“จำเพียบจำ แล้วจำเพยไม่ห่วงฉันไม่คิดถึงฉันหรือ?” ผมถามอย่างนอยใจ ผมซึ้งรักเธอ ไม่เห็นเธอผมก็กลุ้มใจเสียใจ นี่ผมก็อดสำหัดตามเธอมาก็ไม่ใช่เพราะรักหรือ เธอมองหน้าผมแล้วยิ้มค้อยกอดผมแน่น

“เมียมได้พูดให้คุณฟังแล้วว่า การยุ่งกับมนุษย์ก็คือมีห่วง มีทุกข์ มีร่ำเรง ร่ำเรงแบบเดียวกับมนุษย์ เมียมเกิดรักคุณขึ้นจึงทำเรื่องต่างๆ ขึ้น จนเวียกได้เป็นเมียของคุณตามความเป็นอยู่ของมนุษย์ ครั้นแล้วเมียมได้ถูกผู้ใหญ่เหนือหัวเรียกตัวมาว่ากล่าวว่ามีโทษโดยผิดวินัยของโลกชาวร่างกาย

ละเอียดย้อนมาสู่มนุษย์ โดยยังไม่ถึงกำหนดที่จะเกิดเป็นมนุษย์
 เมียจึงถูกลงโทษอยู่ในแดนที่จะพาไป แต่เมียนี้ไม่มีบาปกรรมแต่อย่างใด
 จึงถูกลงโทษอย่างสถานเบาฐานผิดวินัยผิดกฎของพวกเมีย คุณหา เมียทำ
 ให้คุณเกิดคิดถึงและเศร้าใจเวลาหายไป นั้นทางกฎของเมียก็ว่าผิด
 เพราะก่อความรำคาญใจให้ผู้อื่น โดยที่ผู้อื่นคนนั้นมิได้มีการรุกรานอะไรเมีย
 เลย แต่เมียได้สารภาพความจริงใจว่าเมียรักคุณอย่างถอนไม่ได้แล้ว ท่าน
 ผู้ใหญ่เห็นใจก็ผ่อนปรนให้ และบอกว่าอีกไม่ช้าเมียก็จะได้กลับไปเกิด
 เป็นมนุษย์อีก เมื่อนั้นเมียก็จะได้เป็นเมียคุณเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา" เธอพูด
 ไปกอดผมไป

"เอ๊ะ! เธอเกิดเป็นมนุษย์แล้วจะทันกันหรือ ฉันก็แก่หง่อมกว่าเธอจะ
 สาวพอจะเป็นเมียได้"

"นั่นไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้เราเป็นผัวเมียกันไม่ได้อายุไม่ใช่อุปสรรคขีดขั้น"
 เธอว่า

ผมถอนใจ อย่างที่เธอก็ดีหรอก แต่ผมมันก็คือมนุษย์เห็นแก่ตัว
 เธอจูบผม เธอทราบใจผมได้ถูกเพราะญาณของเธอแล้วพูดว่า

"อย่านึกอะไรเลย เรื่องจะเป็นไปดังนั้นก็ปล่อยไปเถิด" เธอว่า

ผมกอดจูบด้วยความรักและเห็นใจ

"เราไปหาที่พักกันใหม่เถิด ต่อเวลาค่ำจึงค่อยเดินทางกัน" เธอพูด

"เอ๊ะ! ทำไมจะต้องเดินทางกลางคืนล่ะ?" ผมถาม

"โดยกำหนดที่สั่งไว้ ถ้าบร็องเมื่อใดเราไต่ยีนก็ออกเดินทางได้ใบ
 เวลาที่พระจันทร์กำลังขึ้นเมฆ" เธอพูดจบก็กอดผมแน่น คราวนี้เร
 ลอยตัวพ้นที่เดิมลิวๆ มาถึงหน้าผาแห่งหนึ่ง ตรงกับภูเขาอีกลูกหนึ่ง มีถ้ำ
 ใหญ่มองเห็น แต่เราอยู่บนหน้าผาโดยหินอีกก้อนหนึ่ง มีต้นอะไรไม่รู้จัก
 ชื่อสาขาร่มเย็นดี เรานั่งพลอดรักกันอย่างผาสุก แต่ในทันใดนั้นเอง ได้
 ยีนเสียงอู้อู้อๆ ชูซ่าดังออกมาจากในถ้ำคล้ายจะเป็นสัตว์อะไรที่มีจำนวน
 มากจะออกมาจากข้างใน ผมและรำเพยพากันหันไปดู ในช่วงขณะนั้น

เองก็เห็นงูใหญ่ตั้งร้อยตั้งพันเลื้อยออกมาเนืองแน่น ผมถึงกับสะดุ้งทั้งตัว แต่ที่ตกใจมากก็คือ งูนั้นตัวเป็นงู แต่หัวเป็นเสือโคร่ง อีกสองสามตัวมันแหงนหน้าขึ้นมาพบเราทั้งสองแล้วคำรามเป็นเสียงเสียวด้วยความกลัวของผม กลัวมันจะเลื้อยขึ้นมาหาเรา ผมก็ร้องขู่ลงไปอย่างดัง

"อย่ายุ่งกับฉันนะ ถ้ายุ่งพ่อยิ่งดับชีพเลย" ผมร้องขู่ลงไป เจ้างูหัวเสือได้ยินดังนั้นก็ต่างรีบเลื้อยแข่งกันหนีไปจนหมดสิ้น ผมเกิดปลงอนิจจังตัวเองที่พูดไปนั้นมันเป็นเพียงปากโป้ง พูดด้วยความกลัว แต่ไม่ยอมรับว่ากลัว แฝงเอาฤทธิ์เดชของปืนขู่คุกคามมัน แต่ความจริงแล้ว แม้แต่ตัวของตัวเองยังไม่รู้ไม่เห็นว่าคุณเองมีร่างกายอยู่หรือเปล่า ในเมื่อตัวเองมีแต่ลม ๆ แล้ง ๆ แล้วจะเอาปืนที่ไหนมาเล่า เมื่อนึกได้ก็ละอายตัวเองและละอายแก่เจ้าเพี้ยเมียรักที่กล่าวคำอะไรออกมาโดยหาความจริงไม่ได้สักนิดเดียว

เราได้นอนพักกันที่หน้าผานั้น และหลับไปนานเท่าไรก็สุดจะรู้ พอตื่นขึ้นเป็นเวลากลางคืนเสียแล้ว มีแสงจันทร์ขมุกขมัว เวลานั้นพระจันทร์กำลังดับเมฆ ผมหันมองดูเจ้าเพี้ย

"เราจะได้เวลาเดินทางแล้ว" เธอว่า พอขาดคำพูดของเธอก็ได้ยินเสียงกบร้อง แต่คราวนี้เสียงมันช่างใหญ่จริง ๆ ผิดกับเสียงกบที่เราได้ยินจากบ้านคุณหลวงซึ่งเป็นเสียงกบธรรมดาเท่านั้นแต่เสียงที่ได้ยินนี้ใหญ่ ผิดกบธรรมดา เจ้าเพี้ยเร่งรีบกอดผมแล้วเราก็ลอยลิ่วมาในอากาศ ผมมองไม่เห็นว่าคุณมีประเทศเป็นอย่างไรบ้าง เพราะมีความสลัวไปหมด เราลอยมาถึงที่ไหนไม่ทราบ พอรู้ตัวก็พอดีเจ้าเพี้ยนำผมลงที่แดนหนึ่งโล่งโล่ง ไม้มีต้นไม้เลย มีแต่ต้นไม้เตี้ย ๆ แคศอก พื้นที่เป็นโคลเป็นเขินเล็ก ๆ สูง ๆ ไม่ราบเรียบ แต่มองไปด้านไหนก็โล่งตาและสุดลูกหูลูกตา แต่พอหันกลับไปดูข้างหลังจึงเห็นก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งใหญ่เท่าภูเขาลูกหนึ่ง . แต่ว่าหินก้อนนี้ไม่แสดงรูปเป็นภูเขา เพียงเป็นก้อนหินโตน ๆ ที่วางอยู่กับพื้น แต่หินนี้มีความสูงมาก พูดง่าย ๆ ก็คือภูเขาที่มีรูปโตน ๆ ดังแท่งหินใหญ่ข้ามแรกมองสลัว ๆ เป็นก้อนดำมืดเท่านั้น ในบัดนั้นเอง เจ้ากบ

ประหลาดก็ร้องก้องอยู่ในบริเวณนั่นเอง ผมถึงกับตัวเย็นชา คราวนี้เสียงมันใหญ่กว่าเก่า ถ้าจะเทียบตัวมันก็เห็นจะเท่าตุ่มน้ำใหญ่ ๆ มันร้องเพียงสองครั้งเท่านั้น และภูเขาแห่งโตนนั้นซึ่งเดิมมีเพียงความมืดสลัว แต่เดี๋ยวนี้มีความสว่างขึ้นแทบจะรอบแท่งหินนั้นมีรูมีช่องคล้ายหน้าต่างพรุนไปหมด ผมคะเนว่าข้างในคงจะโปร่ง แต่หันโตนนั้นเอง ก็เกิดสิ่งประหลาดขึ้น คือได้ยินเสียงคนคุยกันจ้อกแจ้กทั้งหญิงทั้งชาย ผมแหงนมองดูอย่างสงสัยและตะลึง รำเพยยิ้มและว่า

"เราขึ้นไปเที่ยวข้างบนกันก็ได้ แต่อยู่จริงๆ ไม่ได้ เมียยังมีโทษต้องอยู่ข้างล่าง แต่ไปเที่ยวได้ชั่วคราวกับคุณ"

ผมไม่ถามและไม่คัดค้านใดๆ ทั้งสิ้น เธอจูงมือผมตรงไปที่ภูเขารูปร่างประหลาดนั้น มีช่องทางเหมือนปากถ้ำเข้าไป แล้วมีบันไดหินขึ้นไปเลี้ยวขึ้นไปเป็นขั้นๆ และสูงขึ้นไปตามความสูงของก้อนหินใหญ่ ผมกลืนใจคอยเวลาที่จะพบเห็นผู้คนที่คุยกันเสียงลั่น เสียงหัวเราะขบขันอย่างเบิกบาน แต่เดินขึ้นไปก็ขั้นก็ไม่ปรากฏตัวของเจ้าของเสียง แต่เสียงนั้นคงดังอยู่ตลอดเวลาและไกลๆ ตัวเราหรือรอบๆ ตัว ผมสะดุ้งใจนิดหนึ่งซึ่งปกติผมจะต้องกลัวอย่างแน่นอน เพราะเหตุการณ์อย่างนี้ใครจะไม่กลัวมีแต่เสียงแต่ไม่ปรากฏตัวตน ผมมองหน้ารำเพยอยากจะถามเธอ แต่เธอรู้อยู่ใจผมแล้วจึงเอานิ้วหยิกแขนผมเป็นการระงับการออกปากถามหรือพูดอะไรในสิ่งที่ไม่ควรพูด

เราเดินกันจนรู้สึกเมื่อย ผมจึงชวนรำเพยให้พาผมกลับ รำเพยจึงพาผมกลับลงมาข้างล่างอีกครั้ง และก็พอดีเป็นเวลาเช้า ท้องฟ้ากระจ่าง ผมจึงเห็นว่าลานโล่งรอบๆ ไปนั้นเป็นสวนดอกไม้พันธุ์เดี่ยวๆ และมีดอกสะพรั่งพอกลิ้นแตะจุมุกผม ผมก็สำนึกถึงกลิ่นได้ทันทีว่ากลิ่นนี้เองผมได้กลิ่นที่รำเพย ตอนที่ไปหาผมที่บ้านและข้างเตียงนอน

รำเพยได้ลงมือรดน้ำพรวนดินต้นไม้เหล่านั้น เธอบอกว่าเป็นต้นไม้ที่พวกของเธอจะใช้บูชาพระพุทธรูปที่อยู่เบื้องบนสรวงสวรรค์ และเธอมี

หน้าที่ทั้งปลูกและรดน้ำบำรุงต้นไม้ฉันี้ ผมจึงรีบหยิบเสียมช่วยเธอพรวนดิน ก็พอดีมีเสียงหนึ่งเป็นเสียงหญิงพูดว่า

"ท่านจะช่วยเขาไม่ได้" เสียงนี้อยู่ที่ใดไม่ปรากฏตัว ผมชะงักนั่ง "งานนี้เป็นงานของนักโทษที่นี่สถานเบา แต่ท่านยุ่งเกี่ยวด้วยไม่ได้ จงดูแต่ตา ส่วนเราไม่มีหน้าที่จะใช้งานนี้แก่ท่าน เพราะท่านยังไม่ใช้พวกเรา และก็ไม่มีโทษอะไรด้วย"

ผมนั่งงันไม่กล้าจะมองหาตัวผู้พูด และกรู้ยู่ว่าถึงจะมองก็ไม่เห็นตัว ผมจึงมองดูรำเพยพรวนดินทั่วๆ ไป รดน้ำไปทั่วๆ ที่มีต้นไม้ดอกหอม ประหลาดนั้น

"กลางคืนเธอนอนที่ไหนรำเพย?" ผมถามเธอ

"ตามพงไม้ฉันเอง ข้างบนนอนไม่ได้ ที่นั่นเป็นพวกไม่มีโทษ" เธอตอบ เศร้าๆ

"อนิจจา รำเพยเอ๋ย!" ผมร้องอุทานขึ้นมาแล้วร้องไห้ใจแทบขาด

"ตลอดเวลาที่จากคุณมา ฉันก็นอนแฉวนนี้" เธอพูดแล้วก็ร้องไห้ตามผม

"ทำไมฉันจะได้มีโทษบ้าง และอยู่ช่วยรำเพย" ผมรำพันไปร้องไห้ไป

"รำเพยช่วยบอกนายรำเพยให้ฆ่าฉันให้ตายแล้วเอาฉันทำโทษอยู่ที่นี้ อยู่ใกล้รำเพย"

รำเพยร้องไห้อย่างหัวใจจะทะลัก

"เมียทำไม่ได้ กรรมใครก็กรรมใคร" เธอร้องไห้ไปทำไปตามปกติของ แกก

เสียงหัวเราะรำเพยข้างบนเงียบไปทั้งหมด และที่นั่นก็เงียบสงัด จังๆ ไม่เคยได้พบที่ไหนเงียบดังนั้นในชีวิต พวกอื่น ๆ คงหยุดพูดหยุด หัวเราะเพราะเห็นเราร้องไห้ เขาคงไม่ต้องการจะให้การหัวเราะของเขา เป็นการหัวเราะเยาะในเคราะห์กรรมของเรา หรือไม่ก็คงสลดใจแทนเรา เห็นใจรำเพยและเห็นใจผม ซึ่งยังเป็นมนุษย์แต่ติดตามรำเพยมาด้วยความรัก ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนเก่าพูดมาอีก

"ท่านยังตายไม่ได้ ท่านอายุยืนมาก แม้แต่รำเพยเกิดแล้ว ท่านก็ยัง
ไม่ตาย"

ผมฟังแล้วก็ถอนใจยาว หหมดหนทางจะอยู่ร่วมกับเมียรักได้ รู้สึก
ละเหี่ยเปลี่ยวใจ

"นี่จวนจะหมดเวลาที่ท่านอยู่ที่นี่แล้ว" เสียงนั้นพูดขึ้นมาอย่างเด็ดขาด
ผมมองหน้ารำเพยอย่างใจรอนๆ "อนิจจา รำเพยกับฉันจะหมด
เวลาอยู่ใกล้กันแล้ว โอ้ รำเพยฉันจะทำอย่างไร ช่วยฉันด้วย" รำเพยก็อึ้งอັก
ใจได้แต่ร้องไห้

"จงรีบนำกลับโดยเร็ว ในโลกมนุษย์จะสว่างในเร็วๆ นี้ จวนรุ่งเต็มที
แล้วจงรีบไป"

เป็นคำสั่งเด็ดขาดของผู้ควบคุมตัวรำเพย รำเพยได้วางมือจากงาน
ของเธอลุกมาจับมือผมเตรียมจะกลับ ก็ได้ยินเสียงทั้งหญิงทั้งชายอีก
หลายคนพูดกันหลายเสียง

"พวกเราทุกคนสงสารท่านทั้งสองคน แต่จิตใจเราจริง ๆ"

รำเพยร้องไห้กระซิก ๆ ผมนั้นหัวใจแทบขาด พอรำเพยกอดผม
เพื่อพากลับ ผมก็รู้ตัวว่าผมมานอนที่เตียงนอนที่ห้องผมแล้วในบ้านคุณหลวง
รำเพยร้องไห้และกอดผมรำพันว่า

"เรายังมีกรรม แต่เมียจะตามเป็นเมียคุณทุกชาติ คุณขา เมียลา
ก่อน" เธอกอดจูบผมแล้วร่างกายเธอก็อันตรธานไป นาฬิกาตีบอกเวลาหก
โมงเช้า ผมซังกะตายลุกจากเตียงด้วยหัวใจระโหยโรยแรง เปิดประตู
พบต้นรำเพยยืนต้นอยู่ ผมใจหวิวแทบจะเป็นลม อนิจจา รำเพยเอ๋ย เธอก็
ยังยืนเฝ้าหน้าประตูฉันอยู่ทั้งกลางคืนและกลางวัน ผมค่อยๆ ลุกคล้ำกึ่ง
รำเพยลูบใบและดอกอย่างถนอม น้ำตาผมไหลริน พอเห็นคนในบ้านตื่น
แล้ว ผมจึงกลับเข้าห้องล้างหน้าแต่งตัวเพื่อขึ้นไปรับใช้คุณหลวงบนตึก รับ
ใช้ท่านทุกอย่างสุดแต่จะบัญญัติ ผมทำให้ท่านอย่างเป็นบิดาบังเกิดเกล้า
ขอรับใช้ท่านดังนี้ไปจนตาย

...พอเธอเห็นภาพเท่านั้น เธอตาโพลง
คล้ายถูกผีหลอก จ้องดูรูปนั้นตาแทบปะทุ...

รำเพย จะเป็นของคุณทุกๆ ชาติ

ผมทำงานอยู่กับคุณหลวงอย่างมาสุกอีกครั้ง แม้แต่งงานจะเกิดหนัก
ขึ้นอีกเท่าตัว โดยคุณหลวงได้จัดตำราเรียนขึ้นและพิมพ์จำหน่าย เป็น
วิชาหลายประเภทตามที่คุณหลวงมีความรู้มาเป็นอย่างดีจากอังกฤษ ท่าน
แปลเข้าช่วยบ้าง แต่งเองบ้าง ให้เหมาะสมกับกาลสมัย ผมจะ
ต้องตรวจปรู๊ฟขึ้นง่าย ๆ เสียก่อนแล้วนำไปโรงพิมพ์ที่เราจ้างเขาพิมพ์
การตรวจปรู๊ฟขั้นสุดท้ายจึงเป็นของคุณหลวง ผมจะต้องเวียนไปเวียนมา
จากโรงพิมพ์กับบ้านเสมอ เมื่อพิมพ์เข้าเป็นเล่มแล้ว หน้าทีชนหนังสือมา
เก็บที่บ้านก็คือผม เวลาออกจำหน่าย คุณหลวงไปติดต่อร้านค้าต่างๆ ไว้
ผมก็นำไปส่งตามจำนวนที่สั่งจอง ส่วนการปรนนิบัติคุณหลวงนั้นคงเป็น
หน้าที่ผมตามเคย เพราะใครก็ทำไม่ถูกใจท่านทั้งการจัดอาหารเข้าพิเศษ
และการจัดเสื้อผ้าที่จะไปทำราชการ พอพนักงานประเภทนี้แล้ว ผมจึง
จับงานเกี่ยวกับหนังสือโดยทั่วไป ส่งหนังสือ ควบคุมการพิมพ์หนังสือ
และเก็บเงินค่าหนังสือ ถ้าท่านแต่งตำราขึ้นอีก ก็ต้องตรวจปรู๊ฟอีกเฉพาะ

ง่าย ๆ ผมสูงงานได้เป็นอย่างดี ก็เพราะผมมีกำลังใจจากดวงวิญญาณดวงหนึ่งคือรำเพยของผม เธอพันเข้าเวรรับโทษ เธอก็มาอยู่กับผมเยี่ยงสามีภรรยาทั่วไป ผิดกันแต่เพียงไม่มีใครจะเห็นตัวเธอได้ นอกจากผมผู้เดียวจะเห็นเธอได้ สัมผัสตัวได้อย่างคนธรรมดา เรื่องอาหารนั้นไม่ยากอย่างแต่ก่อน เธอได้บอกกับผมให้เข้าใจถึถ้วนดี คืออาหารของเธอไม่ต้องเพิ่มให้มากดังแต่ก่อน ที่ยอมให้ผมเพิ่มอาหารครั้งก่อนนั้นก็เนื่องจากทำให้เป็นไปอย่างธรรมดาตามมนุษย์ที่มีวิญญาณจริงๆ มนุษย์แท้ ๆ ก็ต้องกินอาหารเป็นธรรมดาโดยมีกำหนดอัตรา ในตอนแรกผมคิดว่าเธอเป็นมนุษย์คนหนึ่ง เธอก็ต้องทำไปตามนั้น ครั้นพอผมรู้ว่าเธอเป็นผีแล้วก็ไม่ยุ่งเรื่องอาหารเลย เพียงมีอาหารเท่าที่มีสำหรับผม และความตั้งใจอันแรงกล้าของผมเชิญเธอกินด้วย เธอก็อิมเอมเหลือเฟือ มีจานข้าวให้เธอเท่านั้นเธอก็กินร่วมกับผมได้

เรื่องนี้คนธรรมดาทั่วๆ ไปทำไม่ได้ เพราะว่าเขาทุกคนไม่ได้ติดต่อกับผีหรือดวงวิญญาณของคนที่ไม่มียาร่างอาศัย ถูกตั้งชื่อว่าผีนั้นโดยใกล้ชิดสนิทสนมอย่างผม ถ้าดวงวิญญาณทั่วๆ ไปจะได้กินอาหารหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่อยากได้ ก็ต้องอาศัยการตักบาตรพระ แล้วขอจิตอุทิศอันแรงกล้าจากพระท่านส่งให้อีกทอดหนึ่ง แต่ก็ต้องถูกกล่าวชื่อในคราวกรวดน้ำว่าชื่อใดจึงมาได้รับกุศลทานครั้งนี้โดยใครเป็นผู้บริจาคอุทิศให้ ถูกต้องดังนี้ วิญญาณที่ลอยร่อนอยู่ก็จะได้รับกินอย่างอิม ถ้าผู้บริจาคกุศลทานนั้นไม่ได้กล่าวชื่อของผู้มีแต่วิญญาณก็ต้องแย่งกันกิน ตัวเธอนั้นไม่มีญาติได้อีกเลยนอกจากแม่ และแม่ก็ ป็นผู้อยู่ในจำนวนที่จะต้องรับทาน ครั้นไม่มีผู้ใดอุทิศให้โดยออกนาม ของนั้นๆ ก็หมายถึงวิญญาณทั่วๆ ไปจะมีสิทธิ์แย่งกันกินได้ ฉะนั้นตลอดเวลาสองปีที่ได้สละร่างกายไปแล้ว เธออด ๆ ออยาก ๆ ต้องแย่งเขากิน ต่อเมื่อได้พบกับผมจึงได้กินอิม

ผมได้ถามเธอว่าถ้าอย่างนั้นใครๆ จะนึกเชิญผีทุกๆ ท่านมาบริโภคอาหารที่เขากำลังกินอยู่จะใช้ได้ไหม? เธอบอกว่าไม่ได้ เพราะไม่มีวิญญาณ

เชื่อมโยงกันอยู่ ทุกๆ ท่านเหล่านั้นจะไม่กล้ามากิน ถ้าใครเรียกมากิน โดยไม่เคยสนิทสนมกันมาแต่ก่อนเลยย่อมไม่ได้ คนที่จะเข้ามากินได้ก็มี อยู่แต่ที่บ้านที่ประจำอยู่เท่านั้นจะมีสิทธิ์กินได้

เมื่อรู้การบริจาคแจ่มแจ้งดังนี้ ผมเลยทำบุญตักบาตรบ่อยขึ้นและ อุทิศ เรียกชื่อของผู้สิ้นไปแล้วอย่างชัดเจนในเวลากรวดน้ำ และเรียกชื่อ แม่ของรำเพยด้วยทุกครั้งไป รำเพยได้เป็นภรรยาลับของผมอยู่ถึงหนึ่งปี ผมปกปิดเป็นความลับคุณหลวงคุณนาย และป้าแม่ครัวผู้ป้าแม่ครัวก็ไม่มีใครทราบทั้งนั้น ต่างคิดว่าผมลืมรำเพยแล้ว และรำเพยก็ไม่ได้มาอีกแล้ว ผมจึงมีชีวิตอย่างลึกลับและสุขใจอย่างยิ่ง ทั้งกลับได้ชื่อว่าเป็นคนหนุ่มที่ไม่ข้องแวะกับหญิงใดเลย เพราะผมไม่กล้ามองหน้าหญิงใด ไม่กล้าจะ สบตากับหญิงใด กลัวจะเกิดเรื่องเนื่องต่อ ผมซื่อสัตย์กับรำเพยของผมจริงๆ เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ในเช้ามีวันหนึ่ง รำเพยกอดผมในเตียงนอนและกระซิบที่หูว่า

"ฉันถูกเรียกตัวไปฟังคำสั่งอีก"

ผมสะดุ้งใจหาย หายจ้วเจีย พลิกตัวหาเธอ

"เข้าเวรอีกหรือ?" ผมถามอย่างกระวนกระวายใจ ชักใจเสีย มี สุขอยู่ได้ปีเดียวจะมีทุกข์ขึ้นอีกแล้ว กรรมเวรอะไรอย่างนี้

"ไม่ได้เข้าเวรอย่างเก่าหรอก รำเพยหมดกรรมแล้ว แต่เขาจะเรียกไป สั่งอะไรยังไม่รู้"

รำเพยบอกกับผม ผมค่อยใจขึ้น รำเพยหมดกรรมแต่จะไปฟัง บัญชาอย่างอื่นเท่านั้น ผมกอดรัดเธออย่างสุดสวาท รำเพยก็กอดรัด ผมอย่างอาลัยอาวรณ์ในการจะจากไป เธอจูบผมอีกหลายครั้ง แล้วอย่างไร ก็บอกไม่ถูกผมได้กลับไปอีก พอตื่นก็รู้ว่ารำเพยหายไปแล้ว มาครั้งหลังๆ นี้ผมทนได้เสียแล้วในการจากของรำเพย เพราะมันบ่อยครั้งที่จากกัน อดทนลูปคล้ำตันรำเพยหน้าห้องสักหน่อยเธอก็มาหา ถ้าไม่มาเป็นตัวก็มี สิ่งสิ่งใจในตันรำเพยพูดอะไรๆ ให้ผมรู้ได้ในจิตสำนึก นั่นก็เรียกว่าเธอ

สิ่งอยู่ที่ต้นรำเพียงนั่นเอง

คราวนี้รำเพียงจากไปหลายวัน แต่ผมทำกิจอย่างเคย คือรดน้ำต้นรำเพียงอยู่เสมอรำลึกถึงเธอสักพักหนึ่งก็ไปทำงานตามหน้าที่ ก้มหน้ารอคอยวันกลับของรำเพียงต่อไป ทำงานอย่างไม่เหลียวแลสิ่งอื่นเลย อุทิศตัวให้งานตลอดเวลา การค้ำหนังสือของคุณหลวงก็ดีขึ้น งานผมก็หนักขึ้นตามตัว เวลาผมกลับเข้าห้องของผมใจจะตั้งอยู่เสมอว่า พอผมเปิดประตูห้องก็จะพบรำเพียงอยู่ที่นั่น แต่ก็เปล่าเลย วันแล้ววันเล่า ใจหายอยู่บ้างเป็นธรรมดาของผมแล้วก็อดทนต่อไป ยามเย็นโพล้เพล้ผมจะรดน้ำต้นรำเพียงทุกเย็น และก็อาศัยลูปคลำรำเพียงตลอดทั้งกิ่งก้านและใบ ใจก็ขอให้เธอรีบกลับ

ในคืนหนึ่ง ผมจวนจะเข้านอนแล้ว เดินไปที่หน้าเตียง ได้ยินใครพูดอยู่ข้างหลังแม้แต่เสียงนั้นไม่ใช่รำเพียงผมก็ดีใจ คิดว่ารำเพียงแก๊งดัดเสียงล้อผมเล่น เสียงนั้นเป็นเสียงทักทายผม ครั้นผมหันกลับมาแทนที่จะพบรำเพียงกลับเป็นอากาศว่างเปล่า ผมชักสะท้อนใจ

"พวกเราสงสารท่าน จึงมาส่งข่าวท่าน" เสียงนี้ดังอยู่ในความว่างเปล่า "รำเพียงพันกรรมและถูกประกาศิตให้ไปเกิดเสียแล้ว"

ผมใจหายวูบ แทบจะหน้ามืดล้มลง

"เป็นความจริงหรือเจ้าข้า?" ผมถามแทบจะไม่ใช่เสียง

"ถูกแล้ว ไม่มีอะไรที่พวกเราพูดไม่จริง" เสียงนั้นตอบมา และก็ เป็นเสียงที่จำได้ที่พูดกับผมในแดนประหลาดนั้น

"ท่านจงสะกดใจให้ดี จงใช้ความสงสารเวทนาต่อรำเพียงผู้ต้องทนกรรม อยู่สองปีกว่า เมื่อเขาไปเกิดท่านจงดีใจและโมทนากับเขา ด้วยรำเพียงไม่ตั้งใจเกิด แต่ตามกฎของเรา ถ้าหมดกรรมก็ต้องประกาศิตให้ไปเกิดตามกฎ รำเพียงลาจากพวกเรามาแล้ว บังเอิญไปผ่านหญิงหนึ่งกำลังเริ่มตั้งครรภ์ และกระแสดความดึงดูดของการก่อเกิดแห่งครรภ์ของหญิงนั้นได้ดึงดูดเอาวิญญาณรำเพียงเข้าสู่ครรภ์โดยรำเพียงไม่รู้ตัว เขาได้กำเนิดใน

ครรถ์นั้นแล้วเป็นเวลาหกวันมานี้เอง รำเพยจึงหมดโอกาสจะมาบอกกับท่านได้ พวกเราส่งสารท่านจึงมาบอกท่าน และให้ท่านรอคอยกว่าจะพบรำเพย ต่อจากนี้สิบแปดปี ท่านจะต้องพบอย่างแน่นอน เพราะจิตตั้งอันแรงกล้าของรำเพยจดจ่ออยู่ที่ท่าน"

ผมร้องไห้ไป ณ บัดนั้น ผมยืนไม่อยู่ซาอ่อนทรุดเข่าลงกับพื้น เอามือยันพื้นกันลัม ร้องไห้เสียให้สาสมกับความอาลัยอาวรณ์ รำเพยเอ๋ย อีกสิบแปดปีเราจะพบกัน อนิจจา เธอจะมาตามกำหนดหรือ

"จงหยุดการร้องไห้เสีย จงทำใจเป็นกุศล ปล่อยคนพ้นเวรกรรม นั้นเป็นกุศลที่สุด ถ้าท่านยังเรียกร้องเขาด้วยความเศร้าโศก เขาจะต้องเกิดตายในครรถ์มารดาของเขาและจะมาสูกกรรมอีก การอยู่ร่วมเรียงเคียงหมอนของท่านเป็นการไม่ถูกต้อง คนโลกเราจะอยู่กับท่านซึ่งเป็นคนอีกโลกหนึ่งได้อย่างไร ถ้าเป็นไปได้ นั่นก็คือกรรม และท่านเองเป็นคนเวรกรรมของเขา จงปล่อยใจเขาไปด้วยจิตกุศลของท่าน" เสียงนั้นดังแค่นี้แล้วหายไปเฉยๆ ผมพอดรองสติได้บ้าง คลานขึ้นเตียงอย่างอ่อนแรง แล้วร้องไห้เสียอีกอย่างพอแรง ผมหมดแล้วทุกสิ่งในคราวนี้จะก้มหน้ารอคอยไปอีกสิบแปดปี อนิจจา รำเพยของฉันทัน ฉันทันจะพบได้อย่างไร และจะรู้ได้อย่างไรว่าใครคือรำเพยของฉันทัน

กิจการของคุณหลวงเจริญขึ้นเป็นลำดับ ท่านคิดจะลาออกจากราชการมาทำงานส่วนตัวให้เต็มเหนี่ยว แต่ทางราชการขอร้องให้อยู่ทำความเจริญทางการศึกษาต่อไปอีก คุณหลวงจำต้องทำงานสองฝ่าย จึงจัดการตั้งร้านค้าหนังสือขึ้นเองที่ตึกหน้าบ้าน โดยมีผมเป็นผู้จัดการร้านค้า ความเจริญได้เป็นไปอย่างไม่ถอยหลัง และผมก็หนักงานมากขึ้น ต่อมาคุณหลวงได้ศึกษาการตั้งโรงพิมพ์พิมพ์ตำราเอง เพราะตำราที่แต่งไว้แล้วจะต้องพิมพ์ซ้ำอยู่มากหน และทั้งที่แต่งใหม่ขึ้นอีกประดังกันมาก ผมต้องศึกษาต่อจากท่านอีกทอดหนึ่ง แล้วไปศึกษาตามโรงพิมพ์ที่ท่าน ขอบกั้นอยู่ ผมก็เลยเพิ่มเวลาในงานมากขึ้นอีก ส่วนงานปรนนิบัติท่านนั้นลูกสาว

ท่านรับแทนผมไป ตัวผมวิ่งอยู่กับร้านค้าของเราเองบ้างและร้านค้าเก่าๆ
ที่เคยติดต่อกันบ้าง งานจึงท่วมตัว ข้ายังต้องไปศึกษาที่โรงพิมพ์อื่น
จนกว่าจะเข้าใจในการทำงานโรงพิมพ์

เมื่อลงมือตั้งแทนพิมพ์และอุปกรณ์อื่นๆ ครบครันแล้ว ผมก็ยังทำ
งานไม่ได้ดี เพราะการเรียนเพียงเดือนสองเดือนนั้นจะเอาดีขั้นขั้นนั้น
ไม่ได้เลย แต่ผมก็ก้มหน้าทนอุทิศเวลาให้แก่งานเพื่อลืมน้ำเพยเสีย ต่อ
เมื่อครบกำหนดตามที่ผมจดไว้จะถึงสิบแปดปีค่อยคิดกันใหม่ ผมเองเป็น
ชายประหลาดในสายตาคนงานและคุณหลวงคุณนายที่ไม่ยอมดูผู้หญิงเลย
ทั้งมีคนงานผู้หญิงหลายคน แต่ผมวางตัวเป็นผู้ใหญ่ตลอดมา และทำ
งานอย่างไม่ทอดยอแม้จะหนักแสนหนัก ชั้นแรกคิดหวังจะฟังลูกสาวคุณ
หลวง แต่ก็หมดหวัง เพราะลูกสาวคุณหลวงจะต้องเข้ามหาวิทยาลัย
จบแล้วจะไปเรียนต่อเมืองนอก ผมเลยหาผู้ช่วยผู้จัดการมาหนึ่งคน
สอนเขาบ้างแนะเขาบ้าง และเขาก็รู้งานมาบ้างแล้วผมจึงเบางานลง

คุณหลวงได้ให้ตึกผมหลังหนึ่งไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็พอสบายและ
สมตำแหน่งผู้จัดการ ผมไม่เคยลืมน้ำเพย ได้ย้ายจากหน้าห้องเก่าผม
ไปปลูกในที่ใหม่อยู่ใกล้ๆ ตึกใหม่ และเที่ยวหาซื้อผ้าอีกหลายตันและ
ผมก็มีหน้าที่รดน้ำเองตามเคย

การหมกมุ่นในการงานของผมมากไปจนเป็นที่ห่วงของ คุณหลวง
ท่านแนะนำเกมบังคับผมให้เที่ยวเตร่พักผ่อนเสียบ้างในยามค่ำคืน เพราะ
ผมก็มีฐานะดีขึ้นแล้ว เงินเดือนดีมากและยังได้เปอร์เซ็นต์ส่วนแบ่งรายได้
ในผลงานอีก โดยท่านเมตตาตั้งบุตรท่านแท้ๆ ผมทำตามคำแนะนำ
ท่านแคไปดูหนัง และชวนคนในบังคับบัญชาที่ชอบใจไปเลี้ยง ไปดูเปิด
สมอบ้างเป็นบางครั้งบางคราว วันอาทิตย์หาโอกาสไปเที่ยวตามหัวเมือง
ใกล้ โดยมีบริวารบ้างตามสมควร ในเวลานี้ผมผัดกับนายทองคำคนเก่า
เสียแล้ว มีรถเก๋งขี่กับเขาเหมือนกัน เพื่อสะดวกในการติดต่อและเพื่อจะ
พักผ่อน

ผมลืมความเศร้าโศกกลางดึกบ้าง สนุกอยู่กับงานปีแล้วก็ปีเล่า จนลูกสาวคุณหลวงไปเรียนนอกสำเร็จกลับมาจึงมีฉลองต้อนรับกันอย่างมโหฬาร แล้วเธอก็ต้องเข้าเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย งานทางด้านการค้ามันก็คงเป็นผมกับคุณหลวง และท่านก็แก่เฒ่าลงมาก การสร้างตำรา ก็เพียงพอ กับท่านแล้ว เดียวนี้ตัวผมเองเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว คืออายุเข้าสี่สิบสามปี วอบแวบๆ เป็นไปได้ ผมจึงกลับนึกถึงรำเพยของผมนึก คนที่จะเป็นรำเพยของผมนั้นจะเป็นใครเล่า มองเท่าไรก็ไม่พบตาว่าจะเป็นรำเพยไปได้ ในที่สุดก็คงเหลว อารมณ์รุ่มร้อนของผมแต่ครั้งโน้นคงหลอนผมเองว่า ได้ยินใครพูดว่า รำเพยที่แท้จะกลับมาพบผมเมื่อครบสิบแปดปีแล้ว ผมนับและจดจำไว้ ที่ได้ฟังคำพูดในความว่างเปล่านั้นอายุกำลังวัยยี่สิบห้าปี และนี่ก็ถึงสี่สิบสามปีแล้ว นับได้ว่าผ่านมาครบสิบแปดปี จนผมกลายเป็นคนแก่เสียแล้ว ถ้ามีลูกตั้งแต่อายุยี่สิบห้าปี ปานนี้ลูกก็อายุเข้าสิบแปดปีพอดี โห้ย! ความฝันลมๆ แล้งๆ แต่ก็ช่างเถอะ ไหนๆ ก็บ้าพอมมาแล้วตั้งสิบแปดปี ก็จะไปทำอะไร ยังจะไม่แต่งงานกับใครทั้งนั้น

บ่ายวันหนึ่ง ผมกำลังนั่งก้มหน้าทำงานอยู่ในห้องส่วนตัว มีเสียงเคาะบังตา ผมเงยหน้าดูก็เห็นขากางเกง จึงร้องบอกให้เข้ามา และผู้เข้ามาก็คือผู้ช่วยผมเอง เขาบอกว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งมาสมัครทำงาน ผมจึงอยู่สักครู่จึงถามว่า

“เขาทำอะไรเป็นบ้างในโรงพิมพ์ของเรา?”

“ผมสอบถามดูแล้ว ก็ปรากฏว่าทำอะไรไม่เป็น” เขาตอบ

“อ้าว! แล้วจะรับทำงานอย่างไรล่ะ” ผมว่า

“นั่นนะซีครับ แต่แกพูดอย่างน่าสงสารว่า นึกว่าเลี้ยงสัตว์ไว้สักตัว เกิด ผมเลยเพลี่ยใจ จึงขึ้นมาเรียนหารือก่อน” ผู้ช่วยผมพูดแล้วถอนใจ

ผมผู้ฟังก็ถอนใจยาว โคนเข้าอย่างนี้ก็ต้องคิดเป็นพิเศษ

“แก่หรือสาว?” ผมถาม

“สาวครับ แกชื่อรำเพย” เขาว่า

ผมแทบหงายหลังด้วยความตกใจ นึกอะใจ นี่เหตุการณ์อะไรจะ
มาเล่นกับผมอีก นึกคิดอย่างหัวหมุน สิบแปดปีรำเพยจะมาพบอีก หัวใจ
ผมวูบวาบเหมือนฝัน

"ให้แกมาหาผม" ผมสั่งสั้นๆ แล้วก้มหน้าครุ่นคิดถึงความหลัง ได้
ยินเสียงฝีเท้าเดินเบาๆ และเสียงบังตาเปิด ผมจึงเงยหน้าขึ้น ผมใจหายวูบ
ผมถูกผีหลอก? หญิงสาวนั้นมีใบหน้าแบบเดียวกับรำเพย และเม็ดไผ่ที่ตรง
แสกหน้าระหว่างคิ้วต่อคิ้วเด่นชัด ผมรู้สึกตัวเย็นชืด

"รำเพย!" ผมเรียกออกไปโดยไม่รู้ตัว

"เจ้าคะ" เธอตอบและย่อตัวลงไหว้อย่างนอบน้อม ผมยังตะลึงงัน
ผมพลั้งปากเรียกรำเพยด้วยความหลังของผม ที่แม่คนนี้มีหน้าตาอย่างนั้น
ราวกับเป็นคนเดียวกัน แล้วเธอกลับรับคำว่า "เจ้าคะ" ผมแทบช็อก มา
นึกได้ว่าผมเรียกไปนั้นตรงกับชื่อเธอ เธอจึงคิดว่าผมถามว่า "รำเพยรึ" เธอ
จึงรีบตอบว่า "เจ้าคะ" เพราะเธอแฉ่งนามมากับผู้ช่วยผมแล้ว ผมชี้เก้าอี้ให้
เธอนั่ง เพราะเธอไม่กล้านั่งก่อนเชิญ

"เธออายุเท่าไร?" ผมถามออกไปอย่างติดอ่าง และก็ประหลาดใจ
ตนเองที่ว่าแทนที่จะถามว่า "เธอทำงานอะไรได้บ้าง" กลับไปถามอายุ เมื่อ
เธอนั่งแล้วตามที่ผมชี้ให้นั่ง ผมก็ติดอ่างอีก

"เธอทำอะไรได้บ้าง?" ผมถามอย่างตะกุกตะกักและจ้องเธอ
อย่างตกตะลึง หน้าของเธอคือรำเพยยอดชีวิตของผม ความหลังได้ย้อน
มาอีก ใจผมรอนๆ

"ดิฉันเคยแต่งงานบ้าน แต่ยากจนและคับแคบเป็นที่สุด จึงมาขอเป็น
สัตว์เลี้ยงของท่าน"

เธอจะพูดจริงไม่จริงแค่ไหนผมนึกไม่ออก แต่ความสงสารจับใจผม
เหลือเกิน หน้าอย่างนี้ ร่างกายอย่างนี้ คือผู้ที่ผมเคยกอดและสุดสวาท
เมื่อสิบแปดปีโน้น

"พรุ่งนี้เธอมาทำงานได้แต่เช้า แล้วแต่ฉันจะบอกให้ทำ" ผมว่า

แม่สาวคล้ายคนคนเดียวกับเมียในความว่างเปล่าของผมเบิกตาโพลง
และแล้วก็มีน้ำตาไหล ยกมือไหว้ ก้มลงต่ำขีดโต๊ะ

"เป็นพระคุณแก่สัตว์ผู้ยาก" เธอว่า ผมใจหายไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

"เงินเดือนไม่ต้องวิตก ฉันจะจัดการเอง" ผมพูดรับรองด้วยความ
สงสารสุดหัวใจ "พรุ่งนี้เริ่มมาทำได้เลย"

ก่อนเธอจะกลับ เธอเดินอ้อมโต๊ะมาและคุกเข่าลงไหว้ผม หัวเราะ
ทั้งน้ำตา ยกผ้าเช็ดหน้าเช็ดแล้วก็ออกบังตาไป ผมนั่งงงงัน สงสาร
จนไม่รู้จะพูดอย่างไร ความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้นแล้ว
ความหลังเมื่อสิบแปดปีจวนจะจางหายไปได้กลับมาเกาะตัวอีก รำเพย
ของฉันเกิดแล้วหรือ? เกิดมาสิบแปดปีแล้วหรือนี่ ผมนั่งคอดก ได้ยิน
เสียงเคาะบังตาจึงบอกอนุญาต ผู้ช่วยก็เข้ามาอีก

"ผมรับเธอทำงานแล้ว แต่จะจัดงานคราวหลัง" ผมบอกผู้ช่วย "สงสาร
แกจัง"

"ครับ ก็ดีที่ช่วยเพื่อนมนุษย์" ผู้ช่วยคล้อยตาม

รุ่งขึ้นรำเพยคนใหม่ได้มาแต่เช้า นั่งรอคอยอยู่หน้าห้องทำงานของ
ผม พอผมเข้าไปเธอก็ก้มตัวไหว้แล้วส่งซองจดหมายซองหนึ่งให้ผม ผมรับ
ไว้แล้วบอกเธอให้ตามผมเข้าห้องทำงาน ผมได้คลี่จดหมายออกอ่านมีข้อ
ความว่า

กราบเรียนท่านผู้จัดการที่เคารพสูง

ผมได้ฟังคำบอกเล่าจากลูกสาวแล้ว ถึงกับร้องไห้ เป็นบุญของเขา
ที่ได้ผู้เมตตาจะช่วยชีวิตคับแค้นแล้ว กระผมขออภัยโทษอย่างสูงที่มา
เรียนด้วยตนเองไม่ได้ เพราะกระผมพิการ นอนเจ็บอยู่กับบ้าน ลูกสาว
กระผมคนนี้เป็นคนอาภัพ เขาเป็นลูกเมียใหม่ของกระผม พอคลอดมา
ได้อายุขวบกว่าแม่เขาก็ตาย กระผมได้เลี้ยงไว้ร่วมกับลูกเมียเก่าของ

กระผม เขาก็ไม่ถูกกับเมียใหม่อยู่แล้ว ก็เกิดขัดข้องหมองใจมาถึงลูกด้วย เขาทุบตีเอาตามใจ ทั้งอดๆ อดยากๆ ลูกเก่าของกระผมก็รังแก กระผมไปทำงานก็ไม่รู้เรื่อง ชาวบ้านเขาเล่าให้ฟัง กระผมก็ทะเลาะกันเป็นเนืองนิตย์ และต่อมาผมเกิดพิการเป็นอัมพาต ขาเดินไม่ได้ ก็ต้องพึ่งเมียเขา ลูกก็เลยลำบากเข้าไปอีก ได้เรียนหนังสือเพียงชั้นประถมสี่ก็ต้องออก กระผมหมดทางจะให้เรียนได้ รำเพยลูกอาภัพต้องทำงานบ้านและออกขายขนมที่เมียผมทำให้ กระผมหมดทางจะพูดอะไรได้ ตัวกระผมเองก็ต้องพึ่งเขาอยู่แล้ว พวกพี่ๆ คือลูกเก่ากระผมก็รังแกรังอนเกลียดกันไปต่างๆ จึงได้ให้ปากหน้ามาขอพึ่งพระเดชพระคุณ ถ้าพระเดชพระคุณจะเอาไว้เป็นคนใช้อยู่กินด้วยจะเป็นกุศลนัก ขอให้หนักว่าเลี้ยงสัตว์เลี้ยงไว้สักตัวเพื่อเอาบุญเกิด กระผมจะได้นอนตายตาหลับ

กระผมขอกราบเท้ามาด้วยความเคารพ

นายเจื้อย พิมพา

ผมอ่านจดหมายแล้วยกมือกุมหน้าผาก รำเพยของผมลำบากยากแค้นกรรมอะไรของเธอ เกิดแล้วก็มีอันเป็นดังนี้ ผมหยิบปากกาเขียนตอบสั้น ๆ ว่า

คุณเจื้อยที่รัก

ผมทราบความแล้ว และรับจะจัดการอุ้มชูให้เป็นที่สบายใจแก่คุณ ขอให้คุณสบายใจได้ และขอมอบเงินสองร้อยบาทมาให้ใช้ก่อน ผมจะให้รำเพยคอยมาดูแลคุณบ่อยๆ ขาดเหลืออย่างไรผมจะช่วยทุกประการและ

ยินดีรับร่ำเพยไว้ด้วยความสัตย์จริง

รักและนับถือ

ทองคำ

ผมพับจดหมายใส่ซองแล้วมอบเงินสองร้อยบาทให้กับร่ำเพย และว่า "จงเอาเงินนี้แอบให้พ่อเธอนะ ระวังใครจะเห็น" ผมพูดแล้วควักเงินส่งให้ "เธอกลับมาโดยเร็ว เอาผ้าผ่อนเท่าที่มีมาด้วย เธอต้องอยู่ที่บ้านฉัน ตามความประสงค์ของพ่อเธอ"

เธอดีใจจนเห็นชัดแล้วรีบลาไป ผมทำงานไม่ได้ เลยนั่งตัวแข็งรอเวลาจนร่ำเพยกลับ จวนเที่ยงร่ำเพยจึงมาพร้อมด้วยกระเป๋าเสื้อผ้าเก่าๆ ผมเลยพาไปตึกของผมแล้วมอบให้หญิงแก่คนใช้แก่จัดห้องให้พิเศษเพราะร่ำเพยของผมจะอยู่ห้องอย่างเลวๆ ไม่ได้ ผมจะให้แก่เป็นแม่บ้านให้ผมดีกว่าจะให้ทำงานที่โรงพิมพ์ ถ้าแก่ทำอะไรไม่เป็นแล้วกินเงินเดือนมาก คุณหลวงผู้อำนวยราชการจะติเตียนผมได้ ถ้าแก่ทำงานบ้านให้ผม ก็เป็นเงินของผมเองหมดข้อครหาไปได้

ความสุขของคนแก่ขนาดผมได้ก็สูงขึ้นกว่าเดิม ช่างสุขใจอะไรเช่นนี้ ผมหาโอกาสที่คุณหลวงท่านว่างและปลอดคน ผมได้เล่าความลับของผมทั้งหมดให้ท่านฟังอย่างหมดสิ้นเลิกการปิดบังอีก และเรียนท่านว่าผมรอคอยมาถึงสิบแปดปี และร่ำเพยคนใหม่ก็มาแล้วตามที่กำหนดไว้ และทั้งก็ซื้อร่ำเพยมาแต่เดิมเลยทีเดียว ทั้งรูปร่างหน้าตาตลอดจนไฟที่หน้าผากก็อยู่อย่างเก่า คุณหลวงฟังแล้วนั่งงงเหมือนทนนั่งนิยายคนบ้า

"ขอฉันไปดูหน้าหน่อยได้ไหม?" ท่านพูดขึ้นในที่สุด

"เชิญท่านสิครับผม" ผมเชิญท่านแล้วเดินไปยังตึกผม

ผมเรียกร่ำเพยมาไหว้ท่าน ท่านมองนิ่งอยู่สักครู่แล้วก็กลับตีกท่าน โดยเดินเอามือกุมหน้าผากไป ท่านอาจไม่เชื่อหรือจะเชื่อก็เดายาก รุ่งขึ้น

คุณนายเรียกผมไปขอดูตัวรำเพย ผมเรียกรำเพยมาพบท่านที่ตึก เมื่อรำเพยได้ถูกอนุญาตให้กลับได้แล้ว คุณนายจึงพูดกับผมว่า

"ผู้หญิงในบ้านคุณอาฉัน ท่านถ่ายรูปไว้หมด และติดอัลบั้มไว้ทั้งนั้น ฉันจะให้ดู"

ท่านพูดแล้วเดินเข้าห้องหนึ่งหยิบอัลบั้มติดมือมาด้วย ท่านเปิดแล้วเลือกดู แล้วชี้มือให้ผมดูรูปผู้หญิงคนหนึ่ง ผมผงะทงาย รูปนั้นก็คือรำเพยของผม และคนใหม่นี้ก็คนคนเดียวกัน

"ฉันขนลุกเขี้ยวทองคำ" คุณนายว่า "ฉันนี่ก็ยังไม่เสียแล้ว คนนี้น่ะคนจริงๆ หรือว่า..."

คุณนายพูดและขยักไว้แค่นั้น มองหน้าคุณหลวงบ้าง ผมบ้างอย่างขอความเห็น

"มันเหมือนนิยาย" คุณหลวงว่า "แต่มันเป็นความจริงเข้าแล้วอย่างที่ท่านเห็น"

"คุณนายคงคิดว่ารำเพยคนนี้อาจจะเป็นอย่างเก่าเมื่อสิบแปดปีมาแล้วใช่ไหมครับ?" ผมพูดเชิงถาม

"นั่นนะซี แต่มองแล้วก็เห็นว่าเป็นคนเราชัดๆ" คุณนายพูดอย่างตริกตรอง "แต่นั้นแหละนะ มันย่อมบังเอิญได้ รูปร่างหน้าตาและลักษณะท่าทางของคนเรานะ นานๆ ปีเข้ามันก็อาจจะเกิดย้อนมาเหมือนกันได้" คุณนายทำมือชี้เป็นรูปวงกลม "ความหมุนเวียนมันย่อมจะมาถึงที่เดิมเข้าก็ได้ รูปหน้าคนทั้งโลก ถ้าไม่เกิดแบบเหมือนกันบ้างแล้วจะเอาแม่พิมพ์อะไรมาสร้างแบบอีก ในจำนวนคนพันคน อาจจะมีใบหน้าผิดเพี้ยนไปได้ แต่มันมากๆ เข้า เป็นร้อยล้านพันล้าน แบบมันอาจจะซ้ำกันได้"

"เธอพูดก็น่าฟัง และอาจจะเป็นได้ด้วย" คุณหลวงสอด "แต่รายนี้มันผิดกันอยู่ที่ว่า ทองคำเขายืนยันในเหตุการณ์อยู่ที่ทุกคน" ท่านหยุดเคาะกันบุหรี "เออละ เราจะเหมือนกันเอวาทองคำฝันไปละเมอไป แต่มันเป็นเหตุ-

การณ์ที่แน่และตรงมาก ถ้าหมอดูนักทำนายโชคชะตาดูได้อย่างแม่นยำเช่นนี้ หมอนั้นจะเป็นหนึ่งในโลก

ในวันต่อมา ทั้งคุณหลวงและคุณนายถ้าพบรำเพยทั้งสองท่านจะมองจนกระทั่งรำเพยผ่านไปพ้นสายตา ท่านมองอย่างพิถีพิถันแล้วเอามือลูบคางลูบศีรษะไปตามกัน ส่วนรำเพยนั้นไม่รู้ตัวว่าถูกมอง ถูกพิจารณาตัวของเธอ ส่วนตัวของผมเองนั้น แม้แต่จะรู้ที่อยู่แก่ใจว่ารำเพยคือใคร ก็อดจะสังเกตไม่ได้ทุกๆ ครั้งที่พบที่เห็น แม้จะกินจะนอนและทำอะไรก็ต้องถูกผมพิสูจน์อยู่เสมอ เช่นรำเพยชอบรดน้ำต้นรำเพยข้างตึก แต่นี่ก็มีเหตุผลว่าเธออาจจะทำแทนผม เพราะเธอเห็นผมรดน้ำต้นไม้ในความหลังของผมเสมอ เธอก็จะตัดตอนไม่ให้ผมเหนื่อยแรงก็ได้ เธอทำโดยไม่รู้เรื่องอะไรของผม

เรื่องบิดาของเธอ ผมได้จัดส่งไปรักษาที่โรงพยาบาลคิดว่าถ้าให้รักษาตัวอยู่ที่บ้านก็ตายเร็ว รำเพยหมั้นไปเยี่ยมและดูแลอยู่ไม่ขาด รำเพยนี้แม้แต่เธอจะไม่ใช่รำเพยของผมที่ฝังลึกอยู่ในหัวใจ แต่รูปร่างหน้าตาก็คือรำเพยของผม เป็นร่างกายหน้าตาของคนคนหนึ่งที่ได้จากผมไปแล้วเมื่อสิบแปดปีโน้น และแม้เธอจะเป็นคนอีกโลกหนึ่งก็ตาม ก็ยังเป็นสิ่งปรารถนาของผม และความรู้สึกแห่งจิตใจว่า ถ้าไม่มีคนหน้าตาอย่างนี้มาร่วมชายคาเดียวกับผม ผมก็จะทำตัวเป็นพระดาบสไปนานเท่านั้น

วันหนึ่งผมลงบันไดมาจากชั้นบน ผมเห็นรำเพยยืนหันหลังให้ผม เธอกำลังยืนดูรูปถ่ายของผมที่ขยายใหญ่ติดไว้ที่ผนังตึกห้องรับแขก เธอยืนมองนึ่งราวภาพนั้น ผมแก่งย่องลงมาแอบยืนข้างหลังเธอโดยไม่ให้รู้ตัว เธอมองภาพผมแล้วเอามือกุมหน้าผาก ก้มศีรษะลงนิดหน่อย เป็นกิจวัตรจนสนเท่ห์หรือระลึกถึงความจำอะไรของเธอ แต่ไม่ใช่เธอมองภาพผมอย่างมองภาพดารารายนตร์อย่างแน่นอน เพราะมันเป็นไปไม่ได้ ผมแก่คร่าวพอเธอเลยกว่าที่เธอจะนึกและคิดไปทางอื่น ผมมองภาพรำเพยแล้วจิตใจก็ย้อนไปความหลังอีก ความหลังเมื่อสิบแปดปีโน้น รำเพยเอ๋ย

แม้เธอจะจากไปอย่างไม่มีเวลากลับ ก็อุตสาหกรรมของขวัญเป็นที่ระลึกแก่ฉัน เพราะเป็นของขวัญที่ฉันต้องการอย่างแรงกล้า

ผมคอยอยู่จนรำเพยหันกลับมาเจอเอาผมเข้า เธอตกใจนิดหน่อย

"รูปฉันคงแปลกประหลาดนักหรือ จึงดูนานนัก" ผมพูดขึ้นพร้อมกับหัวเราะ

รำเพยอีกอ้ากอยู่หน่อย แล้วมองจับตาตรงตามผม

"แปลกเจ้าคะ" เธอพูดอ้อมแอ้ม

"แปลก!" ผมพูดคล้ายจะอุทานมากกว่าพูด

"เจ้าคะ" เธอตอบและก้มหน้า "ภาพของท่าน ดูคล้ายๆ ดิฉันจะรู้จักมาก่อน" เธออ้อมแอ้ม

"ก็อาจจะเป็นได้ ฉันก็ออกไปโน่นมานี่ เธอคงจะเคยพบ แต่ไม่รู้จักกัน" ผมว่า

"ไม่ใช่เจ้าคะ เป็นภาพที่รู้จักอยู่ในใจอย่างไรดิฉันพูดไม่ถูก" เธอพูดเร็วปรือ "และเคยฝันว่าครั้งหนึ่งดิฉันตกน้ำกำลังจะจม แต่มีผู้มาจุดขึ้นจากน้ำได้ และคนนั้นก็คือท่าน"

"อ้อ เธอฝัน" ผมพูดพอแก้ขัดเงินไป เพราะยังเห็นไม่เป็นสาระอะไรที่เธอพูด

"ก่อนฝันก็จะแว่วๆ รู้จักภาพท่านอยู่ และก็ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรกันแน่ พอมาฝันเข้าก็เลยจำได้แม่นยำ วันที่ดิฉันมาพบท่านครั้งแรก ดิฉันจะตกใจหรือดีใจพูดไม่ถูก ดิฉันร้องไห้โดยนึกไม่ออกว่าร้องทำไม คล้ายๆ ดิฉันจากพ่อจากแม่ไป พอได้พบก็ร้องไห้ออกมา" เธอพูด และอยู่ในลักษณะก้มหน้า แล้วหยุดพูดไปเองคล้ายไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไร

"รำเพย! วันนี้งานหยุด ฉันอยากไปนั่งรถเล่นไกลๆ แต่ถ้ารำเพยไม่ไปฉันก็จะไม่ไป"

ผมพูดอย่างบังคับคล้ายๆ เธอเงยหน้ามองตามผมแล้วตอบทันทีอย่างสั้น ๆ

"เจ้าคะ" เธอพูดแล้วหมุนตัวเดินเร็วจี๋ไปทางห้องของเธอเพื่อแต่งตัว
 ผมได้ขับรถไปเรื่อย ๆ ค่อยกันไป หัวเราะกันบ้าง เค่งเครียดบ้าง
 แล้วแต่เรื่องที่คุย มือผมหักพวงมาลัยรถดิ่งไปนครปฐมได้อย่างไรโดยไม่ตั้งใจ
 เราหยุดที่ร้านอาหารหนึ่ง เลือกโต๊ะที่ห่างคน สั่งอาหารแล้วกินกันไปคุยกัน
 ไป ในตอนหนึ่งรำเพยพูดขึ้นลอย ๆ

"ดิฉันยังสงสัย" เธอพูดขึ้นแค่นี้แล้วชะงักหยุดคล้ายจะเห็นไม่เหมาะ
 หรือเกิดกลัวเกรงอะไรขึ้นมาจึงหยุดเพียงแค่นั้น ก้มหน้าเขียนอาหารเล่น

"สงสัยอะไร?" ผมถามเมื่อเห็นเธอนิ่ง "สงสัยอะไรถามได้เลย ฉัน
 อนุญาต"

เธอยังคงเขียนอาหารอยู่ไปมา คล้ายรวบรวมหัวข้อเรื่องเสียก่อน

"ดิฉันสงสัยว่า ทำไมท่านไม่แต่งงาน" เธอโผล่ออกมาได้อย่างที่ได้
 พยายามทำใจให้กล้าหาญแล้ว "ถ้าคำถามดิฉันไม่เหมาะและเกินเลย
 ท่านจะหมดความเมตตาดิฉันหรือเปล่า?"

"โอ! เปล่าเลย ฉันยังเมตตารำเพยเสมอ และรำเพยก็ถามฉันได้
 ตามนั้น" ผมว่า ในใจนั้นรู้สึกว่าคุณใจดำเข้าแล้วอย่างไม่นึกว่าจะโดน
 ถามอย่างนี้

"รำเพยยังไม่รู้เรื่องเก่าของฉัน รำเพยจึงสงสัย" ผมพูดซ้ำ ๆ "ฉันจะ
 เล่าให้ฟัง รำเพยจงฟังให้ดี" ผมดื่มน้ำแล้วจิบบุหรี่ยิบ "ฉันเคยมีความหลัง
 คู่รักของฉันจากไปอย่างไม่กลับมาอีก ฉันก็ครองตัวมาดังนี้"

"คนคนนั้นตายไปแล้วรีคะ?" เธอถามและมองตาผม

"ถูกแล้ว" ผมตอบส่งเดชไปเช่นนั้นเอง เพราะใช้คำว่ารำเพยเก่า
 ตายไปจะถูกที่ไหน ความจริงนั้นเธอจากไปเกิดต่างหาก

"แต่เธอรับรองว่าจะกลับมาอีก" ผมว่า สิ่งเกิดกิริยาเธอร้อนรนและมี
 เสียใจระคนกันเมื่อฟังคำพูดผมแล้ว แต่แล้วเธอกลับเกิดมีหน้าสงสัยขึ้นมา
 อีก

"เขาตายแล้ว แต่จะกลับมา?" เธอพูดเหมือนจะท่องจำ

"ขอโทษ ฉันยังพูดไม่ละเอียด" ผมรีบบอกเธอ "คืนก่อนจากไป เขาบอกว่าจะพยายามมาหาฉันอีกในระยะเวลาสิบแปดปี ให้ฉันคอย ถ้าพบใครชื่อเดียวกับเขา และหน้าตาถอดแบบอย่างเขาเหมือนแม่พิมพ์เดียวกัน นั่นแหละคือตัวเขาได้มาหาฉันแล้วตามสัญญาที่ให้ไว้"

เธอรู้สึกตื่นเต้นในความที่พูดให้ฟังมาก แต่เธอพยายามทำเป็นไม่มีความรู้สึกอะไรในเรื่องนี้นัก

"นี่ก็ปีแล้วคะที่คอยมา" เธออดจะถามไม่ได้ แต่ก้มหน้าไม่ยอมสบตา กับผม

"สิบแปดปีแล้ว!" ผมตอบ เธอรีบเงยหน้าขึ้นมองผม มีกิริยาขุ่นใจอยู่ในที่

"แต่ท่านคงยังไม่พบคนนั้น" เธอถามอย่างเลื่อนลอย สีหน้าที่มีเลือด ขึ้นเปล่งปลั่งซีดลง

"พบแล้ว!" ผมตอบสั้นๆ

"ดีฉันยินดีด้วยกับท่าน" เธอพูดอย่างแทบแห้ง

ผมผิดสังเกตุจริงๆ ตั้งแต่เธอตั้งปัญหาถามผมมาเธอมีกิริยาไปหลายอาการเช่นตื่นเต้นและเลื่อนลอย คล้ายหมดหวังในชีวิตอะไรๆ ท่านองนี้ แต่ผมแปลไม่ออก ถ้าจะคิดว่าเธอเกิดจะรักผมขึ้นกระมัง เพราะถ้าผมพบกับผู้หญิงที่พูดถึงกันนั้นแล้วเธอก็ผิดหวัง มันจะเป็นไปได้หรือ ผมอายุ คราวพ่อของเธอ เธอคงไม่คิดเลยไปตั้งนั้นแน่ๆ จริงอยู่ผมอายุสี่สิบสามปี ดูยังไม่แก่เลย แต่มันก็ไม่ใช่อายุสิบเจ็ดสิบแปดวัยเดียวกับเธอ แต่ว่า เธอจะคิดอย่างไรก็ตาม ผมก็จำเป็นต้องบอกความในใจของผมให้ เธอทราบอย่างเด็ดขาด จะปิดบังอะไรอีกไม่ได้เลย เป็นตายอย่างไร รำเพยจะต้องเป็นของผม มิฉะนั้นชีวิตผมจะไม่มีความสุขเลย และ เมื่อยามรำเพยที่จากไปมาเกิดใหม่แล้ว ผมกลับปล่อยไป ผมก็เท่ากับฆ่า ตัวตายเอง

"ฉันได้พบเขาแล้ว" ผมเริ่มพูดให้ได้เรื่องความเป็นความตายกันทีเดียว

เธอเงยหน้าดูผมแล้วกลับก้มหน้าอีก ผมจึงพูดต่อไป "ฉันได้พบคนคนนั้นแล้ว ทั้งชื่อก็ชื่อเดียวกัน หน้าตารูปร่างอย่างเดียวกัน ฉันจะให้รำเพยดูรูปของคนเก่า" พูดแล้วคว้ารูปรำเพยที่ผมขอคุณนายและลอกมาจากอัลบั้มติดกระเปาะอยู่เสมอ ผมยื่นให้เธอ ดูเธอไม่ค่อยจะกล้ารับไปดูเลย แต่แข็งใจรับด้วยมือที่สั่นเล็กน้อย พอเธอเห็นภาพเท่านั้น เธอตาโพลงคล้ายถูกผีหลอก จ้องดูรูปนั้นตาแทบปะทุ

"เธอไปดูกระจกสิ" ผมสั่ง

เธอลุกไปดูที่กระจก ดูรูปพลาจ ดูกระจกพลาจหน้าตาตื่น

"คนนี้หรือเจ้าคะ?" เธอถาม หน้าตาแจ่มใสขึ้น มีชีวิตชีวาขึ้นผิดกว่าตอนแรก

"ถูกแล้ว" ผมตอบ

เธอดูภาพแล้วดูกระจก ยกมือขึ้นลูบเม็ดไฟที่ตรงแสงหน้าระหว่างคิ้ว
ต่อคิ้ว

"ดีฉันเหมือนเขา" เธอพูดอย่างตื่นเต้น

"ถูกแล้ว เขาคือรำเพย รำเพยคือเขา" ผมพูดแล้วเรียกคนขายอาหารมาคิดเงิน

"เธอดูชื่อที่หลังภาพสิ" ผมบอก

เธอพลิกหลังภาพดู พอเห็นชื่อเท่านั้นเธอก็ถึงกับอ้าปาก

"เราไปไหว้พระกันที่บนองค์พระเจดีย์กันเถิด" ผมพูดแล้วก็พากันมาขึ้นรถขับเลี้ยวไปจอดที่ข้างองค์พระเจดีย์ เราซื้อรูปเทียนแล้วยืนอธิษฐานกันที่ท่าองค์พระ เพราะว่าไม่ต้องการให้ใครได้ยื่นคำสัจจะวาจาของเรา

"ฉันจะเป็นของรำเพยทุกชาติ" ผมพนมมือแล้วกล่าวคำพอได้ยื่นรำเพยเบิกตาโพลง ทั้งตกใจและแปลกใจระคนกัน เพราะตั้งแต่มาร่วมขายคาเดียวกันผมยังไม่เคยทำท่าเข้าผู้สู่สาวกับเธอวางตัวเป็นผู้ใหญ่ตลอดมาอยู่ ๆ ก็มากล่าวดังนั้น เธอจึงตาโพลงตกใจ

"รำเพยว่าตามฉัน รำเพยจะเป็นของคุณทุกๆ ชาติ" ผมสอนเธอ

"รำเพยจะเป็นของคุณทุกๆ ชาติ และจะติดตามไปทุกแห่ง" เธอ
อธิบายตามอย่างว่าง่าย

ผมถึงกับสะดุ้งเหลียวมองเธอซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เพราะคำท้ายเป็นคำ
ของรำเพยเก่าแท้ ๆ

"เธอพูดเหมือนเก่า เมื่อสิบแปดปีก่อนโน้น" ผมว่า เธอยิ่งหน้าตื่น

"คำท้ายของเธอนั่นเอง เธอให้ไว้กับฉันทุกวี่ทุกวัน" เราหันหน้ามอง
กันอย่างตะลึง

ริมฝีปากเธอซีดคล้ายเกิดกลัวๆ อะไรรื่นมาตามประสาเด็กสาวที่
เรื่องของผมพูดไปเองงั้น เนื่องจากไม่รู้เรื่อง ที่ไหนเธอจะระลึกชาติได้
แม้แต่เธอจะเป็นรำเพยคนเก่า เธอก็อหารู้ตัวไม่ ผมจูงมือเธอเข้าจุดรูป
เทียนปิดทองพระแล้วเดินอ้อมไปตามทางเลี้ยวขององค์พระ

"ฉันยังสงสัยใจรำเพยอยู่เท่านั้นว่า เธอจะคิดกับฉันอย่างรำเพยคน
เก่าหรือไม่?" ผมถาม

"แล้วท่านจะคิดอย่างไรกับรำเพยเล่าเจ้าคะ?" เธอถามอย่าง เลื่อนลอย
ผมสะกิดให้หยุดยืนพูดกันที่มุมหนึ่งขององค์พระ

"ในโลกนี้ถ้าฉันไม่มีรำเพย ฉันจะอยู่ไม่ได้ ฉันทรมาณใจคอยมาถึง
สิบแปดปี ถ้าเธอไม่เป็นรำเพยคนเก่าให้ฉัน ฉันจะลาออกจากงานแล้ว
แรมเทศตัวเองเข้าป่าเข้าดงไปตายเอาดาบหน้า"

ผมพูดด้วยความจริงใจ ไม่ใช่เล่นสำนวนกับหญิงที่ตัวประสงค์
อย่างชายหนุ่มหญิงสาวธรรมดา

"ท่านจะทำงาน?" เธอถามอย่างตกใจ

"รำเพยอย่าเรียกฉันว่าท่านเลย เรียกฉันว่าคุณก็พอแล้ว" ผมห้าม "จริงๆ
รำเพยฉันอยู่ไม่ได้ หน้าของรำเพยคงจับอยู่ในดวงใจฉัน รำเพยพูดกับฉัน
ไว้เมื่อครั้งโน้น อีกสิบแปดปีจะมาพบ และเมื่อรำเพยมาพบฉันแล้ว ฉัน
จะต้องเป็นคนที่ต้องทนทรมาณไปอีก ฉันก็ควรหนีไป ดันดันไปกว่าจะตาย"

ผมพูดอย่างเศร้า ๆ

"ดิฉันจะตามคุณไปทุกแห่ง ดิฉันเป็นของคุณ" เธอตอบโพล่งออกมา
ผมใจวูบ รำเพยเอ๋ย ฉันทอยเธอถึงสิบแปดปี ที่สุดรำเพยก็มาตามคำที่ให้ไว้

"เป็นความจริงหรือรำเพยจ๋า?" ผมถามเบา ๆ และจ้องเธอ

"จริงทุกคำค่ะ ภาพของคุณที่ดิฉันบอกว่าจะเคยรู้จักนั้นแว่ว ๆ อยู่ใน
สำนึก และครั้งดิฉันฝันว่าตึกน้ำจวนจะตาย คุณก็ช่วยดิฉันไว้อีก ดิฉันจึง
ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องหาคนที่หน้าตาอย่างคุณนี้ให้ได้ และดิฉันก็ได้พบ
แล้ว โฉมดิฉันจะแยกทางกับคุณแล้ว คุณไปไหนดิฉันจะตามไปทุก ๆ แห่ง"
ผมปลื้มใจจนบอกไม่ถูก ถ้าเป็นที่บ้านผมจะกอดรัดเธอจูบเธอให้สาสม
แต่นี้จิตใจที่เราไม่ใช่ฝรั่ง จึงรีบชวนขับรถกลับบ้าน พอถึงบ้านแล้วผมรีบ
หยิบถังฝักบัวตักน้ำรดต้นรำเพยก่อนอื่น ผมรดไปพูดไปด้วยใจวิงวอน
รำเพยเอ๋ย รำเพยรักฉันจริงๆ และตามฉันจริงๆ ทุกหนทุกแห่งตามคำ
พูดของเธอ ขณะที่ผมพูด รำเพยก็ยืนอยู่ด้วย

"ดิฉันสงสารคุณเหลือเกิน อยากจะร้องไห้" เธอพูดเสียงเครือ

"อย่าร้องไห้เลยรำเพยเอ๋ย หัวเราะเถิดเราจะมีความสุขแล้วต่อไปนี้"

ผมจูงมือเธอขึ้นตึก พอขึ้นชั้นบนเท่านั้นผมก็ทำเป็นผู้ใหญ่ไม่ไหว
ผมกอดเธอ จูบเธอ รำเพยเอ๋ย ความนุ่มนิ่มของเธอก็คือสิบแปดปีก่อนนั้น
รำเพยกอดตอบฉันเช่นเดียวกับครั้งก่อน รำเพยจ๋า พรุ่งนี้ฉันจะเรียนคุณ
หลวงคุณนายและไปเรียนคุณพ่อของรำเพย เราจะแต่งงานกันในเร็ว ๆ นี้
เราช่างแยกกันไม่ออกจริงๆ ผมมีหัวใจเป็นสุขดังครั้งนั้น และรำเพยก็ไม่
รังเกียจว่าผมแก่กว่ามาก เรากอดกันกลมและต่างจูบกันอยู่เป็นเวลานาน
หากแต่ไม่กล้าล้วงลำให้เลยไปกว่านั้นจนกว่าจะถึงเวลาอันควร

ความน่าสะพรึงกลัวที่ชวนขนหัวลุก!!

ขึ้นจากหลุม

ไปฝังศพ

ศาลาทางเปลี่ยว

หมอผี

ผู้ที่กลับมา

ความเงิบสงัดว่างเวงในคำคืนเดือนมืด

วิถีชีวิตที่ยังผูกพันอยู่กับวัด

และบรรยากาศแบบไทย ๆ สมัยก่อน

คือศิลปะการประพันธ์

ที่เป็นเอกลักษณ์ของ **ครูเหม เวชกร**

จินตภาพที่ปลุกเร้าความรู้สึก

ในความลึลับที่ใครบางคนอาจปฏิเสธ

แต่ก็ไม่กล้าพิสูจน์!

